KAHRAMAN TAZEOĞLU

İNTİKAM

İyilerin intikamı kötülerin günahından daha acımasız olur.

DESTEK
DESTEK @ EDEBİYAT

İNTİKAM

İyilerin intikamı kötülerin günahından daha acımasız olur.

Kahraman Tazeoğlu'ndan

DESTEK
yayınları

DESTEK YAYINLARI: 1143
EDEBİYAT: 356

KAHRAMAN TAZEOĞLU / İNTİKAM

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Özlem Esmergül
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya Yöneticisi – Menajer: Umeyr Karakoç

Destek Yayınları: Eylül 2019
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-656-1

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekyayinlari.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/ DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari.com

menajer@kahramantazeoglu.com.tr

Özkaracan Matbaacılık ve
Ciltçilik San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad.
No. 62/B Bağcılar / İstanbul
Tel. (0) 212 515 49 47
Sertifika No. 12228

İNTİKAM

Kahraman Tazeoğlu'ndan

DESTEK
yayınları

1.

"Ruhum zehirlendi. Bundan sonra hayatım can çekişip, ecelimi bekleyerek geçecek" dedi Vuslat. Ve o an intihar etmeye karar verdi. Yaşamak, ağır bir yüktü artık. Daha fazla devam edemezdi. En iyisi her şeyi sonlandırmaktı...

Ataköy Marina'nın önünden taksiye bindi. "Haliç üzerinden Taksim" dedi şoföre. Neden böyle dediğini bilmiyordu. Haliç'ten geçen her yere gidebilirdi. Ya da hiçbir yere gitmeyebilirdi. Az önce yaşadığı travma, hiçbir şeyin yolunda gitmediği hayatına son darbesini vurmuştu nasılsa.

Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Şoför dikiz aynasından Vuslat'ın haline bakıyor ama bir şey diyemiyordu. Boynunda ve yüzünde morluklar vardı kızın. Yeşile çalan gözlerinde tedirgin, ürkek ve korku dolu bakışlar... Saçları bahtı gibi siyah ve dağınıktı. Dizlerini titretiyordu istemsizce; biraz öfkeli, biraz korkmuş ve çaresiz... Arada bir dudağını ısırıyor ve "Neden gittim, neden?" diye kızıp duruyordu kendine.

Başını yasladığı camdan dışarı baktı. Bakırköy'ün üzerine gökyüzü düşmüş gibiydi. Yollar bir sessizlik şarkısı söylüyordu sanki. Derin bir iç çekti Vuslat. Yol boyu attığı sessiz çığlıkları içine biriktirdi. Taksi Cevizlibağ'ı geçmişti bile. Başını camdan aldı, şoförün bakışlarına yakalandı o sırada. Babacan biriydi şoför, 55-60 yaşlarında. Babası geldi aklına Vuslat'ın. Şoför tebessüm etti, bir şeyler diyecek gibi oldu. Vuslat bakışlarını şoförden çekti aniden; kaçmak ister gibi... Taksi Ayvansaray'ı geçip Haliç'e girmişti.

Yanındaki çantayı uzağa itti. Kusacak gibi oldu o an. Titreyen ellerini boynuna götürdü. Daha birkaç saat olmuştu. "Rüya olmalı..." dedi içinden. "Bu bir rüya olmalı."

Ama gerçekti!

Ağrılarını hissetti yeniden, sızlayan yerlerine dokundu. Birden aklına küpesi geldi, yıllardır hiç çıkarmadığı, tek kulağında takılı olan küpe... Diğer teki olamayan küpe...

Elini yavaşça kulağına götürdü, evet oradaydı, hâlâ kulağındaydı, derin bir nefes almaya çalıştı ama olmadı bu kez. Ağrıları izin vermedi buna. Elini göğsünün üzerine koyup gözlerini kapatacakken, şoför kaygılı bir sesle "İyi misiniz, durayım mı?" diye sordu. Haliç Köprüsü'nün tam da ortasındaydılar şimdi.

Camdan dışarıya baktı Vuslat. Seyrek geçiyordu araçlar... Gökyüzünün şenlenmesine az vakit kalmıştı. Yıldızlar kaybolmaya yüz tutmuştu. Titrek bir ay ışıltısı Vuslat'ın yüzünü öpüyordu. "Devam..." diyebilseydi kendine, elbette yol devam edecekti ama... Diyemedi... Vuslat için yol bitmişti artık.

"Buraya kadar..." diye geçirdi içinden ve "Durun!" dedi şoföre kısık bir sesle. Şoför dörtlüleri yakıp durmaya hazırlanırken, Vuslat yanındaki çantasından cüzdanını çıkardı, son 100 lirasını koltuğa bırakıp hızla indi taksiden ve Haliç'in demir parmaklıklarına doğru koştu.

Şoför kusacağını sandığı müşterisinin niyetinin başka bir şey olduğunu fark etti o an. Aceleyle arabadan inip Vuslat'a doğru koşmaya başladı. Ama geç kalmıştı. Vuslat önce elindeki cep telefonunu suya fırlattı ve bir saniye bile tereddüt etmeden kendisini Haliç'in serin sularına bıraktı...

2.

Hasret, geceyi severdi. Güneşin doğuşunu seyrettikten sonra uykuya çekilir, öğleden sonraları uyanırdı genelde. Balat'ta, yüksek bahçe duvarlarıyla korunaklı müstakil bir Rum evinde oturuyordu. Tek kişilik bir kale gibiydi evi. Yemeklerini kendi yapar, mütemadiyen evinde yerdi. Bahçesinde her türlü sebzeyi yetiştirebiliyordu. Hemen hemen her çeşit meyve ağaçları da vardı üstelik. Doğal bir yaşam sürüyordu küçük sığınağında. Ekip biçtikleriyle doyururdu karnını. Eski bir fırını da vardı bahçesinde. Ekmeğini kendi elleriyle pişirir, oltayla balık tutar, zıpkınla avlanır, kimseye muhtaç olmadan sürdürürdü hayatını.

Görüştüğü insanlar yok denecek kadar azdı. En çok da bu yüzden tercih etmişti muhafazalı bir yaşam sürmeyi. Kimseyle sıkı fıkı olmaz, başkalarıyla arasına görünmez duvarlar örerdi. Göz teması bile yoktu insanlarla... Soğuk tavırları yüzünden kimse de ona selam vermez, veremezdi kolay kolay.

Güneşin batmasına yakın saatlerde terastan denizi seyreder, cumbasında kitap okur, bilgisayarının başında bir süre çalışır, hava kararıp el ayak çekildikten sonra dışarı çıkar, rutinini hiç bozmazdı. Birbirinin kopyası gibiydi günleri.

Deniz Harp Okulu mezunuydu Hasret. SAT komandosuydu aslında ama asi karakterine söz geçiremediği için, emre itaatsizlikten dolayı birkaç kez ceza almış, en sonunda ordudan atılmıştı. Şimdiki hayatından memnundu ama...

Yazılım meraklı ve parlak vizyonu onu yıllar önce bitcoin satın almaya yöneltmiş, bu kripto para biriminin birdenbire yükselmesiyle küçük bir servet sahibi olmuş, kendi dünyasını kurmuştu. Yakın bir zamanda Heybeliada'da büyük bir ev kiralamıştı. Bazen Balat'ta ama çoğunlukla da Heybeliada'da kalıyordu. Adadaki evi yükseklerdeydi, ıssızdı. Kocaman da bir bahçesi vardı. Bahçeye ahır yaptıracak, burada at yetiştirecek, adada atla gezecekti. Teknolojiyi kullanarak şehirde doğal bir hayat sürmenin yolunu bulmuştu.

Bir yarış teknesi, bir de küçük balıkçı teknesi vardı. Heybeliada-Balat arası, bir saat bile sürmezdi. Bazen yarım saat... Geceleri lüks yakarak balık tutmayı çok severdi. Oltaya birkaç balık vursa yetiyordu ona. Zıpkınla avlanmak içinse sabaha yakın saatleri tercih ediyordu. Gün aydınlanırken, ıssız saatlerde, deniz trafiği başlamadan adaya gidecekti yine. Güneş doğarken Heybeliada'ya varırdı nasılsa.

Gece yavaş yavaş son bulurken Balat'taki evinden çıkıp sahile indi. Teknesine binerken az ötesinde iki yunus gördü. Arada bir sıçrayarak Sütlüce yönüne doğru yüzüyorlardı. Her zaman karşılaşabileceği bir manzara değildi bu. Fırsatı kaçıramazdı.

Yunuslara eşlik etme hevesiyle dalgıç kıyafetlerini giydi hemen, oksijen tüpünü takıp, aceleyle suya atladı ve peşlerine düştü. Yüzeye pek yakın yüzüyordu yunuslar. Hasret, uzun zamandır yaşamadığı bir heyecan duydu.

Ne var ki köprünün altından geçerken korkunç bir şey oldu. Biri oldukça sert bir şekilde suya düştü.

3.

Taksi şoförünün eli ayağına dolanmıştı. Endişe içindeydi. Ne yapacağını bilmez halde bir arabasına, bir köprü korkuluklarına doğru koşturup duruyordu. Seyrek geçiyordu araçlar köprüden o saatlerde. Hiçbiri durup neler olduğunu sormuyordu. Ne merak eden vardı, ne yardıma koşan.

Meslek hayatında ilk kez böylesi müşkül bir durumla karşılaşıyordu zavallı. Gencecik güzel bir kız neden canına kıyardı ki? Onu bu karara sürükleyecek ne yaşamış olabilirdi?

Telaş içinde polisi aradı. Sonra köprü bariyerlerinden aşağıya baktı bir kez daha. Kimse yoktu görünürde. Polisi beklerken, kederle bir sigara yaktı. Bir yandan da "Neden durdum, neden söyledim?" diye kendine kızıyordu. Kız için çok üzülmüştü. İçi sızlıyordu. Eli ayağı buz kesmişti. Kızın güzelliği ne kadar da göz alıcıydı. Asla unutamazdı dikiz aynasından bir iki kez de olsa gördüğü o güzelim yüzü. Şimdi polise uzun uzun ifade verecek, geçen süre mesaisinden gidecekti. Nihayetinde o da

ekmeğinin peşindeydi. Günün nafakasını çıkarabilmek hiç de kolay değildi. Polisin gelmesini beklerken, bunlar geçiyordu aklından.

Bir kez daha korkuluktan aşağıya baktı. Yaklaşan polis otosunun ışıklarını görünce, aracına geri döndü. Arka koltuğa göz atmak geldi aklına. Orada duran çantayı ve yüz lirayı gördü. Şaşırmıştı, önce düşürdü mü diye düşündü ama her şey planlı gibi görünüyordu. Çantanın içine bakmak istedi. Kızın ailesine haber verebilirdi belki.

Bu sırada polis arabası taksinin yanına gelmişti bile. İki memur alışılagelmiş bir tavırla taksiciye neler olup bittiğini sordu. Adam olayı bir çırpıda anlatıverdi polislere. Kızın çantasını arka koltukta bıraktığını da söyledi.

"Ailesine haber vermek için çantaya bakacaktım, sizi görünce dokunmadım. Siz haber verseniz, daha iyi. Ben nasıl söylerim?" dedi.

Polislerden biri çantayı alıp içini incelerken, diğeri korkuluktan aşağı baktı. Telsizle konuştu. Olayın tanığı taksi şoförünün olay mahallinde olduğunu, kızı göremediğini söyledi.

"Kimmiş bu kız Allah aşkına? Yirmi yaşlarında demedin mi sen usta?" diye sordu polis, taksi şoförüne.

"Evet, öyle. Çocuğum yaşındaydı" dedi taksici. "Zaten o dert oldu ya içime. Bir de güzeldi ki... Ah yavrucuğum ah! Nasıl kıydın kendine? Yüzme bilsem hiç düşünmez atlardım peşinden."

Telsizli polis "Kimlik vardır belki, baksana. Bildirelim hemen" dedi.

Çantayı inceleyen diğer polis "Bakıyorum işte" diyerek kızın cüzdanını çıkardı ve bir öğrenci kimliği buldu.

"Üniversite öğrencisiymiş" dedi. "Harbiden de çok güzelmiş. Böyle pırıl pırıl gençler neden intihar ederler hiç anlamam."

"Var bir iş devre. Arkasında bir vukuat var kesin."

4.

Vuslat kendini Haliç'in karanlık sularına bıraktığı sırada, Hasret yunuslara eşlik ederek köprünün altından geçiyordu. Suya düşer düşmez fark etti onu. Kız denizin yüzeyine şiddetle çarpmış olmanın etkisiyle bayılmıştı.

Hasret, soğukkanlılıkla olaya müdahale etti hemen. Oksijen tüpünün mapsını hızlıca kızın ağzına takıp sırtüstü yüzerek kıyıya çıkardı onu.

Her şey köprünün tam altında olup bittiğinden yukarıdan bakan taksici kimseyi görememişti. Polisler geldiğinde Hasret çoktan kıyıya çıkarmıştı kızı.

Kızı hemen hastaneye götürmeliydi. Oksijen tüpünü ve paletlerini hızlıca çıkarıp Vuslat'ı kucakladı. Ancak kız yarı baygın halde olmasına rağmen kalan son gücüyle çırpınır gibi hareketleniyor, "Alçaklar... Alçaklar..." diyerek ağlıyordu.

Hasret kızı yere yatırdı yine. Saçlarını okşayarak "Güvendesin... Emin ellerdesin" dedi. Hasret'in başına taktığı

dalış lambasının ışığı açık kalmıştı, aydınlıkta kızın güzelliğini fark etti birden. Lambayı açık tuttu bir süre daha. Sakinleşmesi için kızın saçlarını okşarken, küpesi değdi eline. Tek küpe vardı kulağında nedense. Küpeye dikkatlice baktı ve gözlerine inanamadı. *"Bu gerçek olamaz"* diye geçirdi içinden. Daha da dikkatli inceledi küpeyi. Küpenin diğer eşi kendi kulağındaydı. Hayretler içerisinde kalmıştı Hasret.

Kız yavaş yavaş sakinleşmeye başlarken Hasret kendi kulağındakini çıkarıp iki küpeyi yan yana getirdi, birbirinin eşiydi kesinlikle... İkisinin de üzerinde aynı şekilde işlenmiş amfora simgesi vardı.

Hasret, Foça'daki eğitim yıllarında bir batığa dalış yaparken bulmuştu bu küpeyi ve üstündeki amforadan küpenin antikçağdan kalma olduğunu anlamıştı. Eskiden tehlikeli bir boğazı geçen ya da tehlikeli bir yolculuğu tamamlayan denizciler nişan olarak tek küpe takarmış. Yüzyıllardır devam eden bir gelenekmiş bu. Denizcilikle ilgili okuduğu eski kitaplardan öğrenmişti Hasret bu efsaneyi. Bulduğu küpeye de derin anlamlar yüklemişti bu yüzden. Yanından hiç ayırmamıştı. Başına bela açacağını bildiği halde kulağını deldirmişti üstelik. Nihayetinde çok ciddi bir disiplin cezası almıştı. İlk emre itaatsizlik suçuydu bu.

5.

Emniyet Amiri Sadık derin uykudaydı o saatlerde. Tuhaf bir rüyanın koynundaydı. Eski bir çağda küçük bir ülkenin kralı olarak görüyordu kendini. Rüyasındaki duyguları inanılmaz bir gerçeklikle yaşıyordu o sırada.

Prenses kızı, yüzünde derin bir kederle babasının yanına gelerek "Ben razıyım baba. Gitmeye hazırım" dedi. Gözyaşları sicim gibi süzülüyordu yanaklarından.

Dünya güzeliydi kralın kızı. Ona bakmaya doyamazdı çocukluğundan beri. Varlığı tek başına doldururdu dünyasını. Tacı, tahtı, saltanatı bir yana, prensesi bir yanaydı. Çok düşkündü kızına. Evlatları arasında tek gözdesiydi o.

Küçük bir ülkenin pamuk kalpli kralıydı... Halkıyla mutlu mesut yaşarken, bir şeyler ters gitmeye başlamıştı. Dünyaya hükmeden bir imparatorluğun veliahdı, gözdağı vermek için kralın ülkesine gelmişti. Ancak kendi imparatorluklarına bağlı bir krallık olduklarında varlıklarını sürdürebileceklerini bildirmişti krala. "Aksi halde ülkeni yok ederiz" demişti.

Veliaht prens, genç, kibirli ve belli ki gaddar biriydi. İmparator olacak, dünyaya hükmedecekti babasından sonra. Fakat prensesi görünce işler değişmişti. Birdenbire tutulmuş, âşık olmuştu ona. Ziyaretini uzatmaya karar vermişti bunun üzerine. Prensesi eşi yapmak istiyordu zalim prens. Bu karara itiraz edilemezdi elbette. Planlarını gerçekleştirmek için harekete geçmek üzereyken imparator babasının ani ölüm haberini alınca apar topar sarayına dönmek zorunda kaldı.

Kral ve prenses, kötü kaderlerine boyun eğmeye hazırlanırken imparatorun ölümü, müjde gibi gelmişti onlara. Biraz olsun rahat nefes almışlardı. Lakin çok uzun sürmemişti bu huzur... Prens tahta çıkmış, imparator olmuş, prensesle evlenmek istediğini bildirmişti gönderdiği elçilerle.

Oysa babası kızının kendi ülkesinden biriyle evlensin, hep yanında kalsın istiyordu. Ama şimdi onu göndermek zorundaydı. Her ne kadar bu evlilik, kralın ülkesine çok değer katacak, güven sağlayacak, halkın refahını artıracak olsa da kızına hasret kalacaktı. Prensesini hep özleyecekti.

Peki ya kızı?

Kızı genç imparatorla evlenince imparatoriçe olacaktı ama mutlu olabilecek miydi acaba? Hangi kadın imparatoriçe olmayı istemezdi ki? Saltanatın gerçek yüzünün ne kadar karanlık olduğunu bilen bir kadın elbette...

Kendisi bir kral olarak saltanatın kimseyi mutlu etmeyeceğini çok iyi biliyordu. Elbette prenses de her şeyin farkındaydı. Zaten kızını en çok bu duyarlılığı yüzünden seviyordu kral... Kardeşlerinden farklıydı o. Kalbi tertemizdi, alçakgönüllüydü, sevecendi, merhametliydi ve narindi. Bundan sonra koca

saray bomboş gelecekti ona. Fakat bu evliliğe izin vermezse, ülkesi tehlikeye girecekti. Prenses, genç imparatorla evlenmek istemezse, onu zorlayamazdı elbette. Ama asil kızı her şeyin farkındaydı. Bu yüzden istemeyerek de olsa kabul etmişti evlenmeyi.

Prenses "Ben razıyım baba. Gitmeye hazırım" derken kral, rüyaların hizaya gelmez zaman akışında bütün bunları bir çırpıda hatırladı.

Yola çıkacak olan geminin tüm hazırlıkları tamamlanmıştı. İmparatora sunulacak olan ganimet kocaman, ahşap bir sandığa doldurulmuştu. Tahta yeni çıkan genç imparatora düğün hediyesi olarak bir hazine taşıyacaktı gemi. Prensesi en güvendiği kişiye, yani genç amiraline emanet etti kral. Zalim imparatora o götürecekti güzeller güzeli kızını. Prenses ve amiral limandan törenle uğurlandı. Prenses gemiye binerken babası ona özel olarak yaptırdığı bir çift küpe hediye etti. Üzerinde amfora simgesi olan bu özel küpeleri kendi elleriyle taktı kızının kulaklarına. Ayrılık vakti gelmişti artık. Kral, gemiden kendisine el sallayan kızına son kez baktığını biliyordu. Ağlamadı. Ama güçlükle tutuyordu gözyaşlarını. Çünkü krallar ağlayamazdı.

6.

Vuslat'ın yüzünde, kollarında ve bacaklarında darp izleri vardı. Titriyordu. Hasret onu ıslak elbiselerinden kurtardı önce. Göğsündeki ve sırtındaki çürükleri gördü o an. İçi sızladı. Kim ya da kimler yapmıştı ona bu zalimliği? "Yazık..." dedi içinden.

Vuslat gözlerini aralayıp, "Öldürün beni! Öldürün beni!" diye bağırmaya başladı.

Hasret dalış ışığını kapadı hemen. "Sana kim yaptı bunu?" diye sordu.

"Öldürün beni..." dedi yine Vuslat. Kendinde değildi.

"Kime söylüyorsun? Kim onlar?"

Vuslat yanıt vermedi, veremedi. Tekrar yumdu gözlerini. Zaten belli belirsiz aralayabiliyordu. İki yunus peş peşe sıçradı o sırada. Kıyıya oldukça yakın yüzüyorlardı. Hasret merakla onlara bakarken, yunuslar Balat yönüne doğru aktılar. Bunu bir işaret, ilahi bir mesaj gibi algıladı o an Hasret.

Aniden fikir değiştirdi. Kızı hastaneye götürmeye hazırlanırken yunusların verdiği mesajın gereğini yapmaya karar verdi. Hemen tüpünü takıp paletleri geçirdi ayaklarına. Mapsı Vuslat'ın ağzına özenle yerleştirip onu dikkatlice sırtına aldı ve tekrar suya daldı. Yunusların peşi sıra sürat teknesine doğru yüzdü. Kızı teknesine çıkardı, sedire yatırdı ve Heybeliada'ya doğru son sürat yola çıktı.

7.

Emniyet Amiri Sadık uyandı ama bir türlü çıkamıyordu yataktan. Hâlâ rüyanın etkisindeydi, gözleri dolu doluydu, yanakları ıslaktı, bir bir süzülüyordu damlalar. Uykusunda için için ağlamıştı. Gördüğü rüya, içindeki evlat acısını yeniden yaşatmıştı ona. Israrlı bir şekilde çalan telefona cevap vermek gelmiyordu içinden. O sırada Emniyet Amiri Sadık değil, canından daha çok sevdiği kızını son kez gören bir babaydı. Kalbinden kan sızıyordu içine.

Gözünü açtığı an bu acıdan bir solukta kurtulacağını bilse bile rüyanın etkisi sürsün istiyordu. Yas tutan bir kraldan, Emniyet Amiri Sadık'a dönmek istemiyordu. Tutulup kalmıştı. Rüya ile gerçeğin tam ortasına demir atmıştı. En sonunda susmak bilmeyen telefona cevap vermek için gözlerini açtı.

"Alo? Ne var?" dedi hırsla.

"Amirim, hayırlı sabahlar. Uyandırdık, kusura bakmayın. Acil bir görev var. Çok önemli."

"Nedir?"

"Bir intihar vakası. Genç bir kız intihar etmiş. Haliç Köprüsü'nden atlamış. Durum hassas."

"Neymiş hassas olan durum?"

"Yüz yüze konuşalım, olur mu? Görev size Ankara'dan özel olarak verildi."

"İşe bak ya! Sabah sabah... Kimmiş intihar eden kız?"

"Bir üniversite öğrencisi. Yüz yüze konuşuruz amirim."

"Tamamdır. Emniyete geliyorum ben."

"Haliç'te arama yapıyoruz. Kızın cesedine ulaşamadık. İsterseniz direkt buraya gelin. Burada konuşuruz. Elimizi çabuk tutmamız lazım."

8.

Hasret sürat teknesiyle Heybeliada'ya varmıştı. Vuslat'ın bilinci bir gelip bir gidiyordu. Arada gözlerini açıyor, sonra tekrar kapıyordu. Şimdi yine derin uykudaydı. Hasret kendi kulağındaki küpeyi çıkarıp Vuslat'ın diğer kulağına taktı ve yanağına küçük fiskeler vurarak uyandırmaya çalıştı onu. Serin deniz suyuyla yüzünü ovaladı. Sonra tekrar kucaklayıp, teknenin küçük kamarasına taşıdı. Yavaşça şilteye yatırdı.

"Aç gözünü, hadi!" dedi. "Beni duyuyorsan parmaklarını kıpırdat..." Vuslat tepki verebildi ve parmaklarını kıpırdattı sadece.

"Beni duyuyorsun, öyle değil mi?"

Vuslat yine parmaklarını kıpırdattı bunun üzerine.

"Şimdi güvendesin. Emin ellerdesin. Biliyorsun değil mi?" diye sordu Hasret ancak bu kez hiçbir tepki alamadı.

"Bana inanmıyor musun yani?" dedi Hasret. Küçücük de olsa bir tepki umuyordu ama tamamen hareketsizdi Vuslat.

"Sadece sana yardım etmek istiyorum. Dostun olmak istiyorum. Korkacak hiçbir şey yok. Eğer sen de bana yardımcı olmak istiyorsan, bir şey yap. Gözünü aç, ses çıkar, kıpırda. Herhangi bir işaret işte."

Vuslat gözlerini açtı yavaşça.

"Ağrın var mı? Canın yanıyor mu?" diye sordu Hasret.

Vuslat başını iki yana belli belirsiz oynattı.

"Bir şey söyleyebilir misin? Dene lütfen."

"Sen kimsin?" diye sordu Vuslat zayıf bir sesle.

"Bir dost" dedi Hasret gülümseyerek. Fakat Vuslat'ın bu nükteyi anlayacak hali yoktu. "Benim adım Hasret" dedi bunun üzerine. "Seni Haliç'te buldum. Hatırlıyor musun? Sen mi atladın? Yoksa biri mi attı seni? Ne oldu?"

"Ben... Ben atladım..." dedi Vuslat. "Sen kimsin?" diye tekrarladı yine.

Hasret "Küpenin diğer tekinin sahibiyim" dedi. Vuslat'ın ellerini tuttu, kulaklarına götürdü. Vuslat kulaklarındaki küpelere dokundu. Bu onu rahatlatmıştı bir nebze. Hasret, şiltenin yanındaki küçük komodinin çekmecesini açtı ve içinden küçük bir el aynası çıkarıp Vuslat'ın yüzüne tuttu.

"Küpeleri görüyor musun? Bendekini sana taktım. İyi bak, ikisi de aynı. Garip bir tesadüf, öyle değil mi?"

Vuslat, güçlükle araladığı gözleriyle bitkin bir halde aynada küpelere baktı. Sonra aynayı Hasret'in elinden aldı. Başını hareket ettirerek dikkatle inceledi küpeleri. Çok şaşırmıştı.

9.

Sadık yatağından kalktı, ışığı açtı. Doğruca banyoya gitti. Yüzünü yıkarken bir an durdu, kendi yüzüne dikkatle baktı uzun uzun. Rüyası dönüp duruyordu kafasının içinde. O sabah ilk kez kendisine dışarıdan bakmış, yüzünü dışarıdan görmüştü rüyasında. Aynaya bakarken iki yüzü karşılaştırıyordu. Hatta aynı anda görüyordu şimdi. İllüzyon gibi... Ancak sinema filmlerinde özel efektle yapılabilecek bir şeydi bu karşılaştırma. Aklı darmadağın olmuştu.

Acilen göreve çağrılmamış olsa işe gitmezdi belki, hatta neler olduğunu anlamak için bütün gün yalnız kalıp rüyasını düşünürdü. Çıkarımlar yapmayı tercih ederdi.

Ama görev işte... Beklemezdi.

Hızlıca hazırlanıp çıktı evden. Arabasına binip gaza bastı. Trafiğin sıkıştığı dakikalarda dikiz aynasından kendi yüzüne bakıyor, rüyasında gördüğü yüzle yan yana koyuyordu görüntüleri sürekli.

Kim bu rüyanın sırrına erebilirdi acaba, kime danışabilirdi gördüğü yüzlerin neye işaret ettiğini? Kendisi neler olup bittiğini çözebilir miydi ki?

Her aynaya baktığında iki ayrı yüz görüyor olmak, kolayca alışabileceği bir şey değildi kuşkusuz.

10.

Vuslat hiç kimseye güvenebilecek halde değildi artık. Hasret kızdaki çekimserliği sezmiş, onunla bağ kurabilmek için küpeleri kullanmıştı ama henüz fazla yol kat edebilmiş değildi tabii.

Vuslat'ı da hayrete düşüren bir tesadüftü ikisinde de benzer küpelerin bulunuyor olması... Kim olsa şaşar kalırdı.

Hâlâ yaşadıklarının sarsıntısı içindeydi Vuslat. Yine de küpesinin eşini kulağında görmek onu hem şaşırtmış hem de yaşadığı korkunç gerçekten biraz olsun uzaklaşmasına yardımcı olmuştu.

"Bu küpeyi Foça'da bir batığa dalış yaparken buldum" dedi Hasret. "Görüyor musun, üstündeki simge bire bir aynı..."

"Evet" dedi Vuslat tedirginlikle.

"O küpe senin eline nasıl geçti?"

"Babamın hediyesi."

"Baban sana teki olmayan bir küpe mi aldı yani?"

"Benden ne istiyorsun?"

"Hiçbir şey. Küpem senin olabilir."

"Beni neden kurtardın?"

"Saçma bir şey soruyorsun. Saçma bir yanıt vereyim. Yunuslar öyle istedi. Ben de hatırlarını kıramadım."

"Komik değil."

"Evet komik değil, üstelik gerçek. Anlatmamı ister misin?"

"Hayır."

O sırada iki yunus sıçradı yakınlarında. Hasret "Anlatmama gerek kalmadı zaten. Bak peşimizden gelmişler" dedi. Doğrulması için Vuslat'a yardım etti. İki yunus yine sıçradılar peş peşe.

"Niyetin ne senin?" diye sordu Vuslat.

"Anlamadım?" diye karşılık verdi Hasret, sakin bir tavırla.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Söyledim ya. Sana yardım etmek istiyorum."

"Yunuslar peşimizden geldi dedin. Nereden geldiler?"

"Bilmiyorum. Haliç'teydi onlar. Köprünün altındaydılar. Bu her zaman olmaz. Ben ilk defa böyle bir durumla karşılaştım."

"Belki kötü niyetli biri değilsin ama... Bilmiyorum işte. Neredeyiz şimdi biz?"

"Heybeliada'da."

"Beni neden buraya getirdin?"

"Evim burada."

"Haliç'te ne işin vardı?"

"Orada da evim var."

Hasret kendi için özel olarak yaptırdığı iskeleye teknesini bağlamıştı bile. Vuslat yavaş yavaş toparlıyordu gücünü. "Sana inanmıyorum. Yardımını istemiyorum" dedi ve ayağa kalktı. "Küpe için teşekkürler ama gerek yoktu" dedi. Sonra iskeleye çıkmak üzere bir hamle yaptı, fakat sendeleyip düştü.

Hasret hiçbir şey yapmadı. Olduğu yerde kaldı. Vuslat tekrar kalktı, tekrar iskeleye çıkmaya yeltendi ama yine düştü. Olduğu yerde ağlamaya başladı bu kez. Elinde ilkyardım çantasıyla yanına kadar gelip ona yardım etmek isteyen Hasret'e birkaç kez vurdu. Hasret tepki vermedi. Sakinleşmesini bekledi. Biraz daha kendine gelmişti Vuslat.

"Sen neden kurtardın ki beni? Üstüne vazife miydi?"

"Oldu bir kere."

"Ben yaşamak istemiyorum ki. Dünyadan nefret ediyorum. İnsanlardan nefret ediyorum."

"İyi. Ortak bir noktamız daha çıktı."

"Senden de nefret ediyorum."

"Bu beni incitmez... Söyle bakayım seni kim böyle nefretle doldurdu?"

"Neden bu kadar merak ediyorsun?"

"Her yerin yara bere içinde. Saldırıya uğramış olmalısın. Dövmüşler seni. Sana bunu kim yaptı?"

Vuslat "Soru sorma!" dedi sert bir ifadeyle. "Seni ilgilendirmez. Bilmen de gerekmez."

Hasret üstelemedi. Yüzündeki kederi, davranışlarındaki tuhaflıkları anlıyordu. Haliç'ten atlamış ya da atılmıştı. Korkunç bir travmaydı bu! Bir yandan bunları düşünürken diğer yandan kızın yaralarını temizliyordu.

Vuslat zor biriydi. Yaşadıkları da hiç kolay değildi muhakkak. Neler gelmişti başına... Kısacık hayatında gencecik bir insanın payına kaç acı düşerdi ki? Kaç acıyla baş edip hayatına devam edebilirdi?

Hasret tüm bunlardan habersiz olsa da Vuslat'ın tavırlarından anlayabiliyordu. Her tersleyişinde ona tebessümle cevap veriyor, incinmiyor, kızmıyordu. Büyük bir sabırla ve olgunlukla karşılıyordu onu.

11.

Haliç'teki arama kurtarma çalışmaları aralıksız devam ediyordu. On dalgıç durmaksızın intihar eden kızı arıyor ama tüm çabalarına rağmen hiçbir sonuca ulaşamıyorlardı. Bir intihar vakası yaşanmıştı ama ortada ceset yoktu.

Amir Sadık olay yerine gelmişti çoktan. Telefonda konuştuğu Komiser Ayhan bir dizi bilgi verdi kendisine. Kızın taksiye Ataköy Marina'dan bindiğini, şoföre "Haliç üzerinden Taksim" dediğini, yolda hiç konuşmadığını, ama aralıklarla ağladığını, Haliç'ten geçtikleri sırada kızın kötü olduğunu, taksiyi durduğunu, şoförün yolcusunu kusacak sandığını, ama kızın korkuluklara koşup birden kendini aşağı attığını anlattı bir solukta.

Komiser Ayhan'ı sakince dinleyen Sadık, Ayhan'ın sözünü keserek "Taksiciyi neden karakolda tutuyorlar? Şüpheli mi?" diye sordu.

"Hayır şüpheli değil."

"Peki neden?"

"Şu an iki görevimiz var. Birincisi kızı ölü ya da yaralı bulmak. İkincisi de bu haberi gizli tutmak."

"Neden gizli tutuluyor, kim ki bu kız? Üniversite öğrencisi değil mi?"

"Evet, üniversite öğrencisi. İsmi Vuslat Asilsoy."

Ayhan kızın kimliğini Sadık'a uzattı. Anlatmaya devam etti. "Ailesi İzmir'de yaşıyor. Kız burada özel bir yurtta kalıyormuş. Oda arkadaşı yok. Tek kalıyor."

Ayhan konuşurken, Sadık kimliğe baktı ve beyninden vurulmuşa döndü o an. Ayhan'ı duyamıyordu artık. Vuslat'ın fotoğrafına bakarken iki ayrı yüz göründü gözüne. Vuslat'ın yüzü ve rüyasındaki prensesin yüzleri birbirine karışıyordu. Hatta tek bir yüze dönüşüyordu giderek.

Fotoğrafa bakarken Vuslat'ı ve prensesi aynı anda görüyor olması Sadık'ın ruh dünyasını altüst etmişti. Gözleri doldu, rüyasında duyduğu evlat acısını yine hissetti içinde. Sanki rüyayı baştan sona yeniden yaşadı. Gözlerini fotoğraftan ayıramıyordu.

Ayhan konuşmaya devam ediyordu ama Sadık'ın dinlemediğinin de farkındaydı. "Ne kadar güzel bir kız değil mi?" dedi. "Yazık, çok genç. Bu yaşta."

Sadık'ın gözlerinin dolduğunu görüyordu. Bu yüzden konuşuyordu aslında. Sadık'ın intihar eden kızın genç oluşuna çok üzüldüğünü düşünüyordu. Sadık yaşadığı duygu karmaşasını gizleyebilmek için "Bu kızın neden intihar ettiğini biliyor muyuz Ayhan?" diye sordu.

"Bilmiyoruz" dedi Ayhan.

"Ailesiyle kim konuştu?"

"Hiç kimse. Galiba bizden hiç kimse."

"Anlamadım."

"Şimdilik gizli tutmamız söylendi."

"Ailesinden bile mi?"

"Sanırım evet."

"O halde yakınlarına da söylenmeyecek?"

"Şimdilik öyle."

Sadık gerilmişti. Sorduğu soruların yanıtlarındaki muğlaklık sinirlendiriyordu onu. Sesini yükseltti sonunda. "Peki nasıl araştıracağız? Kime ne soracağız? Bu da söylendi mi sana? Açıkça konuşsana Ayhan. Bu kız kim? Neden intihar etmiş? Neden gizleyecekmişiz? Görevi kim verdi bana Ankara'dan?"

12.

Teknenin yakınından ayrılmayan iki yunus, sıçramaya devam ediyor, zaman zaman açıklara doğru yüzüp geri geliyordu. Hasret kızı bir süre kendisiyle baş başa bırakmak için suya atladı. Yunusların yanında yüzdü. Vuslat, sessizce izliyordu Hasret'i. Sonra gücünü topladığını düşündü. Yavaşça ayağa kalktı ve acele etmeden iskeleye çıkmayı başardı. Arkasına bakarak yürümeye başladı.

Hasret kızın gittiğini gördüğü halde ses etmedi. Çok geçmeden sendeleyip düştü Vuslat. Zorlukla ayağa kalktı, biraz daha yürüdü ama yine düştü. Ne var ki bu kez kalkamadı.

Hasret, kızın kalkmasını bekledi bir süre. Ancak Vuslat, iskelede yatıyordu öylece. Bayılmış kalmıştı oracıkta. Hasret kızın bayıldığını anlayınca iskeleye çıkıp yanına gitti, kızın bir kolunu omzuna atarak kucakladı ve evine kadar taşıdı. Güzelce yatağa yatırdı. Cep telefonuyla yüzünün fotoğrafını çekip çıktı odadan.

Mutfakta kahve pişirdi, dizüstü bilgisayarını alıp bahçeye çıktı ve kameriyeye oturdu. Çektiği fotoğrafı bilgisayara yükledi, bir yüz taraması yaparak kızın kim olduğunu öğrendi.

"Vuslat Asilsoy."

Önce Instagram hesabına ulaşıp şifresini kırdı. Hasret'in bilişim ve teknoloji konusundaki birikimleriyle ve özel yeteneğiyle yapabildiklerinin yanında bu tür kişisel bilgilere ulaşmak, özel hesapların şifrelerini kırmak çocuk işi sayılırdı.

Yıllar önce yazılımını tamamladığı bir yapay zekâ sayesinde başaramayacağı iş yoktu.

Geliştirdiği yapay zekâ zamanla ona çok şey öğreten özel bir makineye dönüşmüştü.

Hayatı çocuğundan öğrenen bir baba gibi hissediyordu kendini çoğu zaman. Bir zamanlar her şeyi çocuğuna öğreten bir ebeveynken, şimdi çocuğundan öğrenen bir babaya dönüşmüştü sanki. Dünyanın en kabiliyetli "hacker"larından biriydi Hasret. Neyse ki kimse bilmiyordu bu özelliğini.

Kırdığı hesabın profil bilgilerinden Vuslat'ın telefon numarasına ulaştı. Yine kendi geliştirdiği ve üstün özelliklere sahip bir başka uygulama sayesinde kızın telefonuna sızarak tüm mesajlarını okudu. Fotoğraflarına baktı. Son aranan numaralar listesini inceledi dikkatle. Özellikle bir isim dikkatini çekti ama...

Berke Akman...

Berke... Evet oydu...

Onu görür görmez tanımıştı Hasret. Bir öfke patlaması yaşadı önce, sonra ışık hızıyla yıllar öncesine gidiverdi zihni. Zenginlere karşı olan nefretinin başladığı o güne...

Kodamanların ikamet ettiği bir mahallede gariban ve yoksul bir ailenin çocuğu olarak büyümüştü. Neredeyse yıkılmak üzere olan eski, betonarme bir binada dört kişilik bir aile olarak yaşarlardı. Evin sürekli akan çatısı odaların duvarlarını küf ve rutubet içinde bırakırdı. Evde bir gaz sobası vardı ama gaz alacak paraları çoğu zaman olmazdı. Annesi zenginlerin evine gündeliğe giderken, Hasret evde erkek kardeşine bakardı. Babası ise inşaatlarda amele olarak çalışır, kazandığı üç beş kuruş yevmiye ile ailesini geçindirirdi. Hasret'in en sevdiği arkadaşları mahallenin kapıcı çocuklarıydı. Onlarla oynar, onlar için kavgalara girer, her yerde onları korurdu. Çocukluğundan beri ezginlerden ve garibanlardan yanaydı. Hepsi ona gıpta ile bakar, başları sıkıştığında ilk ona koşarlardı. Hasret onlar için koruyucu bir kahraman, yeryüzüne kendileri için gönderilmiş bir iyilik meleğiydi sanki.

Çok iyi misket oynardı Hasret. Arkadaşlarına göre çetin ceviz bir rakipti. Onunla oynamaya cesaret edemezlerdi pek. Her seferinde ütülürlerdi hepsini. Yeteneği olanların kazandığı bir oyundu bu. Ve Hasret sokaklarda kazanmıştı bu kabiliyeti. Ayakkabı boyacılığı yapmaktan artakalan zamanlarında zengin çocuklarına karşı misket oynar, kazandığı misketleri ayakkabı sandığında saklardı. Yeteri kadar biriktirdiğinde bir kısmını üttüğü zengin çocuklarına geri satıp para kazanırdı. Ailesine yük olmamak için kendi ihtiyaçlarını bu şekilde karşılamaya çalışır, eve de katkı sağlardı böylece. Elinde kalan misketlerin büyük bir kısmını da kendi misketlerini zengin çocuklarına kaptıran arkadaşlarına verirdi karşılıksız.

Eve hiç paranın girmediği zamanlar da olurdu. Yine o dönemlerden biriydi. Babası haftalardır çalışamamıştı. İş yoktu. Son yaptığı işin de parasını ödememişti müteahhit. Bu da yetmezmiş gibi annesi de temizliğe gittiği aileler yaz tatilinde olduğu için para kazanamıyordu. Hasret her sabah olduğu gibi yine o sabah da erkenden kalktı, elini yüzünü yıkayıp boyacı sandığını hazırlamaya koyuldu. Kardeşi hâlâ uyuyordu o sırada. İşi bitince, annesinin her sabah onlar için hazırladığı yer sofrasına oturup, Allah ne verdiyse üç beş lokma bir şeyler yemek üzere salona geçti. Sofra bezi yere serilmiş, her sabah etrafında toplandıkları yuvarlak yer masası özenle yerleştirilmişti ama o tahta masanın üstü ilk defa boştu.

Yer bezini dizlerine örtüp oturdu sofraya Hasret. Dalgındı ve derin derin düşünüyordu. Evde hiçbir şey olmasa bile annesi ne yapar eder, masaya yiyecek bir şeyler koyardı. Durum sandığından da kötü olmalıydı. Oturduğu yerden mutfak kapısını görebiliyordu. Annesinin mutfakta kocasına ağlayarak bir şeyler söylediğini işitti. Ne dediğini tam olarak duyamamıştı. Çocuklar duymasın diye fısıltıyla konuşuyordu besbelli. "Ekmeğimiz bile yok..." kısmını anlayabilmişti sadece. Ses tellerine çaresizliğin oturduğu bir anne sesiydi kulağına çalınan.

Tam o sırada kardeşi gelip masadaki yerini aldı. O da şaşkındı tıpkı ağabeyi gibi. Sessizce birbirlerine baktılar önce, sonra boş sofraya devrildi bakışları. Birkaç dakika sonra babaları çıktı mutfaktan. Omuzları çöküktü. Yüzündeki çizgiler bir gecede çoğalmıştı sanki. Bir gecede elli yaş daha çökmüştü. Ağır bir kederle, derin bir ölüm sessizliğiyle yanlarından geçip

çıktı dışarı. Bakmadı bile çocuklarına. Bakamadı... Çocuklarsa bakakaldı babalarının ardı sıra.

Annelerinin sesiyle irkildiler sonra. Elinde tepsiyle "Günaydın çocuklar" diyordu sesindeki hüznü bastırmaya çalışarak. Gözleri nemliydi hâlâ. Neden ağladığı tepsiye bakıldığında anlaşılıyordu. Çocuklarının önüne birer bardak çay ve iki tane yeşil biber koydu elleri titreyerek. "Evde sadece bunlar kaldı" dedi ve mutfağa döndü. Kocasının taşıdığı kedere benzer bir ağırlıkla...

Annesinin mutfaktan gelen hıçkırıklarına kulak kesilen Hasret, göğsünde bir ağrı hissetti önce. Sadece iki yeşil biber yemek zorunda kalmaları değil, iki yeşil biberin, iki insanı çocuklarının karşısında düşürdüğü trajik durumdu kalbini acıtan. Boğazı düğümlenmişti. Konuşamadı.

Boyacı sandığını kaptığı gibi hırsla çıktı evden. Annesinin ve babasının çaresiz hali gözünün önünden gitmiyordu. Söz verdi kendine. Akşama kadar ayakkabı boyayacak, eve ekmek getirecekti o gün. Bir o yana bir bu yana koşturup durdu. Tüm esnafı dolaştı. Ama o gün kimse ayakkabılarını boyatmadı.

Gün, Hasret'in umutları gibi ağır ağır çekilirken mahalleden, yerini kederli bir akşama bırakıyordu. Bakkalın karşı sokağında kaldırıma oturan Hasret, alamadığı ekmeklere bakıyordu yorgun, bitkin, aç ve perişan. Eve ekmek götüremeyecek olmanın hüzünlü yenilgisi çökmüştü çocuk kalbine. Ara ara gözleri nemleniyordu ama ağlamıyordu. Yenilse bile ağlamayacaktı. Ağlamak ona yakışmazdı.

Son iki ekmek kalmıştı cimri bakkalın tezgâhında. Adamın adı Hikmet'ti ama mahalleli adını anmazdı hiç. Pintiliğinden

ötürü "cimri bakkal" derlerdi ona. Ve birazdan kapatacaktı dükkânını cimri bakkal. Aklına birden sandığındaki misketler geldi Hasret'in. Hepsini birden alıp girdi içeri. Bakkaldan misketler karşılığında son kalan ekmekleri istedi. Mahalledeki çocukların hayallerini süsleyen görkemli ve pahalı misketlerdendi avucundakiler. Birkaç gün önce zengin bir ailenin çocuğundan ütmüştü hepsini. Bakkal umursamaz tavırlarla bir misketlere bir de Hasret'e bakıp burun kıvırdı teklifine. Hiç ilgisini çekmemişti. "Ne yapacağım bunları? Bu yaştan sonra misket mi oynayacağım?" diye tersledi.

Hasret boynunu büktü. Son ümidi de tükenmişti artık. Misketleri cebine koydu. Ayaklarını sürüye sürüye dükkândan çıkarken cimri bakkal arkasından söyleniyordu. "Misketle ekmek mi alınırmış canım? Parayla gel bana parayla. Hayret bir şey!"

Tam kapıdan çıkarken durdu ve dönüp "Bu dünyada her şey para mı cimri herif?" diye bağırdı bakkala Hasret. Öyle öfke dolu bakmıştı ki adama, ne diyeceğini bilemedi cimri bakkal. Donup kaldı. Kısa bir sessizliğin ardından "Tamam lan!" dedi cimri bakkal. "Ver misketleri al ekmekleri, sonra kaybol buradan."

Hasret çok şaşırmıştı. Böyle bir karşılık alabileceğini ummuyordu. Umut dolu bir gülüşle tekrar girdi içeri. Aceleyle çıkarırken cebinden misketleri, heyecandan yere döktü çoğunu. Yüzünde tarifi imkânsız bir mutluluk vardı. Tam bu sırada içeri Hasret'ten bir iki yaş küçük bir çocuk girdi ve "Babam her zaman şöyle söyler: *Para her şey değildir ama her şeye yakındır...* Sana da söylemişti bunu Hikmet Amca biliyorsun..." dedi ukala ve kendini beğenmiş bir tavırla.

Hasret çocuğu iyi tanıyordu. Birkaç gün önce misketlerini üttüğü ailesi zengin veletlerden, üstelik Hasret'in de hiç hazzetmediği mahalle arkadaşıydı konuşan. Şımarık yetiştirilmiş, küstah ve bencil bir çocuktu. Cimri bakkal çocuğu duyar duymaz hazır ola geçti adeta. Dükkân sahibinin oğluydu ne de olsa...

Hayata karşı ilk yenilgisi değildi bu Hasret'in ama en büyüğü olduğu kesindi. O gün dükkândan dışarı çıkarken elinde ne eve götürebileceği bir ekmek ne de hakkıyla kazandığı misketler vardı. Patronun oğlu eşit şartlarda oynanan bir oyunda kaybettiği misketleri haksız şekilde geri almış, Hasret'i ekmeğinden etmiş, üstüne üstlük bir de misketlerini Hasret'in kendisinden çaldığını söyleyip onu bir güzel dövdürmüştü cimri bakkala.

O zaman da ağlamamıştı Hasret ama zenginlere duyduğu derin öfke ve düşmanlık o gün başlamıştı. Şimdi Berke'nin fotoğraflarına bakarken o gün yediği tokatların yakıcılığını bir kez daha hissetti yanaklarında. O gün yediği tokatlar sebep olan küçük çocuk şimdi taradığı fotoğraflarda yüzüne sırıtan Berke'nin ta kendisiydi...

Memleketin en zengin ailelerinden birinin çocuğuydu, kendince bir şöhreti de vardı sosyal medyada.

Vuslat'la Whatsapp üzerinden mesajlaşıp, randevulaşmıştı.

Berke Akman, bir yat ve helikopter fotoğrafı göndermiş kıza. "Parti yatımda olacak" diye yazmış sonra.

Hasret, içinde kabaran öfkeyle birlikte Berke Akman'ın Instagram hesabını da buldu hemen. Açık bir hesaptı. Binlerce fotoğraf paylaşılmış, bir milyondan fazla takipçi oluşturmuştu.

Yediğini, içtiğini, giydiğini, bindiği arabaları, gezdiği yatları, her şeyini paylaşmıştı Berke. Her gün en az on hikâye atmıştı. Sosyal medyadaki görünürlüğüne kendini fazlasıyla kaptırmış biriydi. En büyük zaafının görünürlük olduğu anlaşılıyordu hemen.

Berke'nin dünle ilgili sözünü ettiği partiden hiçbir şey paylaşmamış olması Hasret'in dikkatinden kaçmadı. Yatında parti verdiyse, mutlaka bir kare bile olsa paylaşmış olması gerekirdi. Ne var ki dünle ilgili hiçbir paylaşım yoktu görünürde. Belki de sonradan silmişti... Gizli bir parti de olabilirdi pekâlâ... Hasret ne yapması gerektiğini iyi biliyordu. Bir an bile tereddüt etmedi. Berke'nin Instagram hesabını da kırdı hemen. Hikâye arşivini taradı. Tahmin ettiği gibiydi işte.

Partiyle ilgili birkaç fotoğraf paylaşmıştı. Nedense sonra hepsini silmişti. Galerisinde hâlâ duruyordu fotoğraflar. Ancak hiçbirinde Vuslat'ın yüzü görünmüyordu.

Yattaki partide, elinde taşıdığı tepsiden garsonluk yaptığı anlaşılan bir kız vardı. Yüzü tam olarak görünmüyordu ama Hasret, küpesinden tanımıştı kızı. Vuslat'tı... Saçlarından, endamından da belliydi hatta.

Şimdi biraz daha titiz çalışması gerekecekti. Yine yazılımı kendisine ait olan bir program kullanarak uydu üzerinden Berke'nin telefonuna girip kamerasına sızdı ve bulunduğu ortamı canlı izlemeye başladı.

Berke evindeydi, babasıyla. Babası telefonla konuşuyordu. Gergin olduğu her halinden belliydi. Dün gece her ne olduysa etkileri erken saatte herkesi sarsmış gibi görünüyordu. Bir süre sonra Berke'nin ağabeyi de geldi yanlarına. Berke'ye çok öfkeli

olduklarını anlamak zor değildi. Ağabeyi sürekli bağırıyor, azarlıyordu onu. Sonra görüntü tavana sabitlendi. Berke telefonunun ekranına bakıyor olmalıydı. Bu yüzden babasıyla ağabeyi kameranın açısından çıkmıştı.

Ağabeyi bağırmaya başlayınca, Berke telefonu masaya ya da sehpaya koymuş olmalıydı. Muhtemelen bu yüzden tavana sabitlenmişti görüntü.

Zaten gerisi önemli değildi, Hasret aradığını bulmuştu sonuçta. Berke Akman'ın telefonunu ele geçirmişti. Artık konuşmalarını anbean dinleyebilir, istediğinde telefonun kamerasına bağlanarak ulaşmak istediği bütün bilgileri bilgisayarına indirebilirdi.

Hiç zaman kaybetmeden elde ettiği dokümanları kendi bilgisayarına yüklemeye başladı. Fotoğrafları, ses kayıtlarını, notları, paylaşımları, her şeyi indirecekti. Bilgisayar, indirme işlemini otomatik olarak yaparken, Hasret mutfağa gidip bir kahve daha hazırladı kendine.

13.

Berke'nin babası Nahit Akman bir zamanlar milletvekili seçilmiş, bakanlık yapmış, ünlü bir işadamıydı. Memleketin en varlıklı ailelerinden birinin kıymetli üyelerindendi. Siyasi kariyerini yirmi yıl önce sonlandırmış olmasına rağmen serveti sayesinde hâlâ sözünü dinletebilen, nüfuzlu bir adamdı.

Köprüden atlayan kızın Vuslat Asilsoy olduğu anlaşılınca kızın Berke Akman'la yaptığı telefon görüşmeleri emniyetin ilk incelemesinde saptanmış, fakat daha soruşturma bile başlamadan Nahit Akman'a haber uçurulmuştu.

Anında devreye giren Nahit Bey, olayın gizli tutulmasını sağlamış, oğlu Berke'den hesap sormuş, aile itibarını yerle bir edecek korkunç gerçeği öğrenmişti hemen.

Berke, kıza yaptığı kötülüğü kabullenmemişti ama Nahit açısından bu inkârın sebeplerini anlamak hiç de zor değildi. Berke "Ben onu partiye davet ettim, neticede aynı sınıftayız, o kadar" diyordu. "Ona iş teklifinde bulunmuştum. Yatta birlikte olduk. Sonra bana evlenmemiz gerek falan dedi. Ben

de güldüm, alay ettim. Aklından bile geçirme bunları. Kezo musun nesin dedim. Hayalleri yıkıldı herhalde. İntihar ettiyse, kendisi bilir. Hem ben nereden bileyim intihar edeceğini?"

Nahit iyi tanıyordu oğlunu, yalan söylediği her halinden belliydi. Berke'nin ağabeyi de boş durmuyordu tabii... Yat partisine katılan herkesi tek tek arayıp sormuş, orada neler yaşandığını öğrenmişti.

Olay hiç de anlatıldığı gibi değildi. Berke Vuslat'la aynı okuldaydı. Vuslat burslu okuyordu, Berke ise mezun olması gerektiği halde sadece takılmak için okulu uzatmış, mezun olmamıştı. Vuslat'ı takmıştı kafasına. Vuslat kantinde arkadaşıyla konuşurken Berke konuşmalara tanık olmuştu. Bursu iptal edilecekti. Çünkü son dönemlerde yaşadığı acılar yüzünden artık derslerine adapte olamıyordu; önce annesini kaybetmesi ardından malulen askerlikten emekli olmuş gazi babasının kanser olması... Çok zor bir dönemden geçiyordu kız. Eğer bir iş bulamazsa okulu bırakmak zorunda kalacaktı. Bunu babasına yapamazdı. Babası kızının okuması için varını yoğunu ortaya koyan fedakâr bir adamdı.

Konuşmaları işiten Berke, okul çıkışı Vuslat'a "Kusura bakma bugün arkadaşınla dertleşirken kulak misafiri oldum, çok üzüldüm" dedi. "İş istersen hafta sonları çalışabileceğin sana uygun bir iş var. Benim yatıma garson arıyoruz..."

Vuslat hem şaşırmış hem de sevinmişti bu teklife. Artık para kazanabilecek, bursunu kaybetmiş de olsa babasına yük olmadan okula devam edebilecekti. Berke'nin teklif ettiği haftalık ücret, hayli yüksekti. Ama işe gittiği ilk gün hayatı kâbusa döndü.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Berke, Vuslat'a ilaçlı kokteyl vermiş, kızcağız sızıp kalınca da amacına ulaşmıştı. Partiye katılan herkes biliyordu neler olup bittiğini.

Berke, olaydan hemen sonra yattaki arkadaşlarını uyarmış, sosyal medyada paylaştıkları bütün fotoğrafları tek tek silmelerini istemişti. Gerisi aileleriyle birlikte yönetecekleri bir süreçti artık. Herkes başının çaresine baksındı.

Nahit Akman da aile itibarını nasıl koruyacağını düşünüyordu şimdi kara kara. Avukatlarını erkenden çağırmıştı yanına. Ankara'daki eski dostunu da arayıp yardımını istemiş, soruşturmanın gizli yürütülmesini rica etmişti.

14.

Sadık emniyete gittiğinde müdürüyle konuşacağını sanıyordu ama karşısına dikilen sivilden bilgi alınca canı sıkıldı. Belli ki birileri bir dolap çeviriyordu.

Sadık'a intihar vakasıyla ilgili bilgi veren sivil, kız bulununcaya kadar basına ve kızın yakınlarına haber verilmemesi gerektiğini söyledi. "Hayatta mı, yoksa öldü mü, önce bunu bilelim" dedi.

Sadık "Benimle açık konuşur musunuz? Buna neden gerek duyuldu?" diye sordu gergin bir tavırla.

"Vuslat Asilsoy dün Berke Akman'ın yatındaki partide garson olarak çalışmış, sonra da ayrılmış gitmiş. Basın bu detayı öğrenirse Vuslat Asilsoy adında, kimsenin tanımadığı bir kızla değil, sadece Berke Akman'la ilgilenecektir. Konu Akman ailesiyle bağlantılı bir haber olarak verilecek ve öyle yayılacak. Kız hayattaysa, nasılsa çıkar ortaya ve gerçeği anlatır. Öldüyse de, öncelikle ailesine bildiririz, bu arada biz de zaman kazanır, olayı soruştururuz. Yeterince açık mı?"

"Hayır değil. Biz deyip duruyorsunuz sürekli. Siz kimsiniz? Bu görev benim. Nedense sizin görevinizmiş gibi konuşuyorsunuz."

"Ben sadece aracıyım ama sizinle konuşmaya yetkim var, bilmenizi isterim. Görev elbette sizin. Araştırın soruşturun ama olay şimdilik gizli."

"Buna savcı karar verir."

Şimdiye dek nazik konuşan adam, Sadık'ın son sözleriyle birlikte gerildi. Biraz daha dikleşti ve ellerini ceplerine sokup tehditkâr bir sesle "İzmir Foça'ya tayin istemişsiniz Sadık Bey" dedi. "Eşinizin yanına dönmek istiyormuşsunuz. Size yardımcı olabilirdik."

Gözlerini Sadık'ın gözlerinden ayırmıyordu. Konuşması bittiği halde hâlâ rahatsız edici bir tavırla dik dik bakmaya devam etti.

Bu ezici bakışların altında kalmaya niyeti yoktu Sadık'ın. "Eksik olsun" dedi tersler gibi. Sesini yükselterek adama meydan okudu adeta.

"Söyleyeceğiniz başka bir şey var mı?" diye devam etti Sadık. "Benim müdürümle konuşmam gerekiyor artık."

"Kolay gelsin" dedi adam yine tehditkâr bir tavırla. Sadık'a tepeden bakarak çıktı odadan. İyice kızarıp bozarmıştı sinirinden.

Sadık burnundan soluyordu resmen. Adamın peşinden o da çıktı odadan, kantine inip demli bir çay aldı. Sakinleşmeye çalışıyordu.

"Adam feleğin çemberinden geçtiğini sanıyor ama çember bunun içinden geçmiş haberi yok!" dedi içinden. Gözünün önünden hiç gitmiyordu Vuslat'ın yüzü. Sanki kendi kızıydı. Çayını bitirinceye kadar sakinleşmeyi umuyordu. Bir karar verip müdürüyle konuşmayı planlıyordu ama yapamadı. Rüyasına takılıp kaldı yine.

Ancak iki saat sonra soluğu müdürünün odasında aldı. Kararlı bir ifadeyle, "İntihar eden kızı arıyorlar. Ben de savcılıktan gizlilik kararı çıkmadıysa ailesine haber vereceğim, sonra kızı yatta garson olarak çalıştıran o Berke Akman'ın ifadesini aldıracağım" dedi.

Müdür sakin ama bir o kadar da endişeli bir ses tonuyla "Sadık o görevi senden aldılar maalesef" dedi.

Sadık afalladı bir an. Çok sinirlenmişti. "Öyle şey olur mu?" diye diklendi. "Sabahın köründe uyandırdılar beni, Ankara'nın görevi bana verdiğini söylediler. Bir iki saat önce tanımadığım bir adamla konuştum, ukalaca laflar etti, haddini aştı, şimdi görev senden alındı diyorsunuz. Demek ki bir suç var ortada, bu suçu gizlemek isteyen birileri var. Zaman kazanmaya çalışıyorlar besbelli..." Sinirden eli ayağı titriyordu artık.

"Ben ne yapayım Sadık? Beni de çiğnediler. Savcıdan haber bekliyorum. O karar verecek."

İkisi konuşurken, aynı adam destursuz dalıverdi odaya. Küstah bir bakış attı Sadık'a. Sonra müdüre dönerek "Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu. Sadık'a düpedüz "Sen çık!" diyordu.

Sadık tam ağzını açıp gözünü yumacaktı ki adamın telefonu çaldı. Özel hattının sinyaliydi bu. Telefonunun ekranına baktı.

Nahit Akman'dan geliyordu çağrı. Sadık gözucuyla okudu ekranda beliren ismi. Fotoğrafı da gördü. "Buyurun Nahit Bey" dedi adam. Karşıdaki ses *"Yalnız mısın?"* diye sordu.

"Emniyetteyim. Müdür ve amir yanımda şu an."

"Hoparlörü açar mısın? Onlar da duysun."

"Tabii. Açıyorum... Buyurun konuşabilirsiniz. Sizi dinliyoruz."

"Şimdi size Whatsapp'tan fotoğraflar göndereceğim. Sonra tekrar konuşacağız. Hepsine bakın bakalım..."

Kısa bir sessizlikten sonra fotoğraflar üst üste düşmeye başladı. Berke'nin ve partiye katılanların sosyal medya hesaplarından ve telefonlarından sildiği fotoğraflardı bunlar. Dahası da geldi peş peşe. Derken ses kayıtları da düştü ekrana. Adam çok şaşkındı. Neydi şimdi bütün bunlar? Nahit Bey nasıl yapardı bunu?

Sadık ve emniyet müdürü de görmüştü gönderilen her kareyi, her kaydı... Fotoğrafların hepsini inceledikten sonra, sesli mesajlardan birini dinlediler birlikte. Berke ile Vuslat'ın telefon konuşmasıydı bu. Parti için randevulaşıyorlardı.

Berke "Kostümün hazır. Yatta seni bekliyor. Tabii sana başka sürprizlerim de olacak" diyordu. Gerçek niyeti sesinin sahteliğinde gizliydi. Ancak Vuslat'ın tehlikeyi sezmesi mümkün değildi.

Sonra başka bir kayda geçtiler. Nahit Akman, eski bir dostuyla konuşuyordu bu kez, yardım istiyordu ondan. Bunun üzerine eski dostu bir adamın ismini anıyor, konuyla yakından ilgileneceğinin güvencesini veriyordu Nahit Akman'a. O adam,

elinde cep telefonuyla emniyet müdürünün odasında bekleyen adamın ta kendisiydi.

Sadık öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Yumruklarını sıkıyordu. Nahit Akman'ın bu delilleri neden gönderdiğini de anlayamamışlardı üstelik. Telefon yeniden çalmaya başlamıştı, bu sırada Nahit'in ismi ve fotoğrafı belirdi yine ekranda.

Adam telefonu açtı elleri titreyerek. "Buyurun Nahit Bey" dedi.

Karşıdaki ses *"Ben Nahit Akman değilim"* dedi. *"Ama sizinle bu numaradan temas kurmaya devam edeceğim. Vuslat Asilsoy intiharının perde arkasını aydınlatmak üzere harekete geçmezseniz, size gönderdiğim bu fotoğrafları ve ses kayıtlarını her yerde yayınlayacağım. Berke Akman'ın ifadesini almak ve onu tutuklamak için yirmi dört saatiniz var. Yoksa cezasını ben keseceğim.."*

Konuşma bittiği an, telefon da kapanmıştı...

15.

Hasret telefonu kapatırken içinde büyümeye devam eden intikam güdüsü duyduğu öfkeyi de alevlendiriyordu iyice. Nahit Akman'ın telefonuna sızmış, sonra da adamın sesini klonlamıştı. Aslında internet üzerinden casus bir programla arama yapıyor, fakat bu arama Nahit'in telefonundan geliyormuş gibi görünüyordu. Kullandığı ses uygulaması, Hasret'in sesini daha önceden klonlamış olduğu Nahit'in sesine dönüştürerek karşı tarafa iletiyordu.

Hasret'in de tahmin ettiği gibi anında Nahit Akman'a haber verildi. Hemen bir kriz planı yapmaya başladılar. Bilmedikleri telefon numaralarından gelen çağrılara ve mesajlara bakmamalarını tembihlediler birbirlerine. Ne var ki, çok geç kalmışlardı artık. Hasret bilgisayar odasından tüm gelişmeleri takip ediyor, herkesi dinleyebiliyordu. Beş dakika içinde Akmanları büyük bir paniğe sürüklemişti. Şimdi telefonlarını korumaya almak için uğraşacaklar, birbirleriyle gizli

haberleşebilmek için yeni telefon numaraları edineceklerdi. Ama iş işten geçmişti.

Hasret'in belgeleri servis etmesine engel olamazlardı. O yüzden Hasret'i hemen bulup, pazarlık etmeye çalışacaklardı. Pazarlık bir işe yaramazsa tehdit edeceklerdi kuşkusuz. Ama asıl niyetleri onu ortadan kaldırmak olacaktı. Bunu yapanın kim olduğunu bulmak için üç kanala yöneleceklerdi. Vuslat'ın yakınları, Berke'nin yakınları, Nahit'in düşmanları... Hasret'i bulmak için internet üzerinden yol almaları gerekecekti.

Ne var ki her hamlelerini birkaç adım öncesinden tahmin edebilme yeteneğine sahip, akıllı bir düşmanla karşı karşıya olduklarından habersizlerdi henüz. Karşılarında eğitimli, zeki ve üstün yeteneklere sahip bir asker vardı. Bir intikam meleği...

Onu kızdırmaya gelmezdi. Masum ve iyi yürekli insanlara karşı yapılan her türlü haksızlık ve hainlik, öfkesinin bir yanardağ gibi patlamasına sebep olabilirdi. Çocukluğunun ağır travması yeniden gün yüzüne çıkmıştı işte:

Berke...

Günahkârların kirlettiği bir dünyaya adaletin ve temizliğin iyi insanların eliyle yayılacağını en iyi Hasret bilirdi; tıpkı iyilerin intikamının kötülerin günahından daha acımasız olacağına inandığı gibi...

Hasret kullandığı bağlantıların güvenliğini birkaç kat daha artırdı ve peşine düşecek olanları yanıltmak için önlerine sahte yemler attı.

Çok heyecanlanmıştı ama heyecanlı olmayı da hiç sevmezdi aslında. Biraz yatışmak ve kafasını boşaltmak için mola

verdi. Salona indi, klasik müzik açtı. Sonra Vuslat'ın yanına gitti, uyuyan güzel misafirinin masum yüzünü izledi. Kızın bedenindeki yara bereleri kontrol etti. Banyoya gidip pansuman malzemelerini aldı. Önceden yaptığı pansumanın tazelenmesi gerekiyordu artık.

Çatı katındaki makinelerden ikisi sürekli bitcoin üretiyor, diğer makine de durmaksızın belge tarayıp indiriyordu. Üç makine aynı anda çalışırken Hasret de kızın yaralarını temizledi.

Sadece "deepweb"de satılan özel bir merhem vardı elinde. Yoğun aloevera ile harmanlanmış bitkisel bir karışım... Yaraları çabuk iyileştiriyor, acısını hemen alıyordu.

Vuslat o kadar derin uyuyordu ki, Hasret'in yaralarına dokunmasını hissetmedi bile. Hasret de kızı uyandırmamak için dikkatli ve özenli davranıyordu. Vuslat bu kadar yorgun ve bitkin olmasaydı muhakkak hissederdi canının yandığını. Kim bilir ne kadar şiddetli bir yorgunluk vardı ruhunda ve bedeninde. Masum uykusundayken bile ruhu büyük acılarla savaşırken bedenindeki sızıları nasıl duyacaktı ki?

Kızın yüzünde kızarıklıklar, üstdudağındaysa küçük bir çatlak vardı. Boğazındaki halka izi iyice morarmış, daha belirgin hale gelmişti. Boğazı, kolları sıkılmıştı. Bacaklarına, gövdesine ve sırtına rasgele vurulmuştu. Vuslat'ın yaralarına baktıkça ruhu kararıyor, nefesi daralıyordu Hasret'in.

16.

Sadık gerçeği tüm çıplaklığıyla öğrenmişti. Yattaki partide Vuslat'ın başına ne geldiğini tahmin etmek hiç de zor değildi artık.

O kendinden emin, burnu havalarda gezinen adam da telaşa ve korkuya kapılmıştı iyice. Sadık'ın yağları eriyordu onun bu hallerini gördükçe.

Düpedüz nefret ediyordu adamdan.

Yazık... Kendini ne kadar önemli bir halt sanıyordu oysa. Bay Mühim! Fotoğraflar ve ses kayıtları telefonunun ekranına düşünceye kadar burnundan kıl aldırmıyor, emniyet amirine bile tepeden bakmaya cüret ediyordu. Oysa şimdi ne kadar da âcizleşmiş, küçülmüştü.

Telaş içinde kıvranıyordu. "Hemen bir çekirdek birim kuralım, gizli bilgileri yalnızca aramızda paylaşalım ve mutlaka kod isimlerimizle konuşalım" dedi emniyet müdürüne. "Önce bizi dinlemesini engelleyelim. Sonra görev paylaşımı yaparız.

Bilişimciler şu korsanın izini bulsunlar, kimliğini ve yerini saptasınlar. Biz de güvenli bir ağ sağlayalım, operasyona güvenli ağ üzerinden yön verelim..."

Sadık bu boş laflara daha fazla sabır gösteremeyeceğini seziyordu. Yeterince sessiz kalmıştı zaten. Baktı ki, emniyet müdürü konuşmaya tenezzül etmiyor, adama ağzının payını vermek için "Peki amacımız ne?" diye sordu. "Biz emniyet mensubuyuz, bizim görevimiz yasaları korumak, suç işlenmesini önlemek, suçluyu yakalamak. Şu durumda Berke Akman'ın peşine düşüp, ifadesini almamız gerekmez mi?"

"Gizlilik ilkesini ihlal eden birisi var. Bizi tehdit ediyor. Bu suç değil mi? Bunu yapan suçlu olmuyor mu?"

"Sadece bir ihbar. Araştırıp soruşturmadan suçlu diyemeyiz. Savcının işi ayrı, bizimki ayrı."

"Bize gönderdikleri belgeler yasadışı yoldan elde edilmiş, bunları yasa adına kullanamazsınız."

"Az önce emniyet genel müdürü gibi talimat veriyordunuz, şimdi avukat oldunuz. Önce ne olduğunuza bir karar verin. Madem bu görev benden alındı, kim görevliyse o muhatap alsın sizi. Alırsa tabii. İyi günler."

Sadık müdürünü selamlayıp çıktı odadan. Hiç hoşlanmazdı böyle yetkili cahillerden. Bu tip insanlar için her zaman söylediği bir sözü vardı Sadık'ın. *"İki şey tükenmez"* derdi. *"Hayatın kavşaklarıyla yavşakları."*

Emniyet müdürü de adamı hiç umursamıyor gibiydi artık. İşin seyri değişmişti ne de olsa. Bakalım bundan sonra neler olacaktı?

Sadık odadan çıktıktan sonra, emniyet müdürü de yılların tecrübesi ve olgunluğuyla "Siz şimdi Nahit Bey'e yakın durun" dedi adama acır gibi bakarak. "Biz gerisini hallederiz. Gerektiği kadar haberleşiriz..."

Adama yeterdi bu kadar laf. Tartışmaya gerek yoktu. Hiçbir işe yaramayan ama kendini mühim zannederek ortalıkta gezinen insanlarla nasıl konuşacağını gayet iyi biliyordu müdür.

Belli ki Bay Mühim de onun bunun nüfuzuna sözcülük ederek iş becerebiliyor gibi görünüp kendine sahte bir fors edinmişti şimdiye dek. Poz kesip ortalıkta dolaşmak, genel geçer laflar etmek yetiyordu ona. Yeter ki, mühim şeyler yapıyor gibi görünsün...

Tanımsız fakat muteber görünen böyle meslekler vardı maalesef bu hayatta. Her sektörde kolay kullanılabilen, her lafın itaati altına girebilen cahiller için ayrılmış bir *mühim adam* kontenjanı olurdu ne de olsa.

Yine işin gidişatını bozan, mide bulandıran, can sıkan, en çok da gereksiz yere işleri oyalayan saçma bir adam çıkıp gelmişti işte. Bu kez Nahit Akman sarmıştı püsküllü belayı müdürün başına. Nahit Akman'ın işini halletmiş gibi görünüp piyasada geçici de olsa kendince bir güç ve itibar yakalama kaygısıyla ortalığa düşen Bay Mühim'i, yılların tecrübesiyle sakince kapıdan gönderiverdi müdür. Paketi Nahit Akman'a geri postaladı, iş bitti.

Nitekim Bay Mühim de "Evet, işi öyle yapalım" dedi ve son sözünü söylemiş oldu. El sıkışıp çıktı. Belki müdürün onu başından savdığını anlamamıştı bile. Operasyon yönetmek

yerine Nahit Akman ismine bu vesileyle yakın olmak, işine gelirdi. Zaten hiç ikiletmeden koşa koşa çıkıp gitti.

Nahit Akman zor durumdayken yanında olacaktı muhtemelen. Mühim adam olarak "Emniyete gereken talimatları verdim" diyecek, başkalarına karşı "Nahit Akman'ın yanındayım, başını ben beladan kurtardım, işlerini hallettim" diye konuşarak saygınlık kazanmaya çalışacaktı.

Asalakların kariyer yolu yordamı birbirine çok benzerdi sonuçta. Devrin güçlüsü kimse, onu taklitten ibaretti her hareketi. Emniyet müdürü usta bir Uzakdoğu dövüşçüsü gibi savuşturdu adamı nihayet. Sonra bir çay söyledi, işe koyulmadan önce kafasını dinleyecekti.

17.

Asıl panik Nahit Akman'ın malikânesinde yaşanıyordu. Kim olduğunu bilmedikleri biri başlarına bela açmıştı. Derhal bu tehditten kurtulmaları gerekiyordu. Holdingin etkili faaliyet gösterdiği alanlardan biriydi bilişim. Üstelik Berke'nin ağabeyi Batur şirketin bilişim birimini yönetiyordu. O esrarengiz telefondan sonra hemen kolları sıvadı.

Telefonları ve numaraları değiştirip eskilerini iptal ettirdi. Şirketindeki uzmanlardan ikisine Meçhul Hacker'ı bulmaları için talimat verdi. Ailesinin itibarı söz konusu olduğu için daha fazla insanı bu işe bulaştıramazdı. Şimdilik en fazla Berke'nin yediği haltı öğrenmiş olurlardı. Altı üstü bir gençlik hatası, cahillik... Hem zaten Batur da pek sevmezdi kardeşini. Onun adına utanacak hali yoktu. Fakat bu iş uzarsa ailesinin iş hayatında kullandığı yöntemlerle ilgili pek çok şey dökülebilirdi ortalığa. Gizli kalması gereken ilişkilerin ifşa olmuş kötü bir halkası olabilirlerdi. Böylesi çetrefilli durumların içinde ne kadar az insan olursa o kadar iyiydi.

Nahit Akman meçhul kişinin bir gazeteci veya şantajla para kazanan, başına buyruk bir hacker olduğunu düşünüyordu. Hayatında para kazanmaktan başka bir motivasyonu olmadığı için başkalarının da hep para peşinde koştuğunu düşünüyordu ister istemez. Abraham Maslow, *"Sahip olduğunuz tek şey bir çekiçse, her şeyi bir çivi olarak görmeye başlarsınız"* diye boşuna söylememişti.

Bu sorunu da, yine parasıyla çözecekti tabii... Ancak anlayamadığı bir konu vardı. Ülkenin en zengini, her yerde sözü geçen, gerekirse devleti bile susturacak güçte bir adam hiç tanımadığı biri tarafından ne cüretle tehdit edilebilirdi?

Nahit Bey bu yüzden daha kaygılıydı. Sadece Berke'nin yaptıkları değil, Nahit Bey'in de usulsüzlükleri ortaya çıkacaktı tek tek. Berke'nin hevesi yüzünden yaptıklarının bedelini kendisi ödeyemezdi. Meçhul Hacker mutlaka bulunmalıydı.

Avukatlar Berke'nin ifade verme ihtimaline karşılık önlem aldılar hemen. Berke Akman'a ifade sırasında söylemesi gerekenleri ezberlettiler iyice.

"Eğer kız ölmüşse, cesedin bulunamaması işimize gelir. Çünkü ceset üzerinde yapılacak otopside darp ve tecavüz bulguları çıkabilir. Kız eğer yaşıyorsa ve ortaya çıkarsa, konuşup anlaşırız. Zaten şu saatten sonra bir şey kanıtlaması zor" kararına varmıştı Nahit Akman'ın avukatları...

"Kız yaşıyorsa ve ortaya çıkarsa, iş davaya kalmadan sessiz sedasız bir şekilde halledebilirse sorun yok" dedi Nahit Akman özel avukatına. "Ancak basına yansırsa, uğraş dur. Mutlaka leke kalır üzerimizde. Bence kız öldü. Boğuldu gitti. Beni

kaygılandıran tek bir şey var. Ya şu hacker, belalı bir şeyse o zaman ne yaparız? Gazeteci veya profesyonel bir şantajcı değil de sivri zekâlı bir veletse, sırf heyecan olsun diye bile bir dakika sonra her şeyi yayabilir biliyorsunuz değil mi? En çok da bu konuyla ilgili kaygılıyım..."

"Öyle biri olduğunu hiç sanmıyorum" dedi avukat kendinden emin bir tavırla.

"Batur olabilir diyor ama. Berke'nin bir milyondan fazla takipçisi var. Bazıları hayran, bazıları düşman... Yeter ki, ayağın bir kere kaysın. Yeni nesil zirzoplar neyin nesidir, hiç bilmiyorum ki. Niye başkasını takip ederler? Benim oğlum ne diye sürüsüyle insan onu takip etsin diye bu kadar uğraşır, anlamıyorum. Bence bir hastalık, manyaklık bu. Belgeleri elinde tutan kişi eğer bir sosyal medya velediyse ve takipçi kazanmak için elindeki belgeleri yayınlarsa mahvoluruz. Onun da tam istediği şey olmuş olur. Bir anda milyonlarca takipçi edinir. Bir de bu açıdan düşünmek lazım. Batur bu ihtimali de göz ardı etmeyin diyor."

"Bir şey diyemem. Batur Bey daha iyi bilir. Umarım korktuğunuz gibi biri çıkmaz."

"Ah Berke ah. Bir milyon takipçi edinebilmek için neredeyse her ay bir milyon harcadı. Şimdi itibarımızın yerle bir olup olmayacağını düşünüyoruz. Düştüğümüz hale bak."

Babası şımarık oğluna sitem ederken Berke girdi içeri. Takipçi edinmek için harcanan paralarla ilgili konuşulduğunu duymuştu.

"Baba numaraları değiştirdik" dedi. "Yalnız benim hesaplarım ne olacak? Paylaşım yapmazsam, her şeyi birden kesersem kuşku doğmaz mı?"

Nahit Akman çok sinirlenmişti şimdi. "Soran olursa, babamın dünya kadar parası var, bu hayatta fotoğraf paylaşmaktan daha zevkli şeylerle uğraşıyorum dersin" diyerek azarladı oğlunu. "Yıkıl git karşımdan. Uzaklaşma bir yere. Çağırdığımda geleceksin. Abuk sabuk şeyler yapma."

"Ya tamam baba ya. Kız manyak çıktı diyorum, arızalıymış işte. Sen de beni suçluyorsun sürekli."

"Bana yutturamazsın bunları Berke. Hafife alınacak bir şey değil bu mesele. Bana karşı kendini temize çıkarmak için laf cambazlığı yapıp duruyorsun sürekli. Ben burada ailemizin itibarını korumak için uğraşıyorum. Senin umursamaz tavırlarını ciddiye alıp bu büyük belayı hafife alacak değilim."

"Ben ne yapayım baba ya? Bir yere gitme diyorsun. Hesapları kapat diyorsun. Ne yapacağım burada? Can sıkıntısından patlayayım mı?"

"Bir gün de canın sıkılsın, ne var? Ben her gün eğleniyor muyum sanıyorsun? Batur her gün eğleniyor mu? Bak bugün işe gitmedim, yarın da gidemeyeceğim, belki günlerimi haftalarımı senin şu meselene harcayacağım. Bu ne kadar büyük bir para kaybı biliyor musun? Bana can sıkıntısından bahsetme!"

"Of baba ya! Sanki sen kimseyi yatağa atmıyorsun!"

Berke'nin bu son sözü bardağı taşıran damla olmuştu artık. Nahit sert bir hamleyle oğlunun yakasına yapışıp, öfkeyle

silkeledi onu. "Bana bak Berke!" dedi dişlerini sıkarak. "Bir daha ağzından böyle laflar çıkarsa seni dünyanın öbür ucuna sepetlerim. Terbiyesiz herif! Benimle doğru konuş. Ayağını denk al bundan sonra. Yettin artık."

Berke boynunu büktü çaresizce. Babası iyice hırpalamıştı onu. Gururu kırılmış, canı yanmıştı. Kısa bir sessizliğin ardından Nahit ellerini çekti oğlunun yakasından. Berke "Tamam, tamam. Öyle olsun" dedi. "Ben de dünyanın öbür ucuna giderim o zaman. Buradan iyidir bence..."

Nahit derin bir iç geçirdi oğlunun küstah bakışlarını izlerken. "Öyle mi Berke? Öyle mi? Peki öyle olsun" dedi. "Gidersin. Nereye gidiyorsan git..."

Bu sırada avukatın telefonu çalmaya başlamıştı. Avukat telefonu cebinden çıkardığında ekranda Nahit Akman'ın ismi ve resmi görünmüştü yine. Telefonu Nahit'e göstererek, "Galiba Meçhul Hacker arıyor" dedi.

"Aç bakalım ne diyormuş?"

Avukat telefonu hoparlöre alıp yanıtladı çağrıyı.

Karşı taraftan bir kız sesi geliyordu. Hacker bu kez Vuslat'ın klonlanmış sesini kullanıyordu.

"Ben Vuslat. Berke'ye iyi davran babası. Onu bir yere gönderme. O bana lazım. Görüşmemiz gerekiyor."

Nahit telefonu avukatın elinden aldı. "Önce benimle görüş. Babasıyla konuş. Ne istiyorsun?" dedi.

"Adalet."

Çağrı o an sonlandı. Nahit sinir küpüne dönmüştü. Hemen geri aradı. Bir operatör sesi işitildi sonra: *"Aradığınız numara İntikam Meleği'ne aittir. Siz ona ulaşamazsınız, o sizi bulur."*

Nahit telefonu hırsla fırlattı yere. Paramparça etti. "Konuştuğumuz her şeyi duydu. Salak herif. Başımızdaki belanın köstebeği oldun!" diye bağırdı avukata.

18.

Hasret'in o günkü mesaisi bitmişti. Gece yarısına kadar keyfine bakabilirdi artık. İki AntMinner makine bitcoin için harıl harıl çalışırken, bir makine de keşfe devam ediyordu hâlâ. Eski fotoğraflar ve kayıtlardan malikânenin görüntülerini birleştirerek üçboyutlu hale getiriyordu. Sonra aynı işlemi holdingin plazası için de yapacaktı. Mimar planı, elektrik planı, güvenlik kameraları... Her şeyi indirecekti.

Ancak yorgun ve aç hissediyordu kendini. Terasa çıkıp mutfak tezgâhında nefis bir salata hazırladı kendine, özenle derin bir tabağa yerleştirip sallanan koltuğuna oturdu. Denizi seyrederek salatasını yedi. Sonra bahçeye indi, biraz gezinip yorgunluk attı. Bir ağaç dalına asılarak barfiks çekti. Sonra yerde şınav ve mekik çalıştı bir süre. Yeterince ısınınca, beş dakika kum torbasını yumrukladı, beş dakika tekmeledi ve günbatımına kadar kuvvetli bir antrenman yaptı.

Kümesten iki yumurta alıp mutfakta tereyağlı omlet pişirdi. Bir domates, biraz da peynir dilimledi. Tabağı nar taneleri ve

nane yapraklarıyla süsledi. Hemen ardından nar suyu sıkıp tepsiye koydu. Sosyal medyadaki paylaşımlarından kızın kahvaltı düşkünü olduğunu ve omleti çok sevdiğini öğrenmişti. Güç toplaması için az da olsa bir şeyler yemesi gerekiyordu artık. Nar stresi pozitife dönüştürür, nane de ferahlatırdı.

Doğruca Vuslat'ın odasına gitti. Kapıyı tıklatıp içeri süzüldü. Prensesler gibi uyuyordu yatağında. Yüzü bebek gibiydi. Odayı aydınlatan ışık, bembeyaz teninden yayılıyordu sanki. Her yer huzur kokuyordu. "*Teninden geliyor olmalı*" diye geçirdi içinden. Tarif edemeyeceği bir heyecan fırtınası kopuyordu kalbinde. Buna neyin sebep olduğunu kendine bir türlü soramıyordu; çünkü bilmekten korkuyordu... Utangaç bir çocuk gibi kızarmıştı yanakları. Teninden dışarı çıkan ateşi, yattığı yerden hissedebilirdi Vuslat.

Elindeki tepsiyi düşürmekten korktu bir an. Elleri titremeye başladı. Neden bu kadar heyecanlandığını açıklayamıyordu Hasret... Neydi bu böyle?

Sessiz ve yavaş adımlarla yatağa doğru yürürken, içinde hep varmış gibi duran ama varlığını yokluğunun altına saklayarak kendini her seferinde unutturan bir duygunun kalbinde büyümeye başladığını hissediyordu. Ve durduramıyordu.

Kendini yatağın kenarında oturmuş, Vuslat'ın yüzünü seyrederken buldu. Kaç dakikadır onu izlediğini bilmiyordu. Öylece dalıp gitmişti işte. Gözlerini yüzünden ayıramıyordu. O an bakışlarını çekse yüzünden, tutunacak bir dal bulamaz, sonsuzluk uçurumuna yuvarlanırdı. Vuslat'ın yüzüne baktıkça dünyaya tutunuyordu sanki. Ona bakmak aşka inanmaktı. Onda gördüğünü başkaları da görüyor muydu acaba?

Artık kendine gelmek zorundaydı Hasret. Düşler âleminden dünyaya sert bir iniş yaptı. Sevecen bakışlarla usul usul yanağını okşayarak seslendi Vuslat'a.

"Vuslat... Vuslat... Aç gözünü."

Ağır ağır açtı gözlerini Vuslat. Hasret'in elindeki tepsiyi fark etti sonra. Sevdiği bütün yiyecekleri gördü. Çok hoşuna gitmişti bu jest. Yaşadıklarını bile unutmuştu neredeyse. Hasret'in gözlerine bakarken içtenlikle gülümsedi. "Bunları bana mı hazırladın?" diye sordu.

Gülüşü ve bakışı öylesine içten ve sevecendi ki, ikisi birleştiğinde gözlerinden kelebekler havalanıyordu adeta. Tıpkı şu anda olduğu gibi... Hasret'in gözlerine bakıyor, tatlı tatlı gülümsüyordu. Ve bu dünyada bu bakışları karşılayabilecek, onlara denk düşebilecek hiçbir güzellik yoktu. Hasret'in kalbinde garip bir yoksunluk duygusu oluştu. Kendini parkta unutulmuş, pazarda kaybolmuş, rüyasında korkmuş bir çocuk gibi hissetti. Neden böyle olmuştu ki şimdi? Cevabını bilemediği sorularla baş başaydı. Elini kalbine götürdüğünde almıştı aslında muhtaç olduğu cevabı...

Aşk...

Aşk, an gibi atmaya başlamıştı kalbinde. Asla unutamayacağı bir an. Sonsuzluğu kucağında taşır gibi başlayıp sonunu ayaklarına dolayan bir an... Hasret, Vuslat'ın yıllardır farkında bile olmadan bekleyip durduğu, çok zamandır hasretini çektiği kişi olduğunu anladı o anın sonsuzluğunda...

Cazip bulduğu, hoşlandığı çok kız olmuştu elbette ilkokuldan beri. Sevgilileri de olmuştu fakat aşk hayatında hiç dikiş tutturamamıştı. Üstelik çok hoş, çok güzel kızlar girmişti

hayatına. Yine de yürümemişti bir türlü. Hasret gönlünü birine veremeyeceğine, bağlanamayacağına ikna olmuştu bu kısa maceraların sonunda. Oysa hep o düşmüştü kızların peşine. Elde edene kadar peşini bırakmazdı. Fakat ilişki başladıktan sonra bağı gevşerdi, ilk heyecanı kalmazdı ve sevgilisine yazık ettiğini düşünmeye başlardı.

Bu yüzden gönül defterini kapamaya karar vermişti. Bir daha hiçbir kızın peşine düşmeyecekti. Karşısına çıkarsa, kendisini bulursa kabulüydü. Aslında geçmişinde çok duygusal biriydi ama bugün bu hale gelmesine sebep olan şey çocukluğunda yaşadığı ve kalbinde derin izler bırakan ilk aşkıydı. Yıllar sonra o hikâyeyi şöyle anlatacaktı soranlara:

"Çocukluğumda giydiğim ve çok sevdiğim bir ayakkabım vardı. Ayağımı çok sıkardı, acıtırdı ama yine de vazgeçemezdim. Çünkü çok güzeldi, çok pahalıydı ve daha önce hiç o kadar güzel ayakkabılarım olmamıştı. Onlar ayağımdayken başka ayakkabılara bakmazdım bile. Baksam da güzelliklerini göremezdim. Onları ayağıma giydiğim zaman yolda gururla yürür, kendimi çok iyi hissederdim. Bana verdiği acıya aldırmazdım bile. Onlara olan bağlılığım acısını hissettirmezdi bana. Arkadaşlarım imrenerek bakardı ayaklarıma. Normal şartlarda ailemin bana alabileceği türden ayakkabılar değildi. Babamın hiçbir zaman o kadar parası olmadı. Fakir bir aileden geliyordum ben. O kadar yoksulduk ki kardeşimle aynı ayakkabıyı paylaşmak zorunda kalıyorduk çok zaman. Eski püskü, altı delik bir ayakkabımız vardı. Okula giderken önce ben giyerdim. Sabahçıydım. Öğlen oldu

mu kardeşim evden terliklerle çıkardı. Okulla ev arasında bir yerde buluşur, değiştokuş yapardık. O, okula ayakkabıyla, ben eve terliklerle yürürdüm. Yaz kış böyle devam ederdi. Sonra bir gün fakirlere yardım yapan bir Alman derneğinden kadınlar geldi fakirhanemize. Annemle ve babamla konuştular önce kırık Türkçeleriyle. İçlerinden en yaşlı olanı yanında getirdiği çantadan iki çift ayakkabı ve birkaç parça giysi çıkardı bizim için. Yanındakiler Madam diye hitap ediyordu ona. Mavi gözleriyle bize gülümseyip ayakkabıları denememizi istedi Madam. İşte o an vurulmuştum o ayakkabıya. Ayağıma uysun, benim olsun, geri götürülmesin istemiştim. Türkiye'de yoktu eşi benzeri. Almanya'dan geliyordu. Hemen denedim. Ayağımı çok sıktığı halde 'Tam oldu' dedim. Yalan söyledim. Artık benimdi onlar. Ve o günden sonra ayağımdan hiç çıkarmadım. Herkes bayılıyordu. Gıpta ile bakıyordu. Ama canımı ne kadar yaktığını kimse bilmiyordu. Bir ben biliyordum sevdiğim şeyin canımı ne kadar acıttığını... Sonrasında ayaklarımda çıkan nasırları gizledim herkesten. Onu benden alırlar, bir daha giydirmezler diye korkuyordum. İnsan çok sevince, sevdiği ona acı verse de vazgeçemiyor işte... Vazgeçmek yenilmek gibi geliyor. Ama sonra ne oluyor biliyor musunuz? Senin vazgeçemediğin senden vazgeçip gidiyor bir gün. Yani yırtılıyor. Patlıyor bir yerlerinden. Senin katlandığın, sana katlanamıyor. Yolun tam ortasında bırakıyor seni. Hem de yalınayak bırakıyor. Tıpkı ilk aşkım gibi.

Orta sondaydım. İlk gördüğüm an vurulmuştum ona. Tıpkı ayakkabılara vurulduğum gibi. Çok zengin bir ailenin kızıydı. Onu bir saniye görebilmek için sabahlara kadar, kar yağmur

demeden balkonunun altında beklemiş, evinin sokağında sabahlamıştım. Ona olan aşkımı bilsin istemiştim. Her yerde karşısına çıkıyor, ama heyecandan tek kelime edemiyordum. Uykusuz ve aç günler geçirmiştim onun yüzünden. Aslında o da farkındaydı her şeyin. Arada kaçamak bakışlar atıyor, gülümsüyordu. Kurduğum hayalleri içimde daha da büyütüyordu. Keşke bana hiç gülmeseydi. Ya da aşağılayıcı gözlerle baksaydı da haddimi bildirseydi. Belki o gün anlardım davulun dengi dengine vurduğunu. Belki o gün vazgeçerdim ayaklarımı sıkan ayakkabının acısı gibi onun verdiği sızıyı kalbimde taşımaktan... Yakın arkadaşlarından öğrenmiştim en sevdiği çikolatanın markasını. Bir cesaretle alabilmek için boya sandığımı kapıp, tüm gün deli gibi ayakkabı boyamış, parayı denkleştirmek için didinmiştim. Ayakkabılarla olan sınavım hâlâ devam ediyordu yani. Günün sonunda topladığım parayla o pahalı çikolatayı almıştım ona, yanında bir de gazoz... Hiç unutmuyorum ne büyük bir heyecan ve hevesle çıkmıştım karşısına. Yanında bir arkadaşıyla yürüyordu evinin sokağında. Aldıklarımı ona ikram edecek, aşkımı itiraf edecektim. Çocukluk işte... Yüzümde utangaç bir gülümsemeyle, ellerim titreyerek uzatmıştım. Kalbimin gümbürtüsü tüm sesleri bastırıyordu. Heyecandan ölebilirdim oracıkta. Önce yüzüme, sonra uzattıklarıma, arkasından da ellerime baktı tiksinerek. Boyadığım ayakkabılar yüzünden simsiyah olan ellerime...

Saatlerce uğraştığım halde çıkaramamıştım boya lekelerini. Yüzünü ekşitti ve 'Önce git o pis ellerini temizle. Köpeğim bile senden temiz pis fakir!' dedi. Kahkahalar atarak

uzaklaştı. Arkadaşıyla birlikte gülüyordu halime. Ellerimden kayıp yere düştü onun için aldıklarım.

Ellerimden hiç bu kadar utanmamıştım. Bileklerimi kesip kurtulmak istedim bir an. Yerde yatan çikolataya ve gazoza bakarken utanç içindeydim. Beni yarı yolda bırakıp giden ayakkabılarım gibi gitmişti işte hayatımdan, hayallerimden. İşte aşk o gün kaybetti beni. Kalbim de nasırlaştı o gün, tıpkı parmaklarım gibi..."

İşte böyle anlatırdı kalbindeki nasırları Hasret. Böyle büyümüştü yüreği. Eksilerek ve eksilterek... Ama olsundu. Bazı insanları hayatımızdan silmek, kendimizi yazmaya başlamaktı. Bunu en iyi Hasret bilirdi. Kim bilir belki bir gün Vuslat'a da anlatırdı.

Son beş yıldır kalbine hiç kimse girmemiş, girememişti. Dışarıya kapatmıştı tüm kapılarını. Ama beş yıl sonra her şeyin birdenbire değişeceğini nereden bilebilirdi? Vuslat tatlı bakışı, içten gülüşüyle, bir anda filmi başa sarmıştı. Hasret aradığını bulmuştu sonunda. Hiç bu kadar emin olmamıştı. Nasırlarıyla vedalaşmak için attığı her adımda kendi kalbini çiğneyerek yürümek zorunda kalmayı bile göze alabilirdi.

Vuslat doğruldu, yastığını kaldırıp sırtını dayadı. Hasret tepsiyi Vuslat'ın kucağına yerleştirdi dikkatle.

"Afiyet olsun" dedi.

"Teşekkür ederim. Ellerine sağlık. Çok naziksin. Şu tepsidekilerden başka hiçbir şey beni yerimden kıpırdatamazdı."

Vuslat keyifle konuşmaya başladığı an yaşadığı felaketin gölgesi düşüverdi hemen üzerine. Neden burada olduğunu, neden kendini çok yorgun, bitkin ve acı içinde hissettiğini hatırladı. Keyfi kaçtı o an, yüzü düştü. Sessizce tepsiyi bıraktı. Karşısındaki adama baktı, ağrıları vardı, babasını düşündü, yaşadıklarını... Nasıl yemek yerdi, nasıl bir bardak su geçerdi boğazından?

Tepsideki yiyeceklere bakıp kaldı bir süre. Uzatmadı elini. Öylece bekledi. Hasret anlıyordu onu... "Anlıyorum seni ama bir şeyler yemelisin, bu gidişle toparlanamazsın" dedi.

Hasret'in bu düşünceli hali canını yakıyor, çektiği acı da iyice öfkelendiriyordu Vuslat'ı. Birden aksileşiverdi yine. "Neden güç toplayacakmışım?" diye çıkıştı. "Ne olacak güç toplayınca? Ne işime yarayacak bunca yaşadığım şeyden sonra?"

"Fotosentez yeteneğin yoksa, ye işte. Bunda sorgulanacak bir şey var mı?"

"Beslen, güçlen, hayata dön diyorsun yani!"

"Elbette ki... Çünkü hayat yaşamaya değer. Bak hayatta sevdiğin şeyler de var; insan omlet yerken bile mutlu olabiliyor, sadece nelerden zevk alabiliriz, neleri severiz bunu keşfetmeliyiz. Bizi hayata bağlayan şeyleri bulursak zorluklarla mücadele etmek çok daha kolay olur, bilirsin sen de..."

"Sen nereden bilirsin ki zorlukları?"

Hasret gülümsedi...

"Bildiğim için hayata karşı öfkeli olabilir miyim mesela?"

Vuslat Hasret'in yüzünde dondurdu gözlerini. Tuhaftı... Vuslat da öfkeliydi hayata, ama gücü yoktu mücadele etmeye, hayatı taşımaya. Yaşadıklarını bir kenara koyup gülmek çok zordu. "Büyürken düşenlerdendi" Vuslat. Büyüdükçe yaraları da ağırlaştı ve hayatının kalanı bir yat faciasıyla karardı.

Bir an kendine geldi, gözlerini kaçırdı. Kenara bıraktığı tepsiyi kucağına aldı.

"Omlette iddialı mısın?"

"Ben iddialı değilim. Tavuklarım iddialı. Bahçede kümes var, tavuklarıma güveniyorum. Sana organik yumurta pişirdim."

"Tavuk mu yetiştiriyorsun sen?"

"Tavuklar beni yetiştiriyor. Horoz kendi çöplüğünde ötüyor madem, ben de kendi çöplüğümü kurdum işte."

Vuslat yine gözleri parlayarak güldü. "Sen tuhaf bir adamsın. Çok tuhafsın" dedi. Kalbi bir kez daha titredi Hasret'in. Anlaşılan Vuslat ne zaman böyle gözleri parlayarak gülse bu duyguyu hissedecekti. Bakışlarını ayıramadı Vuslat'tan. Dalıp gitti derinlere. Vuslat konuşmaya devam ediyordu. Ama Hasret onu duymuyor, anlamıyordu. Yine de şikâyetçi değildi halinden. Ölmüş duyguları canlanıyor, köklerine can suyu yürüyordu o an. Vuslat cümlesini yarım bırakıp *"Söylediklerimi dinlemiyorsun galiba?"* diye çıkışsa, hiç düşünmeden *"Gözlerini seyrederken sözlerini anlayamam"* diyebilirdi. Ama şimdi kendine gelmeliydi. Son hatırladığı söz Vuslat'ın "Sen tuhaf bir adamsın. Çok tuhafsın" demesiydi. Hemen kendini toparladı ve "Tavuklardan senin de öğreneceklerin var" dedi.

"Ne mesela?"

"Önüne geleni ye. O kadar. Hayat bu kadar basit işte."

"Tamam. Tadına bakıyorum. Beğenirsem yerim."

Vuslat omletten bir lokma aldı. "Hımmm... Lezzetliymiş gerçekten..." dedi.

"Güzel. Sana afiyet olsun. Ben terasa çıkıyorum. Güneş batıyor. Şunları ye. Sonra sen de gel istersen yukarıya."

"Güneş bensiz de batabilir, öyle değil mi?"

"Güneşin bize ihtiyacı yok tabii. Ama bizim ona ihtiyacımız var. Sabahtan beri bizi aydınlatan güneşe bir teşekkürü çok mu görüyorsun?"

Vuslat gülümseyerek "Şaman mısın sen ya?" diye sordu. Hasret gülümsemeye devam ederek kalktı yerinden. "Adilim" dedi odadan çıkarken. "Güneş bu teşekkürü hak ediyor..."

Karargâhına çıkarken Vuslat'a karşı duyduğu hisleri ondan nasıl saklayabileceğini düşünüyordu. Sakladığı bu gerçek yüzünden binlerce yalan söylemek zorunda kalabilirdi. Bunu asla istemezdi. İnsana ait bir ayıp değildi ki aşk. Bir kayıp da değildi. Çok ağır kayıplar yaşamıştı zamanında kendisine ait olmayan ayıpları örtmek için. Üstünü örttüğü şeyin zamanla altında kalmak, aynı çelmeleri kendine tekrar takmak istemiyordu. Ağır adımlarla çıkarken merdivenleri, içindeki sesi susturmaya karar verdi. Vuslat her şeyden habersizdi ve bu sessizlik iyiydi şimdilik. Konuşarak her şeyi berbat etmenin âlemi yoktu. *"Söyleyeceklerim sessizliğin güzelliğini bozmaya değecek kadar değerli değilse susmalıyım"* dedi içinden. İnsan bazen sustuğu kadar sarar, konuştuğu kadar kanatırdı bazı yaraları.

Birden annesinin, kulağına küpe olması için söylediği o söz geldi aklına. *"Seni anlamayacaklara bir şey anlatmaya çalışıp cümlelerini kirletme. O sözler söylenmediği zaman değil, anlaşılmadığı zaman kirlenir. İnan içinde daha temiz kalacaktır"* derdi rahmetli. Ne kadar da haklıydı. Belki konuşsa bile anlamayacaktı onu Vuslat. Çünkü, kendisine söylenmek isteneni anlamazdan gelirdi de, anlamak istediğinin söylenmesini beklerdi çoğu insan.

Hiç tanımadığı bir adamın aşkla yeniden doğuşuna sebep olduğunu nereden bilebilirdi ki, ölü olduğunu bile bilmezken? Kalbindeki yangını nasıl görecekti? Kalbin dumanı tütmezdi. İşte bu yüzden nasıl yandığı görünmezdi.

Kafasının içinde dönüp duran ve birbirine çarpan düşüncelerle girdi odasına. Neden olduğunu bilmiyordu ama yorgun ve yenik bir savaşçı gibi hissediyordu kendini. Hiç girmediği bir savaşın mağlubu gibiydi. *"Belki de hak ettiğimi yaşatıyorumdur kendime. Çektiklerimiz, seçtiklerimizin cevabı değil midir bize?"* dedi kendi kendine. Bilgisayarının başına otururken, *"Kaybettiklerim belki de beni bana kazandırıyordur"* diye teselli etti kendini.

19.

Dalgıçlar Haliç'in altını üstüne getirmişler, cesede ulaşamamışlardı. Gün biterken arama faaliyetlerine son verdiler. Köprünün kamera kayıtları da incelenmişti üstelik. O saatlerde dikkat çekici hiçbir detaya rastlanmamıştı görüntülerde.

Taksinin gelişi, köprüde duruşu, Vuslat'ın inişi ve kendini sulara bırakışı köprünün bazı kameralarında kayıtlıydı. Şoförün verdiği ifadedeki gibiydi her şey. Vuslat atladığında, köprünün yakınında bir tekne vardı sadece, o da hiç durmadan seyrine devam etmiş, köprünün altından geçip gitmişti. Kaldı ki, Vuslat atlarken köprüye hayli uzaktı tekne. Yine de o balıkçıyı bulup, ifadesini almışlardı. Balıkçı, o saatlerde köprüden atlayan birini ne görmüş ne de fark etmişti. "Haliç bomboştu, tekne gidiyordu, hiç dikkatimi çeken bir şey yoktu. İki yunus vardı, onları gözlüyordum. Başka bir şey görmedim. Köprünün altından geçtim, kimseyi görmedim, ses duymadım. Ama kıyıda bir ışık vardı" diye verdi ifadesini.

Kamera kayıtlarında da balıkçının söylediği gibi bir ışık seçiliyordu aslında ama kimseler görünmüyordu. Üstelik ışık da sönüveriyordu hemen. "Acaba bir dalgıç olabilir mi?" diye düşünüyordu Ayhan. Fakat ışığı tam olarak tespit edemiyorlardı bir türlü.

Sadık emniyetten ayrılırken kapıda karşılaştı Ayhan'la. Yolu üstündeki durağa bırakmayı teklif etti. Otoparka gittiler. Yol kısa olduğundan pek bir şey konuşmadılar. Hem Sadık kendini bir şey sanan o mühim adama öyle ifrit olmuştu ki, intihar vakasıyla ilgili hiçbir şey duymak istemiyordu.

Durağa yanaştıklarında Ayhan arama faaliyetinin sonuç vermediğini, görüntüdeki teknenin sahibinden de bir şey çıkmadığını, adamın hiçbir şeyden haberinin olmadığını söyledi. "Bir görünüp bir kaybolan bir ışık var sadece... Bir dalgıç olabilir mi acaba?" diye sordu.

"Ne bileyim ben?" dedi Sadık. "Orasını sen bileceksin artık. Benim üstüme vazife değil..."

Ayhan arabadan inince Sadık da kendi yoluna devam etti. Fakat kızı ve rüyasını hatırlayınca içine bir kurt düştü. Belki kız kurtulmuştu, belki birisi kurtarmıştı onu, hayattaydı belki de. Saklanıyor olabilirdi veya hafızasını yitirmişti... Araştırmak gerekirdi o ışığı. Belki de bir dalgıç vardı gerçekten.

"Aman boş ver" dedi sonra içinden. *"Görevi benden aldılar ne de olsa. İşgüzarlığa lüzum yok. Ayhan düşünsün."*

Bir yanı bu intihar vakasını kurcalamaktan kaçıyor, diğer yanıysa iyice içine çekiliyordu... Aklı karışık öylece durdu direksiyonun başında.

Dikiz aynasında güneşin battığını gördü. Yeşil ışığın yanmasını bekledi bir süre. *"Bir gün daha nasip oldu. Şükürler olsun ya Rabbim"* dedi içinden. Polislik böyle bir meslekti. Her gün eceline kavuştuğun gün olabilirdi.

20.

Vuslat akşam vakti kendisine sunulan kahvaltıyı yerken gözlerini odanın her bir ayrıntısında gezdiriyordu. Daha düne kadar hayat dolu bir kızken, intihar etmeye karar vermişti. Bunu nasıl yaptığına hayret ediyordu. Duyguları karmakarışıktı. Yattaki partide olan biteni ömür boyu unutamaz, hafızasından silip atamazdı. Bu utanç ve bu nefretle bir gün bile yaşamak istemezdi. Çok kızgındı kendine. Nasıl kabul etmişti partide garson olarak çalışmayı? Oysa içinde bir tedirginlik duymuş, belki de gitmemenin daha iyi olacağını bile düşünmüştü. Yine de alacağı para için kabul etmişti işi işte. Okulda Berke için iyi şeyler söylemiyorlardı ama en nihayetinde bir işi olacaktı işte, hem ihtiyacı vardı paraya. Tam da bursunu kaybetmişken, üstelik babası da "Sen bizim tek umudumuzsun kızım" diyerek ona bel bağlamışken, hiç ummadığı bu teklife nasıl hayır diyebilirdi ki?

Kuşku duyması gerekirdi tabii ki... Berke "Sadece garsonluk yapacaksın, sen de eğlenirsin, biz çok eğleniyoruz" demişti ama ona bu kadar çabuk inandığı için çok kızgındı şimdi kendine...

Haftanın iki günü garsonluk yapsa, bahşişlerle birlikte toparlayabileceğini düşünmüştü.

Babasının umuduydu, denedi ve başına korkunç bir şey geldi. Bu durumu babasına anlatarak onu kahretmek istemiyordu. Bir anlıktı her şey işte... İnsan bir anda hayatından vazgeçebiliyordu. Anlık bir hezeyan, kanının çekilmesi, nefessiz kalıvermek ve aniden verilmiş bir karar. Takside olan şey tam da buydu işte. Belki taksiciyle sohbet etmiş olsaydı, susmasaydı, içine atmasaydı fırlayıp köprünün korkuluklarına koşmayacaktı. Korkunç bir girdabın içinde debelenmişti ama başaramamıştı.

Fakat dalgıç onu kurtarmayı başarmıştı işte. Ölmemişti ve yine beş kuruşsuz sudan çıkmıştı... Şimdi ne yapacağıyla ilgili hiçbir fikri yoktu. *"Keşke ölseydim..."* diyordu kendi kendine. *"Keşke ölseydim."*

O gün Berke teknede nasıl da arsızca sırnaşmaya başlamıştı Vuslat'a. Arkadaşlarıyla içki içmiş, uyuşturucu kullanmıştı üstelik. Hepsi zilzurna sarhoş olmuştu, abuk sabuk konuşuyorlar, olmadık şeylere gülüyorlardı. Kimse kendinde değildi.

Vuslat her birinin kendinden geçmek üzere olduğunu fark etmişti, ayakları yerden kesilmiş havada uçuyorlardı adeta. Hatta ayıkken bile birbirlerine karşı tutumlarından hiç hoşlanmamıştı, ortamı fazlasıyla yadırgamıştı ama tekneden inmek için çok geçti artık. Ülkenin en zengin, en şanslı, en iyi eğitimli gençleriydi hepsi. Onların yerinde olup o imkânlara sahip olmak isteyen ne çok insan vardı kim bilir. Oysa rezil kepaze haldeydiler.

Vuslat duygusal kontağını kapatmıştı partide, bir an önce işini bitirip eve dönmek istiyordu. Berke sırnaştıkça terslemişti onu. Her seferinde, *"Şaka yapıyorum, takılıyorum sana"* diyordu. *"Eğleniyoruz işte, eğlenmeye geldik, kasma bu kadar. Sen de bir kadeh iç. Rahatlarsın..."* diyordu. Vuslat da içki içmediğini, bir an önce işini bitirip eve gitmek istediğini söylüyordu tersleyerek.

İlerleyen saatlerde bazıları sağda solda sızıp kalmıştı. Vuslat da bir kenara oturmuş, servisi bırakmıştı artık. "Daha ne kadar sürecek?" diye sormuştu. Berke de "Dönüyoruz. Gel senin paranı vereyim" demişti. Çok iyi hatırlıyordu bu detayları... Kamaraya gittiler birlikte. Sonra "İş bitti zaten. Dinlen, keyfine bak sen. Marinaya varana kadar kamarada kalabilirsin" dedi Vuslat'a. Mini bardan iki kadeh çıkarıp, "Madem içki içmiyorsun ben de alkolsüz meyve kokteyli yapayım sana" dedi. Hazırladığı kokteyli Vuslat'a uzattı sonra. "Sana iyi dinlenmeler" deyip çıktı kamaradan... Vuslat çok yorgundu. Bardağındaki kokteyli bitirir bitirmez yatağa uzandı.

Bacakları ağrımış, bilekleri şişmişti bütün gün ayakta durmaktan. Kimseyle yüz göz olmamıştı. Biri yanına geldiğinde eline tepsiyi alıp, başka bir köşeye kaçmış, Berke sırnaştığında başka tarafa yönelip savuşturmuştu onu başından. Herkes dut gibi sarhoş olduğundan bütün gece kimseyle uzun süreli temas etmemek için sürekli yer değiştirmiş, servis yapıp durmuştu.

Yatağa uzanır uzanmaz rahatladı tabii. Kokteyline ilaç katılacağını düşünemezdi bile. Onca yorgunluğun üstüne nihayet uzandığı için gevşediğini sanmıştı. Her şeyi bir bir geçiriyordu aklından yine.

Berke bir ara kamaraya geri dönmüş, "Telefonumu burada mı unuttum?" diye sormuştu. "Ah pardon pardon, kaptan köşkünde bırakmıştım galiba" deyip gitmişti sonra.

Şimdi anlıyordu, kokteylini içip içmediğini kontrol etmeye geldiğini. Vuslat'ı sözde kendi haline bırakmış gibi davranıyordu ama ilacın tesir etmesini bekliyormuş meğer. Kendine durmadan kızıyordu Vuslat. Ne çok keşke vardı içinde. Keşke hiç gitmeseydi oraya, keşke iş teklifini kabul etmeseydi, keşke kamaranın kapısını kilitleseydi, keşke, keşke, keşke...

İlacın etkisiyle sızıp kalmış, gözünü açtığında Berke'yi üstünde bulmuştu. Yatak kan içindeydi. Var gücüyle onu itmiş, kurtulmak istemişti ama gücü yetmemişti. İlaç uyuşturmuştu tüm bedenini. Halsiz ve bitkindi... Berke'yle baş edecek gücü yoktu. Sonra üst üste yediği tekmeleri, tokatları ve yumrukları hatırladı. Berke nasıl da acımasızca vurmuştu. Muhtemelen ilacın da etkisiyle aldığı darbelerden sonra kolayca bayılıp gitmişti. İkinci kez gözünü açtığında yerdeydi, çıplaktı ve kapısı açıktı kamaranın. Başına başka neler geldiğini bilmiyordu. Belki başkaları da kirletmişti onu. Hiç hatırlamıyordu yediği dayaktan sonrasını.

Giyinmiş, çantasını alıp çıkmıştı kamaradan. Şoktaydı, duygusuzdu, sarhoş gibiydi, hiçbir şey hissetmiyordu mide bulantısından başka. Yat marinaya yanaştırılmış, iskeleye bağlanmıştı. Kimseye görünmeden gitmek, yok olmak, kaybolmak istiyordu Vuslat. Güvertenin arka tarafına doğru ilerlerken kafayı bulmuş iki erkek "Güle güle bebek" demişti arkasından. Birinin elinde garson kostümünün papyonu

duruyordu. Vuslat'ın peşinden sallıyordu dalga geçer gibi... Herkes biliyordu belli ki olan biteni. Baygınken kendisine ne yaptıklarını düşünmek bile istemiyordu bu yüzden.

Bütün bunları yeniden hatırlamak iyi gelmemişti Vuslat'a. Bilinci ikiye bölünmüş gibi etraftaki eşyalara göz gezdirmeye başladı istemsizce. Neredeyse bütün mobilyalar antikaydı Hasret'in evinde. Pencerenin ve kapının ahşap doğramaları yeniydi ama. Tavandaki aydınlatmalar moderndi. Huzur dolu bir yerdi burası.

Salonda Amerikan mutfak vardı. Elindeki kahvaltı tepsisini tezgâha bıraktı. Gösterişli bir ev değildi belki ama çok özenli ve zevkliydi.

Evi incelerken tavuklar geldi aklına, merak etti. Verandaya çıkıp bahçeye baktı. Biraz gezindi, kümesi ve tavukları gördü. Doğruydu demek, şaka değildi. Bahçeyi gezmek istedi ama Hasret'i de merak ediyordu diğer yandan. Nasıl bir adamdı bu? Kimdi? Neyin nesiydi?

Evin merdivenleri mermerdendi, ortası kadife halı kaplıydı. Duvarlarda eski resimler vardı. Zevkine hayret etti Hasret'in. Çatı katına çıktı, bilgisayar odasındaki makineler sanki uzay üssündeymiş gibi hissettiriyordu, yerdeki kilim ve duvardaki aplikse sakil kalıyordu.

Güneşin iyiden iyiye battığı saatlerdi artık. Gece karanlığı çöküyordu yavaş yavaş... Hafiften bir rüzgâr esiyordu. Gökyüzü rengârenkti. Hasret sallanan koltuğa oturmuş, ayaklarını uzatmış, manzarayı seyrediyordu. Yanında boş bir koltuk vardı. Vuslat kedi kadar sessizce gelmişti ama Hasret başını çevirmediği halde biliyordu onun geldiğini. "Gel, yanıma otur" dedi.

Vuslat şaşırdı biraz. Gülümseyerek oturdu yanına. "Evin çok güzel" dedi.

"Keyfine bak."

"Antika merakın mı var senin?"

"Eski eşyalara dokunmadım. Bana ait değiller."

"Arkadaki ne odası?"

"Kaptan köşkü diyebilirsin."

"Sen ne iş yapıyorsun?"

"Makine çalıştırıyorum. Onlar üretiyor, ben kazanıyorum."

"Bu ev senin mi?"

"Sayılır. Benim evim Balat'ta. Buranın sahibesi Yunanistan'da yaşıyor. Oraya göçen bir Rum. Yazları geliyor sadece. Bir iki hafta kalıp dönüyor. Ev çok bakımsızdı, keyfime göre tadilat yaptırdım. Madam Eleni ölene kadar kiracısıyım. Sonrası belirsiz tabii. Belki mirasçıları bana satarlar. Belki de kovarlar beni bilmiyorum."

"Makineler ne iş yapıyor?"

"İkisi, yedi yirmi dört bitcoin üretiyor. Ötekiyle de oyun oynuyorum. Gamer ile hacker arası takılıyorum."

Vuslat Hasret'in açıklamalarından pek bir şey anlamadı ama kurcalamak da istemedi...

Sessizce denize baktılar.

"Hayata bağlanmak için şu an bile yeter değil mi? " diye sordu Hasret.

"Hayata karşı inatçısın sanırım."

"İnat demeyelim, yaşamayı seviyorum..."

Vuslat sustu... Bir zamanlar o da sımsıkı bağlıydı hayata, iyi bir okulu tam burslu kazanmış, annesini kaybetmesine rağmen yine de tutunmuştu hayata. Ama şimdi...

Vuslat derinlere dalmışken Hasret sessizliği bozdu.

"Hakkında çok şey biliyorum Vuslat."

Vuslat merakla doğruldu yerinden.

"Ne gibi!"

"Söylemesem daha iyi..."

21.

Sadık evine girdi yorgun argın. Eşyalı bir ev kiralamıştı İstanbul'da ama kendi evini çok özlüyordu tabii. Hiçbir yer evinin yerini tutamazdı. İzmir Foça'da kalan eşini de çok özlemişti. Ama asıl kızının özlemiyle yanıp tutuşuyordu. Kızı iki sene önce arkadaşlarıyla denize gitmiş, bir daha geri dönmemişti. Tam da bu acı olayın üzerine İstanbul'a tayini çıkmıştı Sadık'ın. Eşi gitmemişti onunla. Kızlarının hatırası yaşıyordu hâlâ o evde, tek başına kalıp yasını tutmak istemişti kadın. Tek çocuklarıydı o. Babasına da çok düşkündü üstelik. Her pazar baba kız günü yaparlardı. Sadık kızını yaylaya çıkarırdı çoğunlukla. Ancak o sabah bir cinayet haberi gelmiş, Sadık göreve çağrılmıştı acilen. Yaylaya gidemeyince kızı da arkadaşlarıyla denize gitmişti. İyi yüzücüydü ayrıca, iyi bir sporcuydu. Nokta kadar görünürdü kıyıdan, o kadar açılırdı.

Sadık'ın kalbi sıkışırdı, "Çok açılma" derdi. Kız yüzmeye başlayınca durmak bilmezdi yine de. Dinlemezdi babasını... Açıldıkça açılırdı. Denizde saatlerce kalır, yorulmak bilmezdi. Arkadaşlarının söylediğine göre, o gün de çok uzaklaşmıştı kıyıdan. Nokta kadar bile görünmüyordu artık, saatlerce beklemişlerdi onu kıyıda. Gece çökmüş, Sadık da plaja gelmiş, kalabalıkla birlikte korku dolu bir bekleyişe düşmüşlerdi. Günlerce aramışlardı kızı. Sahilleri boydan boya dolaşmışlar, ıssız koyları tek tek taramışlardı. Ne bir haber alabilmişlerdi ne de cesedi bulunmuştu. O gün balıkçı ağlarına iki mil aralıkla iki köpekbalığı takılmıştı. Balıkçılar sürü olarak köpekbalıklarının geçtiğinden söz ediyorlardı.

"Belki köpekbalığı saldırmıştır" diyenler de oldu tabii...

Sadık hiçbir kötü ihtimali aklından geçirmek istemiyordu ama gözünün önüne korkunç şeyler geliyordu hep. Eşi, biricik kızının öldüğünü kabullenememişti bir türlü. "Evimde hatırası var kızımın" demişti. Her gün deniz kıyısına gidiyor, güneş batana kadar oturup, kızının gelmesini bekliyordu. Foça'yı terk etmek, kızının ölümünü kabullenmekti. Bu olayın üzerinden iki sene geçmiş olmasına rağmen hâlâ kocasının yanına gitmiyor, gidemiyordu. Ama Sadık karısının yanına dönmek istiyordu artık.

Eve girer girmez, ayakkabılarını çıkarır, elini yüzünü yıkar, mutfağa gider, çay suyu koyar, üniformasını çıkarır, eşofmanını giyer, pencere önündeki çiçekleri sular, ısınan suyu demliğe döker, takvim yaprağını koparır, çayı demlenene dek, kopardığı takvim sayfasını okurdu Sadık.

Kızının kayboluşuyla başlamıştı bu alışkanlık, günlerin geçmek bilmediği o dönemde, takvimden kopardığı her yaprak, kızıyla ilgili umutlarının bir parça daha azalmasıydı. Kızının kaybolduğu gün kopardığı yaprağı katlamış, cüzdanına koymuştu. Her gün o yaprağa bakardı. Aradan kaç gün geçtiğini anlardı böylece. Aklında tutmak, aklından saymak istemiyordu.

"İnsan hasrettir, ecel vuslattır" yazıyordu o günkü takvim yaprağında... Okuyunca köprüde intihar eden kız geldi aklına, gördüğü rüyayı düşündü sonra. Kendi kızı denizde kaybolmuştu. Tıpkı intihar eden o genç kız gibi... Ortada ne ceset vardı ne de şüpheli... Gitmişti ama geri gelecek gibiydi sanki. Boğulmuş olsa bulurlardı cesedini. Köprüden ne kadar uzaklaşabilirdi ki kısacık zaman içinde? Vardı bu işin içinde bir şeyler...

Kendi kızı için de "Boğuldu!" demezdi mesela. "Köpekbalıkları öldürdü belki, parçalayıp yemişler..." demezdi. Kaybolmuştu kızı. Belki bir gün çıkıp gelirdi.

Vuslat'ın cesedi de bulunamamıştı henüz. Hiçbir iz yoktu. İfadesine başvurulan balıkçı o gece iki yunus gördüğünü söylemişti denizde... Kızının kaybolduğu gün de iki köpekbalığına rastlamıştı balıkçılar. Her şey nasıl da kayıp kızını çağrıştırıyordu Sadık'a. Vuslat'ın sorularla dolu intiharı fazlasıyla sarsmıştı onu. Görev kendisinden alınmamış olsaydı kesinlikle örtbas etmezdi, suçluları ortaya çıkarmak için elinden geleni yapardı.

Takvimdeki söz çok etkilemişti Sadık'ı. Kızına hasret bir babaydı ne de olsa. Ancak eceliyle kavuşabilirdi ona. İçi sızlıyordu ve aklı intihar eden Vuslat'a kayıyordu sürekli. "Belki yaşıyordur" dedi içinden. Kalkıp çay koydu bardağa. Bu kez yüksek sesle "Belki yaşıyordur" diye tekrarladı. "Neden olmasın? Işık vardı denizde. Belki bir dalgıçtı."

22.

Vuslat ve Hasret, sükûnet içinde denizi seyrediyorlardı. Karanlık iyice çökmüştü artık. Yıldızlar beliriyordu gökyüzünde. Etrafta hiç ses yoktu. Bu sessizlik, Vuslat'a iyi gelmişti. Orman havası insanı açıyor, rüzgârın taşıdığı deniz kokusu içindeki karanlığı dağıtıyor, ufka bakmak insanın menzilini genişletiyordu. Hiç tanımadığı bir insanın varlığı sessizce sarmıştı sanki yaralarını. Hem de hiç kanatmadan. Bir gün önce kimlerle beraberken, şimdi bambaşka bir adam vardı yanında. Hasret, Vuslat'a çok uzak, farklı bir adamdı. Her halinden belliydi başkalığı... Yine de huzur veriyor ve tedirgin edecek hiçbir şey yapmıyordu Vuslat'a. Çıtı bile çıkmamıştı kaç saattir, sanki yok olmuştu birkaç kelime ettikten sonra.

"Pek konuşkan değilsin galiba?" dedi Vuslat sonunda.

"Dinlemek daha güzel" diye cevap verdi Hasret. "Bak, ne kadar çok ses var. Kuş sesleri... Martıların ve kargaların sesleri. Rüzgârın uğultusu, yaprakların hışırtısı, denizin dalgaları,

uzaktan şehrin sesi de geliyor. Motor sesleri, havlayan köpekler. Belki sessiz diyoruz ama ne çok ses var aslında. Konuşurken işitemezsin bunları..."

"Sen doğayı çok seviyorsun."

"Ben doğayım. Neden kendimi sevmeyeyim?"

"Hakkımda ne biliyorsun?"

"Çok şey."

"Nereden biliyorsun?"

Hasret söyleyip söylememekte tereddüt etti ama bu kadarını söylemenin sakıncası yok gibi geldi:

"Sen uyurken sosyal medya hesaplarına göz attım."

"Haaa... Adımı soyadımı söyledim mi sana?"

"Gerek yok ki. Fotoğrafını çektim, tarama yaptım. Senin internet ortamında var olan fotoğraflarına ulaştım."

"Teknoloji konusunda uzmansın anlaşılan."

"Bilmek istedim."

"Neyi bilmek istedin?"

"Seni."

"Bana hiçbir şey sormuyorsun."

"İstersen anlatırsın."

"Beni neden buraya getirdin?"

"Dinlenirsin, açılırsın. Fena mı?"

"Benim kim olduğumu biliyorsun yani?"

"Evet, biliyorum."

"Ailemi de biliyorsun yani?"

"Evet."

"Onlara haber vermedin, değil mi?"

"Vermedim."

"Neden?"

"Kendin vermek istersin belki..."

"Polise haber verdin mi?"

"Hayır."

"Neden vermedin?"

"Gerek duymadım."

Vuslat bir gün önce başına gelenlerden sonra kimseye güvenemezdi. Polise ve ailesine haber verilmesini istemezdi doğrusu. Yine de Hasret'in niyetini bilmek, anlamak istiyordu. Kimin yanında durduğundan emin olmalıydı. Canına kıyıp kurtulmak istemişken, başına yeniden bir bela gelebilirdi.

"Sana açıkça bir şey sormak istiyorum. Sen beni kaçırdın mı?" diye sordu Vuslat.

Durgun Hasret gülmeye başladı bu soru üzerine. "Evet" dedi.

"Evet mi?"

"Evet."

Vuslat birden tedirgin oldu. Hasret'in yüzüne baktı. Niyetinin ne olduğunu bilmek istiyordu.

"Denizde bulduğun senindir. Böyle bir kural var."

Hasret öylesine ciddiydi ki konuşurken Vuslat daha da tedirgin oldu.

"Nasıl yani?"

"Şaka yaptım sadece. Ama yüzde yüz şaka değil tabii."

Vuslat hışımla ayağa kalktı, sesini yükseltti. "Bak!" dedi. "Bana şaka yapma, hiç havamda değilim. Şimdi bana niyetini söyleyeceksin. Kaçamak yanıt vermek yok. Tamam mı?"

"Tamam tamam. Sakin ol. Korkma, seni yemeyeceğim."

"Peki. Tekrar soruyorum. Beni neden kaçırdın?"

"Öldürün beni diyordun. Başın belada olabilir, peşinde birileri olabilirdi. Seni korumaya çalışırken bilmeden zarar da verebilirdim. Bu yüzden seni güvenli bir yere getirdim önce. Güvendesin şimdi tamam mı? Burada seni kimse bulamaz. Ailene haber vermek istiyorsan ver, polise ihbarda bulunmak istiyorsan bulun. Saklanmak istiyorsan saklan. Karışmam hiç. Burada emin ellerdesin, güvendesin, dilediğini yapmakta özgürsün. İntihar hariç! İntihar etmek istiyorsan, git başka bir yerde et."

Hasret'in her sözü Vuslat için güven vericiydi, fakat son sözlerini biraz küstahça bulmuştu. İster istemez tepki gösterdi.

"Ooo!" dedi. "Demek iyilik meleğisin sen?"

"Sana ne olduğumu söyledim. Ben doğayım. İyi ya da kötü değilim. Adilim, o kadar. Sana karışmam, ne istersen yap. Ama adaletsizliğe göz yummam. Burada intihar edemezsin."

"Tamam etmem de, anlamadım yani. Adaletle ne ilgisi var bunun?"

"Kirli duygularla yaptığın her şey kirletir. Burası temiz bir yer. Tertemiz bir kadın bana emanet etti bu evi. Burası benim yuvam. Temiz duygularla burada yaşarsan, buraya layık

olursun. Taşıdığın kirli duyguları burada sonlandırırsan hepsi burada kalır. Başkasına ait bir yeri kirletemezsin. Bu bir. Ayrıca senin hayatını kurtardım ben. Yeniden başlaman için bu eve getirdim. Yaşamak istemiyorsan, intiharı seçmek senin elinde. Ama burada hayatına son vermen bana ihanet olur. Adil olmaz. Kafanız aldı mı bunu küçükhanım?"

Hasret'in söyledikleri, Vuslat'ı yatıştırmıştı bir parça. Fakat o dik başlı bir kızdı ne de olsa. Altta kalmayı hazmedemezdi.

"Azarlasaydın bari!" diye çıkıştı. "Makul bir soru sordum. Yanıt verirsin olur biter. Sen neden kafama laf ediyorsun? Ne var benim kafamda?"

Hasret bir an toparlandı ve sakince konuşmaya başladı:

"Öfke var sende. Bu doğal. Ama ben sana ne yaptım? Bana kızmaya hakkın yok!"

Vuslat derin bir nefes aldı.

"Yok ya. Bal gibi kızarım."

"Tamam işte. Ne var kafamda diye sordun, ben de söyledim. Sen kendin de söyledin şimdi. Senin kafanda bal gibi öfke var."

"Varsa var, ne olmuş yani?"

"Öfkeni benden uzak tut. Bala itirazım yok. O kalabilir."

Hasret sevecen konuşmuştu ama o kadar serinkanlı ve dengeliydi ki, Vuslat onun yine alay ettiğini sandı. Bir süre genç adamı süzdü. Sonra "Peki. Anlaştık" dedi ve elini uzattı. El sıkıştılar.

Vuslat tekrar oturdu yerine.

Hasret "Benden yana yatıştı mı kafan?" diye sordu.

"Evet biraz."

"Benden sana zarar gelmez. Buna güvenebilirsin."

"Peki öyle olsun bakalım. Ama sana son bir şey söyleyeceğim ve bu konu bir daha açılmayacak, tamam mı?"

"Tamam."

Vuslat kararlı ve biraz sert bir tonla, "Ben gideceğim" dedi. "Bedenimin bile kaldıramayacağı kadar büyük ve ağır yükler taşıyorum ruhumda. Bir gemi olsaydım çoktan batmıştım inan. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak hayatımda biliyorum. Ve daha acısı bu artık üzmüyor beni. Bir hiçliğin girdabındayım anlayacağın."

"Hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını bilmek artık üzmüyorsa seni, kabullenmenin erdemi büyümeye başlamış demektir içinde. Belki farkında değilsin ama umutsuzluğun bataklığında tomurcuklanan umut çiçekleri açmaya başlamış içinde. Bunu anlaman belki biraz zaman alacak. En çok da asi ve inatçı duruşun buna engel olacak. Ama hayatın bir akışı var. Bu akışa karşı gelemeyeceksin. Boşuna su akar yatağını bulur demiyor şarkılar."

"Böyle olacağını nereden çıkarıyorsun peki? Bence bu kadar emin olma!"

"Bunu tahmin etmek zor değil."

"Ben gitmekten bahsediyorum, sen karşıma geçmiş bana hayatın akışından, sudan, yataktan bahsediyorsun. Hayatın sırrını mı çözdün? Tebrik ederim o zaman. Eminim çok mutlusundur. Bana da öğret şu sırrı ben de mutlu olayım o zaman!"

"Hayat sır değil, mutluluk aramak için çıktığımız bir yoldur sadece. Yolun sonu mutluluğa çıkmıyor olabilir. Hiç önemli değil. Buna takılmamalı insan. Bilmemiz gereken şudur ki, gerçek hayat mutluluğu bulduğumuz yer değil ararken kat ettiğimiz mesafedir. O yolda öğrenir, o yolda büyür insan. Verdiklerinle aldıkların eşit olmayabilir. Herkes şanslı doğmuyor çünkü. Bu yüzden gülmek için bulmayı bekleme. Ararken de gülümse. Keşkelerinin sayısını ne kadar azaltırsan iyi kilerinin sayısı o kadar çoğalır."

Vuslat kayıtsızca Hasret'e bakıyordu. Söylediklerini duyuyordu ama dinlemiyordu. Dinlerse anlar, anlarsa ölmekten vazgeçerdi çünkü. Hiçbir güç onu verdiği bu karardan döndürmemeliydi. "Gideceğim" dedi tekrar.

Hasret artık tartışmak istemiyordu onunla. Bıkkın ve yorgun bir sesle, "Sen bilirsin. Ne zaman istersen git. Dilediğin kadar kalabilirsin ama..." dedi.

Vuslat kinayeli bir tavırla "Teşekkür ederim" dedi. "Hiç merak etme, evini kirletmem ben. Giderim. Anlıyorsun değil mi?"

Vuslat dolaylı yoldan intihar edeceğini ima ederken Hasret'in buna vereceği tepkiyi merak ediyordu aslında.

"Acele etme, olur mu?" dedi Hasret. "Madem konu temizlikten açıldı, ben bir çevre temizliği yapacağım. Sen de ondan sonra gidersin." Sonra yerinden kalkıp "Sen keyfine bak" diye ekledi. "Ev senin, bahçe senin. Bir isteğin olursa söylersin. Benim biraz işim var."

Vuslat'ı bırakıp bilgisayar odasına geçti ve kapattı kapısını. Jaluzileri de örttü. Vuslat ufka bakarken, Hasret de karmaşık

duygularıyla baş etmeye çalışıyordu. İçinde asi bir fırtına kopuyordu. İçi ikiye bölünen Vuslat'ınsa bir yanı hayata karşı nefretle dolup bu dünyadan bir an önce çekip gitmek istiyor ama diğer yanı Hasret'e bağlanıyordu usul usul. Kafası allak bullaktı.

23.

Sadık çayını içerken takvim yaprağını bir kez daha okudu baştan sona... Başlıktaki söze dalıp gitti yine.

"İnsan hasrettir, ecel vuslattır."

Kalkıp dolabı açtı ve üniformasının ceketine attı elini. Vuslat'ın fotoğrafı cebinde duruyordu hâlâ. Kızın fotoğrafına baktı uzun uzun. Yine o tuhaf ikiliğin içine düştü ister istemez. Hem Vuslat'ın yüzünü hem de rüyasındaki prensesi gördü yan yana. İçinde öz kızının acısı ve derin hasretiyle izledi ikisinin bakışlarını.

Vuslat'ın fotoğrafına tekrar tekrar baktı. Aynı tuhaf illüzyon tekrarlanıyordu her seferinde. Ancak bu kez kaybolan öz kızını da anıyordu. Vuslat'ın yüzüne bakıp iki ayrı yüz görürken, öz kızının acısı depreşiyordu sürekli. Bu intihar vakasıyla ilgili dönen dolaplar fazlasıyla can sıkıcıydı. Görevden alınmasına da çok kızgındı ayrıca. *"Peşini bırakmayacağım bu işin"* diyordu içinden.

Bir çay daha koydu sonra. Komiser Ayhan'ı aradı. "Yahu birden aklıma geldi" dedi. "Hani denizde ışık varmış dedin ya, belki bir dalgıç vardı o sıralar orada, gerçi sen görüntülerde kimse fark edilmiyor, anlaşılmıyor demiştin ama belki o saatte birinin denize girişi falan denk gelmiştir kameraya, sen her tarafa iyice baktın mı Ayhan? Söyledin mi, o saatte denize giren biri kadraja girmiş mi Haliç'te?"

"Yok, öyle söylemedim. Ama bakmışlardır kesin."

"Söylesene o zaman, kıyıları tarasınlar. O saatte denize giren veya tekneyle açılan birileri var mı?"

"Söylerim tabii. Söylerim ama bu iş biraz karışık amirim, biliyorsunuz. Ben de o kadarını zorlamadım."

"Sen söyle yahu. Hatta birlikte bakalım."

"Olur, bakarız amirim. Hayırdır? Görev sizde mi yine?"

"Aklıma takıldı sadece. Haliç'te bulunmaz mı ceset?"

"Anladım amirim anladım" dedi Ayhan. "Haklısınız, bakmak gerek. Ben söylerim tabii..."

Sadık'ın kızını ne şekilde kaybettiğini biliyordu Ayhan. Bu çırpınışının altında yatan kederin farkındaydı aslında.

"Bir şey çıkarsa, size de söylerim amirim" dedi anlayışlı bir ifadeyle.

"Çıkarsa söylerim yok Ayhan. Gidip birlikte bakalım. Sen söyle tarasınlar her tarafı. Kızın atladığı saatlerde bütün kameraların kayıtlarını çıkarsınlar."

"Tamam amirim, hemen söylüyorum."

"İyi. Ben de çayımı içip çıkıyorum. Geçerken seni alırım evden."

"Şimdi mi amirim?"

"Tabii ya. Ben yalnızım, sen de bekârsın. Gidip bakalım, evde televizyon izleyeceğimize, gidip kamera kayıtlarına bakalım. Genç bir kızın hayatı söz konusu."

"Haklısınız amirim. Hazırlanıyorum şimdi."

Ayhan sabahın erken saatlerinden beri ayaktaydı zaten. Tam yatmaya hazırlanırken Sadık'ın onu tekrar göreve çıkarması pek hoşuna gitmedi. Uyumaya ihtiyacı vardı biraz. Günlerdir doğru düzgün dinlendiği yoktu ama Sadık'ın kızına nasıl hasret kaldığını da biliyordu. Artık öz kızını arayamazdı ne de olsa. Kayıp Vuslat'ı ararken kendi kızına kavuşma özlemi içinde olduğunu seziyordu. Bu onun yüreğini serinletecekti az da olsa.

Sadık'ın ısrarına hiç direnmedi Ayhan. O da yarın öbür gün evlenecek, çoluk çocuğa karışacaktı inşallah. İnsan ancak başına gelirse bilirdi bazı acıları... Sadık'ın derdi de öyle bir dertti nihayetinde. Yaşamayan tahayyül bile edemezdi.

Ayhan emniyeti arayıp talimatlarını verdi hemen, sonra da hazırlanıp Sadık'ı beklemeye başladı.

24.

Hasret bilgisayara yüklediği verileri dikkatle inceliyordu. Akman ailesinin yaşadığı malikâneyi ve holding binasını üçboyutlu maketler halinde çıkardı programdan.

Malikânede geniş bir pist vardı. Holdinge Ultra Light tipi bir helikopterle gidip geliyorlardı. Helikopter, plaza çatısındaki piste iniş yapıyordu.

Hasret, holdingin ana bilgisayarının şifresini kırmak için işe koyuldu bu kez. Verdiği sürenin dolmasına bir saat yirmi dakika kalmıştı. Gece yarısı harekete geçecekti. Berke'den ifade alınacağına hiç ihtimal vermiyordu. Kulaklığını taktı, iki üç telefon kaydı daha dinledi. Avukatlar aralarında konuşurken "Cesedin bulunmadığı iyi oldu" diyordu bir tanesi. "Polis mecbur bekleyecek. Berke'nin üstüne gitseler de kanıtlayamazlar. Biz sotede beklemeye devam edelim."

Hasret avukatlara hemen bir mesaj gönderdi bunun üzerine:

"Sobe!"

Arkasından bu konuşmaların ses kaydını da yolladı. Sonra yeni bir mesaj daha yazdı:

"Kanıt gerekmiyor."

Aynı mesajları ve kaydı Nahit Akman'a da gönderdi peşinden.

Akman cephesi yeni telefonlar ve yeni numaralar kullanıyorlardı artık ama eski numaralara gelen mesajlara bakacaklardı elbette.

Akmanların bilişim şirketi de boş durmuyordu. İki uzman hiç aralıksız bir mesaiyle Meçhul Hacker'ın izini sürüyordu ki sonunda bir adrese ulaşmayı başardılar.

Batur'un bilgisayarı...

Bu veriye ulaştıklarında ne yapacaklarını bilemediler haliyle. Batur hiç sevmediği kardeşine komplo mu kurmuştu yoksa? Onu ekarte etmek, yanından uzaklaştırmak için kirli bir plan mı hazırlamıştı? Mümkün müydü böyle bir şey?

Ulaştıkları bulguyu patronları Batur'a mı söylemelilerdi önce, yoksa büyük patron Nahit Akman'a mı rapor etmeleri gerekirdi, bilemediler. Çok kararsız kaldılar.

Neyse ki kimseyi aramak zorunda kalmadan Nahit Akman ulaştı bilişimcilere... Avukatlar gelen mesajları Nahit Akman'a haber vermişler, üzerine de iyi bir fırça yemişlerdi.

Nahit Akman öfkeyle uzmanlardan birini arayıp bir an önce şu meçhul belanın izini bulmalarını ve ona engel olmalarını söyledi.

"İzini bulduk Nahit Bey" dedi bilişim uzmanı. "Fakat emin olamadık. Bütün bulgular Batur Bey'in bilgisayarını işaret ediyor."

"Emin olamadık derken?"

"Batur Bey'in bilgisayarından çıkıyor yani her şey. Fakat bu nasıl mümkün olur, anlayamadık."

Nahit Akman telefonu adamın yüzüne kapayıp Batur'u yanına çağırdı hemen.

25.

Yarım saat geçmemişti ki Sadık, Ayhan'ı evinden aldı. Birlikte emniyete geçtiler hemen. Ne kadar kamera görüntüsü varsa hepsini tek tek taramaya başladılar. Ayhan, Sadık'a ve kendisine kahve almak için kayıt odasından çıktı bir ara.

Kamera kayıtları didik didik edilmişti zaten. Denize dalan veya dalmaya hazırlanan kimse yoktu görüntülerde. Hasret'in teknesi, ya kameraların kör noktasına denk geliyordu ya da etraftaki büyük teknelerden dolayı görüntüye girmiyordu. Bu yüzden bir türlü fark edilmemişti şimdiye kadar.

Ne var ki Sadık kayıtlardan birinde belli belirsiz bir hareketlenme fark etti. Balat'ın sokaklarında karşıdan karşıya geçen birini gördü. Caddeyi aydınlatan lambanın altından geçerken yüzü açıkça fark ediliyordu genç adamın.

Rüyasında gördüğü amiraldi bu! Hayretler içindeydi Sadık. Gözlerine inanamıyordu. Çok şanslıydı. Altın değerinde bir detaya ulaşmıştı sonunda. Yine de etrafındakilere belli

etmemeliydi bu bilgiyi. Her an her şey olabilirdi, birilerinin eli hâlâ dosyanın üzerindeydi ne de olsa...

Sadık hızlıca yüzü yakınlaştırıp bir çıktı aldı, A4 kâğıdına bastığı fotoğrafı katlayıp cebine yerleştirdi. Vuslat'ın fotoğrafını da aynı cepte taşıyordu. O sırada Ayhan kahveyle içeri girdi.

"Var mı bir şey amirim?"

"Yok, görüntülerde hiçbir şey yok."

Sadık, Ayhan'ı evine bıraktı sonra. Ayhan iner inmez, arabanın tepe ışığını yaktı ve cebinden Hasret'in fotoğrafını çıkarıp incelemeye başladı.

İki ayrı adamın yüzünü görüyordu fotoğrafa bakarken. Vuslat'ın fotoğrafını da çıkarıp yan yana koydu ikisini. Amiralin ve prensesin yüzlerine bakıyordu sanki Hasret'le Vuslat'ın fotoğraflarında. "*Tam bir bilmece...*" dedi içinden. "*Tam bir bilmece...*"

26.

Hasret bilgisayar odasında kulaklığını takmış, telefon kayıtlarını dinliyor, bir yandan da saati takip ediyordu. Verdiği süre dolmak üzereydi artık. Gece yarısı belge niteliğindeki görüntülerin ve seslerin bazılarını yaymaya başlayacaktı. Tabii ki hepsini birden yayamazdı... Öncelikle Akman ailesini korkutacak, olaydan habersiz kişilerin dikkatini çekecek belgelerle işe başlayacaktı. Çok titiz hazırlamalıydı görselleri. Ailesinin bile haberi yokken, Vuslat'ı teşhir etmek doğru olmazdı. Kızın görüntülerini saklamak zorundaydı.

Yattaki partiden Vuslat'ın yüzünün görünmediği fotoğraflar, aile arasındaki telefon konuşmalarından o partide bir suç işlendiğini kanıtlayan ses kayıtları ve Nahit'i köşeye sıkıştırmak için Ankara'daki eski dostuyla yaptığı telefon konuşmasından kısacık bir kesit yeterli olacaktı şimdilik. Emniyeti durdurmak ve işi geciktirmek için nüfuzunu kullanan mühim adamlar mutlaka korkacak, Nahit'e baskı yapacaklardı.

"Sakın bizi de ateşe atma" diyeceklerdi. Böyle bir tehdit söz konusu olduğunda onu anında satabileceklerini açıkça ifade edeceklerdi. Dolayısıyla polisle ilgili hiçbir kaydı paylaşmasına gerek yoktu şimdilik.

Hasret kendini çalışmaya kaptırmıştı. Vuslat odanın kapısını çalmadan açınca irkildi bir an. Kızın geldiğini işitmemişti bu kez, görür görmez dönüp kulaklığını çıkardı. Kızmıştı bu ani baskına.

"Buraya izinsiz girme!" dedi sert bir ses tonuyla.

Böylesi bir tepki beklemiyordu Vuslat. Bozuldu biraz. "Pardon ya..." dedi. "Kahve yapacaktım kendime. Sen de ister misin diye sormak için baktım."

"Bakma bir daha."

"Ne yapıyorsun ki sen burada? Gizli saklı işlerin mi var?"

"Bilmesen de olur Vuslat. Buraya izinsiz girme lütfen."

"Ne istersen yapabilirsin demiştin ama? Keşke yapmamam gerekenleri de söyleseydin!"

"Peki söyleyeyim o zaman. Çalışma odama izinsiz girme. Ben banyodayken hiç girme. Ben uyurken yatak odama dalma. Uyanıksam da mutlaka kapıyı çal. Sıralayayım mı daha? Her şeyi söylemek gerekmez herhalde. Bazı şeyler zaten bilinir, öyle değil mi?"

"İyi aman, tamam... Kafana takma, hiçbirini yapmam. Gardırop, komodin ve şifoniyeri de karıştırmam. Öyle biri değilimdir. İçin rahat olsun."

Hasret sakinleşmiş, siniri yatışmıştı Vuslat konuşunca. "Dilin uzadı senin" dedi. "Kendine geliyorsun galiba..."

"Tam tersine. Kendimden gidiyorum. Ben böyle değildim. Sabaha karşı intihar ettim. Sen beni izinsiz kurtardın ama ölü biriyim ben. Sen de böyle bil."

"Ölü biriyim diyeceğine, yok olmayı, hiç olmayı öğren. Rahat edersin."

"Sen öyle mi yaptın?"

"Var olmak istiyorsan, yok olmayı bilmen gerekir. Ben varım!"

Hasret kendiyle ilgili çok açık konuşmuştu bu kez. Vuslat dudağını hafifçe kıvırarak, alaya alır gibi baktı. Sonra asker selamı verip "Emredersiniz efendim. Kaptan köşkü sizin" dedi ve çıktı odadan.

Hasret eski bir asker olduğu için Vuslat'ın kendisine asker selamı vermesi dikkatini çekmişti. Onu çok iyi anlıyordu. Yaşadıklarını düşününce Vuslat'ın ruh halinin sağlıklı olmasını beklemek hiç de gerçekçi olmazdı. Sözlerindeki ve tutumundaki aksilik kişiliğinin bir parçası olmalıydı. Ters bir kızdı belli ki. Ama ne yaparsa yapsın kızmıyordu ona. Çok seviyordu çünkü. Evdeki varlığı inanılmaz mutlu ediyordu Hasret'i. Vuslat şimdilik bunu bilmese de...

"Nelerle uğraştığımı, neler yapacağımı bilse..." diye geçirdi içinden. *"Acaba nasıl karşılardı bütün bunları?"*

27.

Nahit Akman, oğlu Batur'u sorguya çekiyordu. Kendi bilişimden pek anlamazdı ama yine de uzmanların yanılıyor olabileceği ihtimali vardı hep aklında. Belki tuzağa düşürülmüşlerdi, olamaz mı? Kim bilir belki de büyük oğlu, kardeşini ekarte etmek için birtakım dolaplar çeviriyordu. Hatta belki bizzat babasına komplo kuruyor bile olabilirdi. Nahit Akman iş ve siyaset hayatında kimseye güvenmemesi gerektiğini biliyordu. Öz oğluna bile!

Berke'nin ne mal olduğu zaten belliydi. Çürüktü. Çürük çıkmıştı. Bir ihtimal ağabeyi Batur da çürük çıkabilirdi.

Nahit Akman, doğrudan çıkıştı büyük oğluna. "Ne demek oluyor bunlar?" dedi yüksek sesle. "Uzmanlar adres Batur Akman diyorlar. Bunu bana hemen açıkla..."

"Meçhul Hacker bizimle oyun oynamış" dedi Batur. Hayli gergindi. "Vakit kazanmak için tuzak kurmuş. Uzmanların hemen uyanıp iz sürmeye devam etmeleri gerekirdi. Demek ki

salak bunlar. En azından senden önce bana haber verebilirlerdi. Tuzağı ben sana bildirirdim. Düşmanımız çetin ceviz derdim. Ama şimdi ne oldu gördün mü? Babamı kuşkuya düşürdü hacker. İkimizi birbirimize düşürdü. O herif muhtemelen tuzağı Berke'yle bana kurdu. Fakat benim elemanlar seni düşürdüler tuzağa. İyi oldu ama. Hakkımda ne düşündüğünü öğrenmiş oldum. Bundan sonra daha dikkatli olurum. Neyse. Kılıçlarımızı sonra çekelim baba. Şimdi meçhul düşmanın peşine düşmeliyiz. Kozlarımızı sonra paylaşırız. Berke zaten kelek çıktı, belki sana çektiği içindir, ha!"

Nahit Akman o kadar öfkelendi ki, masanın üstündeki kristal vazoyu kaptığı gibi duvara fırlattı. Vazo Batur'un başının bir karış üstünden geçip, duvara çarptı ve tuzla buz oldu.

"Sinirlerine hâkim ol baba. Çünkü sadece iki kişi tehlikede... Berke ve sen... Üç kişi değil. Benim için hava hoş. Hiç umurumda olmaz. Kardeşim pisliğin teki zaten. Babam da pisliği örtmek isterken boka saplandı derim, biter. Bana ihtiyacın var. Beni yanında tutman gerekir. Beni karşına almaman, senin adına iyi olur."

Saatler gece yarısını gösterdiğinde Batur kapıyı vurup çıktı. Batur'un ve Nahit Akman'ın telefonları peş peşe çalmaya başladı bunun üzerine. Meçhul Hacker, dediğini yapmıştı. Belli başlı haber siteleri aynı anda bir video yayınladılar. Yattaki partiden kısa kesitler montajlanmış, üstüne birtakım sesler yüklenmişti. Akman ailesinin telefon kayıtları, Berke ve Batur'un bazı sözleri cımbızlanıp sıralanmıştı. Gizemli bir videoydu bu. Berke ve Batur'un yattaki partiyle ilgili tartıştıkları açıktı ama partide olan biteni konuşmalardan

anlamak mümkün değildi. Video bitip ekran karanlığa düştüğünde, Nahit'le eski dostu arasında geçen konuşmadan da birkaç cümle duyuldu.

"Kız yaşıyorsa mesele yok. Ne isterse verir, yoluna göndeririz. Fakat öldüyse, başımıza bela olur. Ailemizin itibarı yerle bir olur. Bu konuda sizden acilen yardım rica ediyorum."

"Emriniz olur Nahit Bey. Gereğini yaparız. İçiniz rahat olsun. Oğlunuzu itlerin önüne atmayız."

"Eksik olmayın. Bu iyiliğinizi asla unutmam. Karşılıksız bırakmam."

"Ona ne şüphe Nahit Bey. Eski dostlar arasında lafı olmaz. Şu konu kapansın, Ankara'ya beklerim."

Video bu konuşmayla son buluyordu. Haber sitelerinin yorum kısmına yüzlerce mesaj yağmaya başladı hemen.

"O kız kim? / Partide ne olmuş? / Nahit Akman kiminle konuşuyor? Neden olayı saklıyorsunuz? / Bu nasıl video? Ortada haber bile yok. Açıkça şantaj yapılıyor. Ülkede haberciliğin tamamen bittiğinin, haberlerin halka duyurulması amacıyla değil sadece birilerine şantaj yapmak için toplandığının kanıtıdır. / Haberin ayrıntılarını halka açıkça duyurmazsanız, siz haberci değil, adi komplocularsınız..."

Daha yüzlerce yorum peş peşe akıyordu. Saygın haber kaynakları bir anda zan altında kalmıştı. Videoyu kendilerinin paylaşmadığını, "hack"lendiklerini duyuruyorlardı telaşla. Tabii, bu kadarıyla kalmazdı meraklılar. Akman ailesinden ve partiye katılanlardan, videoyla ilgili bir açıklama bekliyorlardı. İşte bu, zan altında kalan herkes açısından tam bir felaketti.

Nahit Akman'ın avukatı yarım saat sonra yazılı bir açıklama yayınladı. Açıklamada, ortada büyük bir komplo olduğu, bunu yapanların henüz bilinmediği, parti fotoğraflarının yeni, fakat montaj yapılarak aktarıldığı aşikâr konuşmaların çok eski kayıtlar olduğu, komplocuların yıllardır böyle bir saldırıya hazırlandığı, Akman ailesinin bu aleni komploya karşılık vererek, tuzağa düşmeyeceği, yapanların mutlaka yargı önünde hesap verecekleri gibi ifadeler yer alıyordu.

Haber siteleri videoyu kaldırmakla uğraşıyorlardı ama kayıtlar çoktan başka sosyal mecralara yayılmıştı bile. Avukatın basın açıklaması da hemen yayınlandı. Videoyu kaldırmayı başaranlar, haber portallarını korumaya alıyorlardı ki başka kaynaktan kısacık bir video daha çıktı ortaya.

Bir ses videosu...

Siyah ekranın üzerine bir kız sesi düşüyordu.

"Hayır hayır. Dün oldu. Akman rezaletinin gerisi saat 01.00'da size ulaşacak" diyordu ses. Kızın sözleri satır satır yazıya da dökülüyordu ekranda.

28.

Hasret sakince bilgisayar odasından çıktı. Terasta kendine bir kahve hazırladı. Denizin ve ormanın temiz havasını içine çekti. Fincandaki kahvesini yudumlarken, gece manzarasını seyre daldı. Ormanın içinden çıkan bir atla tayın eve doğru seğirttiğini görünce heyecanlandı. Uzun bir ıslık çaldı, dikkatlerini çekti. Çabucak aşağı indi.

Vuslat verandadaki kanepeye uzanmış, başını kolçağa koymuştu. Uyuklar haldeydi gece serinliğinde. Hasret hemen içeriye gitti, elinde bir yastık ve bir battaniyeyle geri döndü. Vuslat'ın üstünü örttü, başının altına yastık koydu.

Vuslat yarı uykulu "Sağ ol" dedi.

"Uyandırdım mı?"

"Yıldızlara bakıyordum, içim geçmiş. Gidip yatarım birazdan."

"Bekle biraz. İki misafirimiz var."

"Misafir mi? Kim onlar?"

Vuslat merakla doğrulmaya çalışırken Hasret arkasını dönüp gitmişti bile. Islık çalmaya başladı yine. Vuslat tedirgin olmuştu iyice. Ne kimseyi görmek ne de kimseye görünmek istiyordu şu an. Belki de hiçbir zaman... Hemen kalkıp içeriye gitti, odasına kapandı. Kapısını kilitledi içeriden.

Hasret bahçe kapısına kadar hızlı adımlarla yürüdü. İki kanatlı kapıyı ardına kadar açtı. Dışarıya çıktı, ıslık çalarak gece misafirlerini çağırdı. Bir at ve tay girdiler içeri... Hasret ikisini de bahçeye aldı, kapıları kapadı. At ve tay otlanarak, sağda solda gezinmeye başladılar, eve kadar yaklaştılar. Onları Vuslat'a göstermek istiyordu Hasret ama kız yoktu yerinde.

"Vuslat!" diye seslendi heyecanla. Yanıt gelmedi. Bir daha seslendi. "Vuslat!" Yine yanıt gelmedi. Hasret salona girdi. "Vuslat..." diye seslendi. "Odanda mısın?"

Vuslat yatağından "Evet" diye cevap verdi.

"Misafirler geldi. Merhaba demek yok mu?"

"Yok!" diye bağırdı Vuslat.

Hasret bahçeye çıktı, atı ve tayı peşine taktı, Vuslat'ın penceresine götürdü. Sonra pencereyi tıklattı.

"Vuslat. Kalk, perdeyi arala."

"Nedenmiş o?"

"Bir kere de laf dinle. Korkma, kimse yemez seni."

Vuslat yüksek sesle oflayarak yataktan kalktı. Sesini duyurmak istemişti, of çektiğini işitsin, bilsin istemişti ama Hasret'in penceresine gelmesi hoşuna da gitmişti bir yandan.

Vuslat perdeyi araladı. Pencerenin bir kanadını açtı. "Ne var?" dedi.

"Söylemek istemedim. Kendin gör" diyerek az ötede duran atı ve tayı gösterdi.

Vuslat çok şaşırdı. Atları o kadar seviyordu ki, o an her şeyi unuttu, her şeyi bir kenara bıraktı, "Geliyorum" dedi. Pencereden bir bacağını attı.

"Kapıdan çıkıp gelsene. Kapısız yerden mi çıktın sen?" dedi Hasret gülerek.

"Sana ne? Yardım et. Tut elimi."

Vuslat elini uzattı. Hasret tuttu, pencereden çıkmasına yardım etti. Sevgililerin tutuşması gibi olmasa bile bir şekilde el eleydiler. Hasret bir daha Vuslat'ın elini bırakmak istemediğini hissetti o an. Vuslat'ta da vardı aynı istek. Kalp kalbe karşıydı. Kısa bir tereddüt yaşadılar. Vuslat pencereden öteki bacağını da dışarı attı sonra. Aşağı inecekti, çok yüksek değildi.

Hasret bir anda kucaklayıp kendine çekti onu, ayakları yere basana kadar sımsıkı tuttu. İkisinin gözleri arasında bir karış mesafe vardı sadece. İlk defa bu kadar yakından bakıyorlardı birbirlerine. Nefesleri hızlandı. Bedenleri sanki sımsıkı kenetlenmişti birbirine. Kalp atışlarını, nefeslerini hissedecek kadar yakınlardı.

Vuslat o anın bitmesini hiç istemedi. Ancak sonsuza dek sürmesi de mümkün değildi. Buna kalp dayanmazdı. Fısıltıyla "Teşekkür ederim..." dedi.

Hasret de büyülenmişti. Gece yaşardı, geceyi severdi ama ilk kez gecenin böyle güzel, yıldızların bu kadar yakın ve parlak olduğunu hissetti, Vuslat'ın fısıltısıyla. Hanesine ay doğmuştu.

Vuslat'ın ayakları yere basınca, ellerini gevşetti usulca. Kıza yol verdi. O da atın ve tayın yanına gitti. Hasret, kızın atları sevdiğini biliyordu. Atla çekilmiş eski bir fotoğrafını profil resmi yapmıştı çünkü. Atların iyileştirici, sakinleştirici bir özelliği olduğunu da biliyordu. Denizde yunuslar, karada atlar iyileştirirdi insanları. Yunus bilinci yükseltir, mutluluk verirdi. Atlarsa uyumlandırır ve dengelerdi. Binlerce yıldır insanla birlikte yürümeyi, koşmayı öğrenmiştir atlar. İnsan ata binmeyi öğrenirken, at da insana uyum ve denge verir. Çünkü at doğaya aittir, insan marifet geliştirirken at ona doğayla bir olmayı öğretir. Ata binen, doğa olmalıdır. Yoksa at taşımaz, sırtından atar onu.

Vuslat tayı, Hasret de atı okşuyordu. Dördü bir olmuşlardı. Vuslat konuşuyor, anlaşıyordu tayla.

"Anlıyor beni" dedi.

"Neden anlamasın? Farklı bedenlerdeyiz ama ruhlarımız bir. Atı elinle değil ruhunla seversin. Ruhun sevgisi ölümsüzdür."

Vuslat çok sakindi. "Bilgeleştin birden" dedi.

"Öyle mi dersin?"

"Aynen öyle."

"Peki, sıra sende öyleyse... Ata binsene."

"Nasıl bineyim? Eyer yok, bir şey yok üstünde."

"Olması gerekmiyor. Sen bin, onunla bir olana kadar bekle. O da bekler. Sen atın üstünde kıpırtısız durursan, o da durur. Atla bir olursan, seninle birlikte hareket eder. Dene bak. Hadi."

Hasret elini uzattı. Yine el ele verdiler. Hasret bir kez daha ürperdi. Vuslat'ın bedenini tekrar kucakladı, ata bindirdi.

"İki elinle yelesinden tut. Hiçbir şey yapma. Sadece hisset."

At bir adım bile atmadı. Yerinden kıpırdamadı. Tay dibine sokuldu, başıyla onu okşuyordu. Vuslat bir elini yeleden çekti, atın boynunu okşamaya başladı ki, atın yaptığını yapıyordu aslında. At başıyla yavrusunu, Vuslat da eliyle atın boynunu okşuyordu. İçi yatışmış, sakinleşmişti, zihni boşalmış, ruhu özgür kalmıştı. Hasret kıza hayranlıkla bakıyordu. O güne kadar hiç böylesine âşık hissetmemişti ve ilk kez hayatının kadınını bulduğuna inanıyordu.

Bir saat önce ülkeyi ayağa kaldırmış, milyonlarca insanı uykusuz bırakmıştı ama umurunda değildi o sırada. Başka bir dünyada, başka bir zamanda yaşıyordu şimdi.

Vuslat "Bu at neyi bekliyor?" diye sordu.

"Vuslatı bekliyor. Hem büyük hem küçük V."

"Hı? Anlamadım."

"Adının anlamını bilmiyor musun? Seni bekliyor. Kavuşmanızı, bir olmanızı bekliyor."

"Sabaha kadar bekleyebilir" dedi Vuslat gülümseyerek.

"Doğada hiçbir şey yok olmaz. Ama sen yok olursan, doğa olursun. Kendini unut şimdi."

Vuslat derin bir nefes alarak başını yukarıya kaldırdı. Yıldızlara bakarken, gecenin karanlığında yok oldu, yıldızlara yükseldi adeta. At yürümeye başladı usulca. Tay da yanı sıra adımladı. Bahçede gezindiler bir süre.

Zaman şekil değiştirmiş gibiydi. O yüzden, belki bir dakika belki on dakika geçmişti farkında bile değillerdi.

"Ah geziyoruz biz" dedi Vuslat. "Geziyormuşuz."

"Evet, şimdi adına vardın."

29.

Saat 01.00'da, bu kez başka haber sitelerinden yeni videolar döküldü ortalığa. Meçhul Hacker dediğini yapmıştı. Videolardan biri yine klip tarzında hazırlanmış, partiye katılanları deşifre eden yakın planlar, itici enstantaneler teşhir edilmişti. Bir telefon konuşması kaydı da giriyordu araya.

Berke, *"Parti süper olacak. Yatımda fırlatma rampası var, sen de uçarsın"* diyordu. Bu sözler, Berke ile Vuslat'ın telefon görüşmesinden kesilmişti. Sesin Berke'ye ait olduğunu tanıyanlar anlayabilirdi kolayca, nitekim sosyal medyadaki paylaşımlarıyla da hemen anlaşılabiliyordu bu detay. Fakat Berke'nin bunu kime söylediği bir muammaydı... Partide yaşananları bilenlerse telefonun diğer ucunda kimin olduğunu hemen tahmin edebilirdi.

Komiser Ayhan biraz uyumuştu ki, göreve çağırdılar hemen. Meçhul Hacker saldırılarını artırmıştı. Sosyal medya çalkalanıyor, yattaki partiden söz ediliyordu.

Yeni videoda sadece ses kaydı ve yazılar vardı. Siyah bir fonun üzerine sesle birlikte diziliyordu harfler:

"24 saat. Her şey 24 saat içinde oldu. Sadece 24 saat. Son 24 saat... Berke'nin o kadar bile vakti kalmadı."

İkinci video kamuoyuna yönelik olarak avukatların açıklamasını yalanlıyor, öte yandan konuyu bilenlere Berke'nin yakalanması için verdiği 24 saatlik süreyi hatırlatıyordu.

Akman ailesi bu kez sessiz kaldı. Avukatın yaptığı önceki açıklama hâlâ geçerliydi yani. Bu sadece bir komployduy. Karşılık vererek tuzağa düşmeyeceklerdi.

Öte yandan, aralarında konuşurlarken "Me-He" dedikleri Meçhul Hacker'a ulaşamadıkları için gerilimleri bir kat daha artmıştı. Bilişim uzmanları yeni bir kapıya ulaştılar bu sırada. Partiye katılan gençlerden biri...

Alp...

Alp de yine varlıklı bir ailenin çocuğuydu. En az Akman ailesi kadar ünlü ve zengin bir soyağacı vardı. Ancak bütün bu komployu Alp kurgulamış olamazdı. Hiç kuşkulanmadılar ondan. Ona da haber verdiler. Partiye katılan herkese haber verildi gece yarısı. Hepsi ayaktaydı zaten. Heyecan ve kaygı içinde kopacak kıyameti bekliyorlardı. Berke'nin başına bu belayı kimin sardığını merak ediyorlardı. Artık bütün aileler çok gergindi. Gözden ırak olmalarının rahatlığından eser kalmamıştı hiçbirinde.

Me-He'nin onlara da saldıracağını tahmin edememişlerdi. Hepsi panik içindeydi. Sosyal medyadaki akışı seyretmeyi bir yana bırakıp, hesaplarını koruma altına alma telaşına

kapıldılar. Nitekim çok geçmeden banka hesaplarındaki paraları birbirlerine gidip gelmeye başladı. Me-He, güç gösterisi yapıyordu resmen.

Karşılarında şantaj peşinde koşan bir gazeteci olmadığını anlamışlardı artık. Me-He, bir kişi değildi büyük olasılıkla. Bir süredir harekete geçmek için hazırlık yapan ve pusuda bekleyen bir gruptu ya da bir örgüt... Bankaların siteleri çökmüştü. Hepsinin ekranında büyük puntolarla *24 Saat* yazıyordu.

Meçhul Hacker'ın adi bir şantajcı olmadığı aşikârdı. Haber sitelerinin de bir fonksiyonu yoktu. Gerçekten güçlü bir saldırı vardı ortada. Avukatlar basın açıklamalarını destekler yönde buldular banka harekâtını. Yaptıkları komplo savunmasına uygun bir gelişme olmuştu bu. "Saldırı altındayız, komployla karşı karşıyayız" demeye hazırlanırlarken, saldırgan Me-He halkın gözünde kahraman olmuştu bile. Gece yarısı gündemi sarsan, bankaları çökerten Meçhul Hacker'a övgüler düzülüyor, Akman ailesini de çökertmesi bekleniyordu.

Destekler çığ gibi artıyordu sosyal medyada. Akman ailesi ve yat partisiyle ilgili paylaşımların görüntülenme sayısı bir saatte beş milyonu geçmişti ve katlanarak artıyordu.

Akmanların hacker ile imtihanı.

Gece yarısı banka kıran balesi.

Komplo değil komple.

Zenginin parası varsa "hacker'ın klavyesi var.

Kalp kırma, şifre kır.

30.

Sosyal medyada eğlenceli bir parti başlamıştı. Hasret, Vuslat'ı bahçede atla ve tayla baş başa bırakmış, kaptan köşkü dediği bilgisayar odasına kapanmıştı yine. Marifetinin sonuçlarını izliyordu keyifle. Çığ gibi yükselen desteği bekliyordu zaten.

Hasret iyi bir sporcuydu, her gün spor yapardı. Askeri eğitim aldığı için disipline ve antrenmana inanırdı. Banka şifresi kırmak onun antrenmanı gibiydi adeta. Kendini geliştirmek için banka siteleriyle bahis sitelerini seçmişti. Bu kurumların sistemleri, en iyi korunan ve sürekli geliştirilen sistemlerdi. Gelişmeleri takip etmek ve yeniye ayak uydurmak için isabetli referanslardı.

Hasret'in paraya ihtiyacı yoktu ama kumar merakı vardı. Spor bahislerine yönelik tahmin yazılımları geliştiriyor, küçük paralarla bahis oynuyordu. Fakat şans faktörünü hesaplamak imkânsız gibiydi. Bir futbol maçında çok önemli bir oyuncu beşinci dakikada kırmızı kart görebiliyordu mesela. Hasret

kaybetmeyi sevmiyordu. Çocukluğundan beri mızıkçı bir yanı vardı. Bir sent bile olsa, bahis sitelerine parasını kaptırmak istemezdi. Kuponu yatarsa, siteye girip kuponunu değiştiriyordu hemen. Fakat bu işlem biraz zahmetli olduğu için bankaların parasıyla bahis oynamaya başladı.

Bankanın müşterisinden aldığı kredi kartı aidatını iptal ediyor, fakat geri ödemeyi kendi hesabına aktarıyordu. Bir müşteriyi kredi kartı aidatından muaf tutuyor, bu hizmetin karşılığında, önceden ödediği aidatları alıp onları bahislere yatırıyordu. Dört yıllık antrenman o gece işe yaramış, meyvesini vermişti. Fakat banka değil de bahis sitelerini çökertseydi, herkesi karşısına alırdı. Bunu iyi biliyordu.

Vuslat bahçede atla ve tayla gezinirken, Hasret kaptan köşkünde telefonları dinliyor, sosyal medya akışını izlemeye devam ediyordu.

Saat 02.00'de, son bir saat içinde en çok paylaşım yapan hesaplara yeni bir video gönderdi. Videoda bir animasyon vardı bu kez. Plazanın çatısından havalanan bir helikopter, denizdeki yata gidiyor. Bu sırada görüntünün üzerine bir ses düşüyor ve *"Eğlence başlıyor!"* diyordu. Berke'nin sesi...

Hesap sahiplerini büyük bir heyecan sarmıştı. Bizzat kendilerine gelen videoyu hemen paylaştılar. İntikam Meleği'nden geliyordu ne de olsa. Videonun sonunda bir yazı beliriyordu ekranda:

"Şimdi fitili izliyorsunuz. Bomba yarın patlayacak."

Herkes partide neler döndüğünün açıklanacağını ve İntikam Meleği'nin neyin peşinde olduğunu öğreneceğini düşünmeye başladı böylece.

Helikopter, plaza ve yatın gerçek boyutları üzerinden eşit oranlarda küçültüldüğünü dikkatli gözler kolayca fark edebilirdi.

Mesaj açıktı ama ipucu bir detayın içinde gizliydi. Hasret videonun nasıl hızla yayıldığını gördükten sonra kaptan köşkünden terasa çıktı, bahçeye baktı. Vuslat görünürde yoktu.

31.

Sokaktaki gürültü Sadık'ın uykusunu böldü. Kalktı, perdeyi çekti, sokakta iki araba çarpışmıştı. Şoförler birbirine bağırıp çağırıyordu. Sadık köşe binada oturuyordu. Evinin pencereleri hem caddeye hem de sokağa bakıyordu. Caddeye çıkan arabayla caddeden geçen araba tam köşede çarpışmıştı. Hafif bir kazaydı ve yaralanmaya sebep olacak şiddette bir durum yoktu ilk bakışta. Yine de, iki şoför avazları çıktığı kadar bağırıyordu birbirine. Mahalle sakinleri uykularından uyanmışlardı Sadık gibi. Herkes penceredeydi.

Şoförlerden biri sarhoştu, küfür etmeye başlayınca kavga çıktı tabii. Sadık kapıya koştu, terliklerini giydi, anahtarını aldı ve aşağıya indi. Şoförleri ayırıp yatıştırdı, sonra azarladı.

Sarhoş şoför trafik polisinin gelmesini istemiyor, bu yüzden diğer şoförün polis çağırmasını engellemeye çalışıyordu. Sadık olaya el atınca, trafik ekibini çağırdılar. Ekip otosu gelene kadar Sadık sokakta kaldı.

Pencerelerden bakan komşular Sadık'ı görünce sosyal medyaya düşen olayı sordular hemen. Sosyal medya Akman ailesine yönelik saldırılarla çalkalanıyor ama televizyonlarda bundan hiç söz edilmiyordu.

"Haberim yok" dedi Sadık. "Ben de şimdi sizden öğrendim."

"Kim yapıyor acaba? Merak ettik."

"Bilmiyorum. Ben de merak ettim."

Ekip otosu gelince Sadık evine çıktı. Uykusu kaçmıştı. Gecenin gündemine telefondan göz attı. Soğukkanlılıkla baktı videolara. Sonra Ayhan'a mesaj gönderdi:

"Hareket başlamış. Ne durumdasın?"

Ayhan'dan hemen karşılık geldi. *"Kriz masası kuruldu. Mesaideyiz yine."*

"Kolay gelsin. Yarın haberleşiriz."

Sadık tekrar yattı ama uykusu kaçmıştı. Kayıp kızının fotoğraflarına baktı yine. Ezberlemişti hepsini. Cenazesini toprağa verememişti, ölümünü kabullenip Fatiha okumak çok ağırına gidiyordu. Fotoğraflarına bakarak kızını anıyordu sadece. Gözleri doldu yine, yaşlar sicim olup aktı sonra.

32.

Vuslat, atla ve tayla doya doya vakit geçirmişti. Çok mutluydu. Bahçe çok genişti, ormandan çok da ayrı değildi aslında. Aradaki duvar kalksa ormanın içinde gibiydi ev. Bu gezinti Vuslat'a çok iyi gelmişti. Orman zaten iyi gelirdi insana, at ve tay arasındaki sevgi bağı, Vuslat'ı da sarmıştı iyice. Büyük bir kâbus yaşarken, hayata dönmüştü adeta.

Hasret yanlarına geldi sonra, "Nasılsınız bakalım?" diye sordu.

"İyiyiz. Dost olduk."

"Sevindim. İnsana gerçek bir dost yeter. Bazen bir hayvan bir insandan çok daha iyi bir dost olabilir bize öyle değil mi?"

"Haklısın. Bunu yaşıyor ve görüyorum şu anda."

"Onlar çok masum. Tertemiz. Onlardan öğrenmemiz gereken o kadar çok şey var ki. Keşke onlar kadar temiz ve doğal duygulara sahip olsak."

Derin bir sessizlik oldu aralarında. İkisi de atı ve tayı okşuyorlardı sakince. Zaman zaman birbirine değiyordu elleri. Hiç de rahatsızlık duymuyorlardı bundan. İçlerini tuhaf bir ürperti kaplıyordu. Sessizliği bozan Vuslat oldu.

"Atlar ayakta uyur derler doğru mu bu?"

"Evet doğru. İnsanlarla aralarındaki en büyük fark da bu zaten. Onlar kendilerini ayakta uyutuyor, insanlarsa birbirlerini..."

Vuslat güldü bu söze. Çok hoşuna gitmişti.

"Ne kadar doğru söylüyorsun Hasret. Bayıldım bu tespitine."

"Yeryüzündeki tüm pislik ve adiliklerin müsebbibi insandır unutma."

"Bunu zaten biliyorum."

"Bilmiyorsun demedim, unutma dedim. Bilmekle unutmamak aynı şey değildir. Bir yanlışı bilirsen onu düzeltebileceğini düşünürsün. Ama bazı pislikleri düzeltmeye gücün yetmez. Her seferinde sen zarar görürsün. Çünkü pislik en çok onunla mücadele etmesini bilmeden onu temizlemeye çalışana bulaşır. Bu yüzden güçlü olmayı öğrenene kadar bulaşmayacaksın ve uzak duracaksın o pislikten. Yani bileceksin ama unutmayacaksın. Güçlenip onu yeneceğin günü bekleyeceksin. Bu asla korkaklık değildir. Zekâyı kullanmaktır. Çünkü zekâ güçten daha güçlüdür. Biz o kirli insanları bir gün temiz bireylere dönüşeceklerini umduğumuz için değil, biz güçlenene kadar kendimizi pisliklerinden korumak için unutmuyoruz."

Hasret konuşurken kafasından neler geçirdiği aşikârdı. Vuslat'a değil kendine anlatmıştı aslında tüm bunları. Pisliklerden söz ederken zaman zaman hırs bürümüştü gözlerini. Vuslat bu samimi öğüdü dinleyip başıyla sessizce onaylarken, Hasret'in pisliklerle mücadele etmek için "öğrenme" evresini çoktan geçtiğini, onlarla artık kedinin fareyle oynadığı gibi oynayabildiğini bilmiyordu. Hasret'in yüzüne baktı uzun uzun. Sonra mutlu bir tebessümle, "Sana biraz kaba davrandım. Kusura bakma" dedi.

"Bakmadım zaten. Halden anlarım."

"Teşekkür ederim. Her şey için."

"Teşekküre değecek bir şey yapmadım daha. Bence teşekkürü sonraya sakla. Kendime sandviç ve meyve suyu hazırladım. Sen de ister misin? Orman havası acıktırır."

"Teşekkür ederim, sağ ol. Böyle iyiyim."

"Peki, keyfine bak. Ev senin, bahçe senin, biliyorsun. Benim biraz işlerim var. Sonra yatıp uyuyacağım."

"Sana kolay gelsin."

Hasret atölyesine gitti. Bahçedeki müştemilatta alet edevatları vardı. Ertesi gün için çok özel bir çip hazırlaması gerekiyordu. Hemen işe koyuldu. Epey uğraştı, yoruldu. Ama buna değmişti doğrusu. Sonra çatı katına çıktı, çipe önceden yazdığı programı yükledi. Teknik olarak her şey hazırdı. Yatmadan önce sosyal medya akışına göz attı, gecenin o saatinde bile muazzam bir yoğunluk vardı. İzini süren bilişim elemanlarının sayısı da çoğalmıştı bu arada. Adresini arayanlar birbirine çarpıyordu ama...

Hasret bilişim alanında ilk kez böylesine büyük bir macera yaşıyordu. Bankalar hemen peşine düşmüştü ama buldukları adres ya Akman Bilişim'e ya da emniyete çıkıyordu. Aynı şekilde emniyetin uzmanları da bankaların adresine veya Akman Bilişim'in adresine tosluyordu. Yazılım tıkır tıkır işliyordu. Yeterince vakti vardı.

Eski bir cep telefonunu söktü, içini boşalttı, hazırladığı çipi yerleştirdi. Telefonu özenle kapattı. Yanına minicik bir soğuk lehim aleti koydu. Hazırlıklar tamamdı. Sabah erken kalkmalı, zinde olmalıydı. Odasına geçti, yatağa uzandı. Başucu kitabını açtı, birkaç şiir okudu, sonra uykuya daldı.

33.

Emniyette gergin saatler yaşanıyordu. Olayın arka planını bildikleri için ne yapmaları gerektiğini tartışıyorlardı hararetli bir şekilde. Vuslat'ın izine rastlayamamışlardı, Meçhul Hacker mutlaka emniyet mensuplarından çok daha fazlasını biliyordu. Vuslat'ın telefon kayıtlarına bakılmış fakat partiyle ilgili herhangi biriyle konuştuğuna dair bir kayda rastlanmamıştı. Aynı şekilde o konuyla ilgili bir mesaj da yoktu. Zaten olay gününden bu yana hiç kullanılmamıştı telefon.

Haliç'in derinliklerindeki bataklıkta yatıyordu. Belki bir arkadaşına şifahen bildirmiş olabilirdi. Bu yüzden Vuslat'ın arkadaşları arasında böylesi bir işe kalkışabilecek olanlar var mı yok mu araştırılıyordu.

Ailesinin haberi de yoktu hâlâ. Ailenin telefonlarını ve sosyal medya hesaplarını takibe almışlar, işlerine yarayacak herhangi bir ipucunun peşine düşmüşlerdi.

Akman ailesinin tüm avukatları emniyete çağrılarak Berke'nin ifade vermesi gerektiği bildirildi. Bir kızın intihara kalkıştığı biliniyordu ve kamera kayıtlarında atladığı da görülüyordu. Köprüden atlayan kızın kimlik bilgileri polisin elindeydi. Vuslat Asilsoy taksiye marinadan binmişti. En son yattaki partide bulunmuştu. Meçhul Hacker dediğini yapıyordu. Bunları da mutlaka ilan edecek, emniyeti zan altında bırakacaktı.

Avukat "Yakalama kararı yok. İfadesini yarın veya daha sonra verse de olur. Biz zaten ifadesini hazırladık. Gerekirse veririz ama şu an Berke'den ifade almak, kendi topuğumuza sıkmak olur" dedi. Sonra "Nahit Bey de bu görüşte. Ankara ile sürekli temas halinde. Tavsiyemiz bu yönde" diye ekledi.

Emniyet müdürü derin bir of çekti. "Artık uyumam gerekiyor. O yüzden hemen kesin bir karara varmak istiyorum. Berke Akman ve partiye katılanlar ifade verecekler. Biz sabah çağrıda bulunuruz. Sonrasına bakılır. Yarın ola hayrola" dedi.

34.

Hasret yatağında huzurla uyuyordu. Sabaha karşı Vuslat kapısını çaldı. "Hasret..." diye seslendi.

Hasret hep tilki uykusu uyurdu. Hemen gözünü açtı. "Efendim Vuslat. Gel" dedi.

Vuslat kapıyı açtı. "Ben de uyuyacağım. Atları göndereyim mi? Ne yapayım? Sana sorayım dedim."

Hasret "Sen yat. Ben kapıyı açar, gönderirim onları" dedi.

"Sahi mi?"

"Evet."

"Uykunu böldüm. Kusura bakma."

"İyi oldu böyle, zaten erken kalkacaktım. Şehirde işim var."

Hasret yataktan kalktı, ışığı açtı. "Onlara veda edecek misin? Uğurlamak istiyor musun?" diye sordu.

"Evet."

Birlikte bahçeye çıktılar. Kapıya kadar dördü birlikte gittiler. Hasret kapıyı açtı. Vuslat ata ve taya teşekkür etti, sevgiyle uğurladı.

"Yine gelin" dedi arkalarından.

Atların gidişini seyrettiler. Sonra Hasret kapıyı kapadı. Vuslat'ın gözlerinde parlak bir ışıltı vardı.

"Gözbebeklerin parlıyor. Yıldız mı kaçtı yoksa?"

"O kadarını bilemem ama iyiyim, iyi hissediyorum."

"Daha önce de söylediğim gibi, doğada olmak iyidir. İnsanı iyileştirir."

"Öyle."

Birlikte eve yürüdüler sonra. "Dün yaşadıklarımı aklıma getirmek istemiyorum ama şu an içim hiç rahat değil" dedi Vuslat. "Haberim duyulmuştur, ailem perişandır. Onlara hayatta olduğumu haber versem mi acaba? Kararsız kaldım. Geçmişine çok bağlı biriyimdir ama şimdi geçmişim beni çok korkutuyor."

"Geçmişinden korkma Vuslat. Emin ol gelecek daha tehlikeli. Bence bekle. Yaşamak istiyor musun, istemiyor musun, önce ona karar ver. Başkaları ne der diye düşünme. Önce kendini düşün. Senin en kıymetlin kendi varlığındır bunu unutma. Kimse kendi hayatını başkası için yaşamamalı. Kendi mutluluğun için mücadele et. Başkalarının mutluluğu için yaşamak yavaşlatılmış bir intihar biçimi değildir de nedir?"

"Bilmiyorum Hasret. Gerçekten bilmiyorum."

"Bana güveniyor musun?"

"Evet."

"Güzel. Şimdilik bunları hiç düşünme. Yat uyu. Kendini iyileştir. Yaşamak ya da ölmek... Sağlıklı bir ruh haliyle karar ver. Hemen dengeni bulamazsın. Bu ruh haliyle zaten sağlıklı bir karar vermen beklenemez."

"Nereden biliyorsun?"

"Sadece hayat bilgisi... Ben doğayım dedim sana. Doğa düşünmez, bilir. Şimdi sen de düşünme. Bekle, kendini iyileştir, karar sana gelir."

"Yine çok iddialı konuşuyorsun. Ama artık itici gelmiyor o kadar."

"Doğru bildiğimi söylüyorum. Nasıl karşılanacağı umurumda değil. Nerede uyumak istersin? Odanda uyuyacaksan git uyu. Pencereni aç, hava gelsin. Hamak var istersen arka tarafta."

"Sahi mi?"

"Evet. İstersen git. Ben de sana battaniye getireyim."

Vuslat arka tarafa geçti, hamağı gördü. Hasret elinde yastık ve battaniyeyle geldi hemen. Vuslat hamağa uzandı, Hasret yastığını verdi, üstünü örttü.

"Sana iyi uykular. Ev sana emanet. Keyfine bak. Ben gelene kadar burada kal, hiçbir yere gitme, hiç kimseye haber verme."

"Emredersin komutan."

"Yalan dünyayı unut, burası gerçek dünya. Tamam mı? Sonra konuşuruz."

"Ne konuşacağız?"

Hasret gülümsedi. "Havadan sudan" dedi.

Vuslat onun aklından geçenleri bilemezdi. Öylesine konuşmak değildi bu gülümsemenin ardındaki. Hasret doğa deyip duruyordu, *havadan sudan* derken yine doğayı, bilgece laflarla ima ediyor sanmıştı.

Hasret dönüp gitti. Vuslat arkasından bakarken gülümsüyordu. Kendisiyle ilgili hiçbir şey sormamasına, neden intihara kalkıştığını kurcalamamasına anlam veremiyordu ama bu durum işine de geliyordu öte yandan. Başına gelenleri başka birinin bilmesini istemiyordu. Bu sır kendisiyle birlikte öteki dünyaya gidecekti. Hasret gözden kaybolana kadar arkasından baktı. Kayıtsız görünen bir olgunluğa sahip olduğunu düşündü. Hasret'in her şeyi bildiğini aklından bile geçirmemişti.

35.

Hasret sürat teknesiyle önce Kalamış'a gitti. Orada güzel bir kahvaltı yaptı, kahve içti. Sonra taksiye binip plazaya yakın bir metro durağında indi. Metroyla bir durak gidip plazaya yürüdü. Kontrol kapısından geçip, danışmanın önünde durdu.

"Çetin Günel ile görüşeceğim. Biraz erken geldim" dedi.

"Soralım hemen. İsminiz?"

"Kerem Soysal."

Danışmadaki görevli, Çetin Günel'in sekreterini aradı. "Kerem Soysal geldi. Çetin Bey'le randevusu varmış" dedi.

Sekreter randevu dosyasını açtı, randevu saati 09.30 görünüyordu. "Dokuz otuzda randevusu var, evet. Gelip bekleyebilir" dedi.

Danışmadaki görevli "Kerem Bey, kimlik alabilir miyim?" diye sordu.

Hasret, Kerem Soysal adına düzenlemiş olduğu sahte kimliği uzattı kıza. Randevuyu bir gün önce kendisi girmişti sisteme.

Bu saatte başka bir randevu görünüyordu aslında. Diğer randevuya erteleme bilgisi göndererek yeniden düzenlemişti, böylece görüşme trafiği karışmayacaktı.

"Teşekkür ederim Kerem Bey. Ofis 35. katta. Asansör sağ tarafta."

"Biraz erken geldim. Yukarıda kafeterya var mı?"

"Evet var. VIP müşteri görünüyorsunuz. Roof kafeteryada bekleyebilirsiniz. Asansörde Roof yazar. O düğmeye basın."

"Peki."

Kadın Hasret'e bir kart uzattı.

"Size VIP ziyaretçi kartınızı vereyim. Bu kartı asansörde okutmanız gerekli. Yoksa kata çıkarmaz."

"Tamam. Teşekkür ederim. İyi çalışmalar."

Hasret asansöre bindi, kartı okutup düğmeye bastı. Asansör kafeteryaya çıktı böylece. Hasret akıllı saatine baktı. *09.09.45.* On beş saniye sonra, kattaki bütün kameralar iptal olacak, monitörde ise on dakika öncesine ait kayıt devreye girecek, monitöre bakanlar on dakika önceki görüntüleri izleyecekti.

Hasret asansör kapısını özellikle on beş saniye açık tuttu. Saçlarını düzeltti, aynaya bakarak. Sonra çıktı. Oyalanmak için bir mizansendi bu. Hasret'in o katta olduğunu kameralar görmüyordu artık.

Koridorun sonuna kadar yürüdü, çatı asansörünün şifresini girdi ve asansöre bindi. Hemen çatıya çıktı. Helikopter pistte duruyordu. Çevrede hiç kimse yoktu. Helikoptere bindi, telefon kutusunu açtı, çipi çıkardı, helikopterin kumanda beynine

monte etti. Sonra aşağıya indi tekrar. Doğru kafeteryaya geçti. Oturup bir espresso söyledi. Tam on dakika sürmüştü bütün bunlar. Şu an kameralar yine kayıttaydı.

Espressoyu içtikten sonra 35. kata indi. Çetin Günel'in sekreterine kendini tanıttı. Sekreter "Maalesef Çetin Bey henüz gelmedi. Telefonu kapalıydı. Trafikte kalmış olabilir. Sizi biraz bekletebiliriz" dedi.

Hasret "Peki beklerim. Sıkıntı yok. Randevu süremiz yarım saatti. Bana on beş dakika bile yeterli" dedi.

"Anlayışınız için teşekkür ederiz" dedi sekreter.

Bir süre sessiz kaldılar. Hasret'in bileğindeki akıllı saat, evdeki ağa bağlıydı. Hasret saatini kullanarak komut verdi. Sekreterin telefonuna, Çetin Günel'den bir mesaj geldi: "*Saat 13.30'a kadar olan randevuları iptal et. Acil toplantıya çağrıldım*" yazıyordu.

Sekreter bilgiyi Hasret'e iletti hemen. "Kerem Bey çok üzgünüm, Çetin Bey bir mesaj attı şimdi. Acil toplantıya çağrılmış. Öğlene kadar bütün randevularını iptal etmemi söylüyor."

"Sağlık olsun" dedi Hasret. "Başka zaman artık..." Sakince ayağa kalktı ve "Size iyi çalışmalar" deyip çıktı.

36.

Akman Holding'in destek olduğu spor kulüpleri vardı. Amatör branşlardaki genç takımlara sponsor oluyorlardı çoğunlukla. Çetin Günel de spor destek müdürüydü, sabah holdingin basın ve halkla ilişkiler toplantısına acilen çağrılmasına çok şaşırmıştı. Nahit Akman gece başlayan saldırıyla ilgili toplantı yapmak için holdingin bütün kurmaylarını çağırmıştı ama Çetin Günel kendisinin de çağrılmış olmasını yadırgamış, kaygılanmıştı. Toplantıda Çetin Günel'i tanıyan kurmaylar da hayli şaşkındı. Yanlışlıkla toplantı listesine girdiğini düşündüler. Hasret onu özellikle listeye dahil etmişti, ofisi 35. kattaydı çünkü...

Nahit Akman ve Batur toplantıyı yönetiyordu. Berke yoktu aralarında. Nahit ev hapsi vermişti ona. Partide neler olduğundan söz edilmedi. Kimse sormaya da cesaret edemedi zaten ama herkes kulislerde gizlice bu konuyu konuşuyordu sürekli.

Nahit kendisine danışılmadan kimsenin basına demeç vermemesi gerektiğini söyledi öncelikle. Televizyona ve

gazetelere ayırdıkları aylık reklam bütçelerini artırmalarını emretti. Peşin bir rüşvetti bu. Ardından krizi nasıl yöneteceklerini konuştular. Bir skandal patlarsa müşteri kaybı muhtemeldi. Ayrıca itibar tazeleyen yeni reklam kampanyalarına ihtiyaçları olabilirdi. Şimdiden hazırlığa başlamalarını söyledi.

Toplantı bitince, Batur'la birlikte ofisine geçti. Ankara'dan gelen mühim kişi ile emniyet meselesini görüşeceklerdi. Adam ofiste bekliyordu. Selamlaşıp el sıkıştılar. Ancak bu sırada Berke aradı. Emniyetten tebligat gelmişti. İfadeye çağrılıyordu. Nahit duyunca çok öfkelendi. "Hiçbir şey yapma. Evden çıkma. Koşa koşa gidip ifade vermene gerek yok. Avukatlar halleder o işi" dedi.

Bay Mühim emniyetle ilgili kaygılanmamalarını söyledi. Bu saldırı, örgüt işiydi kesinlikle. "Bu komployu bir örgüt organize etti, işadamlarına ve bankalara saldırıyorlar" dedikleri an gündem zaten başka yöne kayacak, Akman ailesi zan altında kalmayacak, mağdur görünecekti.

Nahit Akman kızarak "Peki, hangi örgüt?" diye sordu sert bir sesle.

Bay Mühim "İsim vermeyeceğiz. Yasadışı örgüt diyeceğiz. Bu kadarı yeter" dedi. "Yani gündemi ailenizden uzaklaştırıp saldırganlara yöneltmek işimize gelir. Siz de bu krizden kârlı çıkabilirsiniz. Ülkemize çok hizmet ettik, örgüt bu yüzden bizi hedef gösteriyor dersiniz."

"Siyasete bulaşmış oluruz, istemem..." dedi Nahit Akman. Konuyu kestirip attı.

37.

Hasret işini bitirir bitirmez doğru Kalamış'a gitti. Sürat teknesine binip adaya döndü. Vuslat'ın hamakta uyuduğunu görünce sevindi. Yakından yüzünü seyretti, küpelere baktı. Nasıl bir tesadüftü bu! Âşıktı, biliyordu. Ve çok şaşırıyordu buna. Demek aramak faydasızdı, demek hoşlanmak, beğenmek hiçbir şeydi. Aşk bambaşka bir şeydi ve Vuslat'a duyduğu aşka inanmakta zorlanıyordu.

Perişan halde bulmuştu onu. Aralarında geçenler âşık olmaya yetecek kadar değildi belki. Hatta aşka ait hiçbir şey paylaşmamışlardı. Üstüne üstlük çok gergin oldukları anlar bile olmuştu. Belki çekip gidecek ve bir daha dönmeyecekti. Aralarında hiçbir bağ yok gibi görünüyordu ama yine de ona âşıktı, bundan emindi artık. Sanki oldum olası âşıktı ona, uzun yıllar sonra onu yeniden bulmuş gibi hissediyordu.

Acaba Vuslat ne hissediyordu? Neşeli, hayat dolu bir kızdı, paylaştığı fotoğraflardan belliydi. Bir gün önce hayatı

kirletilmiş, ruhu zehirlenmişti, belki hiç hazır değildi sevmeye ve sevilmeye. Buna rağmen âşık olmuştu Hasret ona. Hayatındaki o büyük boşluk birdenbire doluvermişti.

"Demek ki ben Vuslat'a hasrettim..." dedi içinden.

38.

Sadık bilişim merkezine gitti hemen. Hasret'in fotoğrafını verdi. "Şu adam kimdir, çıkarabiliyor musunuz bakalım?" dedi.

"Bakarız amirim. Size haber veririz" dediler.

Sadık rüyasında amiral olarak gördüğü kişinin fotoğrafını araştırılması için verirken, Vuslat Asilsoy dosyasıyla ilgili olduğu bilgisini özellikle vermedi. Hiçbir açıklama yapmadı. "Gizlidir" dedi sadece.

Bir saat sonra aradığı kişinin ismini verdiler Sadık'a:

Hasret Sözeri.

Deniz Kuvvetleri'nden atılmış bir subay. Bir SAT komandosu. Dosyasına disiplinsiz, asi ruhlu yazılmış. Balat'ta ikamet ediyor.

Adını öğrenmek bile yetmişti Sadık'a. Hasret ile Vuslat... Rüyasında gördüğü kızı ve amiral bu olayda bir araya gelmişti. Takvim yaprağında karşılaştığı o söz de tesadüf olamazdı.

"İnsan hasrettir, vuslat eceldir."

SAT komandosu olduğuna göre dalgıçtı. Vuslat'ı kurtarmış olabilirdi. Belki de kız yaşıyordu ve onun yanındaydı şimdi.

Sadık hemen Balat'taki adrese gitti. Kapıyı çaldı ama açan olmadı. Çevrede oturanlara Hasret'i sordu. "Herkesle selamlaşır, kimseyle konuşmaz" diyorlardı. Nerede olduğunu, ne iş yaptığını bilen yoktu.

Sadık rüyasının peşinden gidecek, onu bulacaktı. Hem de hiç kimseye söylemeden...

39.

Vuslat hamakta uyurken, Hasret bilgisayar odasında gelişmeleri takip ediyordu. Bankaların siteleri açılmıştı. Akman ailesinin paniği sürüyordu. Haberler banka saldırıları yönünde çıkıyordu hep, videolar yok sayılıyor veya klişe bir cümleyle geçiştiriliyordu.

24 saatlik süre dolmuştu artık. Berke ifade vermemişti hâlâ. Hasret, holdingin sitesini o dakikada çökertti, ana sayfa ekranında bir slayt vardı şimdi. "SÜRE BİTTİ" yazıyordu. Slaytta yattaki partiden kareler akıyor, partiye katılan erkekler bir bir ekrana geliyordu.

Hasret bundan başka bir şey yapmadı. Meçhul Hacker'dan yeni bir hamle bekliyorlar, partinin ayrıntılarını ifşa edeceğini sanıyorlardı. Meçhul Hacker ne bir şey yaptı ne de herhangi biriyle temas kurdu.

Balat'taki evinin kameraları Emniyet Amiri Sadık'ın gelişini kaydetmişti. Hasret şaşkındı. Emniyetten ona yaklaştıkları yolunda hiçbir emare yoktu takip ettiği kadarıyla.

Hemen Sadık'ın fotoğrafını taradı ve kim olduğunu öğrendi. Emniyet amiriydi. İntihar vakasıyla ilgili görevden alınmıştı... Hakkında hızlıca bir araştırma yaptı. Kayıp kızının haberlerine ulaştı sonra.

Onu daha da yakından tanımak için eski telefon kayıtlarını dinledi uzun uzun. İçi sızlamıştı. Eşiyle sık sık konuşuyordu. Adam yıkılmıştı adeta ama eşini ayakta tutmaya çalışıyordu.

Kızının Instagram sayfasına yazılan mesajları okudu sonra. Arkadaşları meğer ne çok seviyormuş onu. Yakınları ne kadar üzülmüş. Kimse inanamıyordu öldüğüne, iyi bir yüzücünün boğulup gitmesi herkesi hem çok şaşırtmış hem de yaralamıştı. Özellikle o gün plajda yanında bulunan arkadaşları çok suçlu hissediyorlardı kendilerini.

Sadık da, o gün kızıyla yaylaya çıkacakken, tatil günü göreve gittiği için çok pişmandı. Eşiyle konuşurken sık sık dile getiriyordu bunu ve ağlıyordu sürekli.

Sadık'ı anlamıştı Hasret. Kayıp kızını bulamamıştı, şimdi kayıp Vuslat'ı arayacaktı. Bu anlaşılabilir bir güdüydü. Fakat Hasret'in izini nasıl bulmuştu? Yine şans faktörü mü? Hasret'in kafayı taktığı bir konuydu bu. Bahis yazılımlarında bir türlü hâkim olamadığı şeydi. Sıradan bir spor müsabakasında hiç beklenmedik bir durum hiç beklenmedik bir sonuca neden olabiliyordu. Üstelik, istisna olarak kabul edilen o şans faktörü çok sık meydana geliyordu. Tıpkı Hasret'in aklında hiç dalış yapmak yokken Haliç'te iki yunusu görüp, onların peşine düşüp köprüden atlayan Vuslat'ı bulması gibi. Şans faktörü hayatta hep vardı ama acaba bir formülü bulunabilir miydi?

40.

Nahit Akman çok gergindi. Çok kızgındı Berke'ye. Cezalandıracaktı onu mutlaka. Fakat şimdi başındaki belayla meşgul olması, emniyete ve basına yansıyan spekülatif görüntülerin yarattığı krizi iyi yönetmesi gerekiyordu. O yüzden Batur ve Berke'ye sessiz kalmalarını tembihledi. Ağızlarından yanlış bir söz çıkarsa, her şey sarpa sarabilirdi. Basını susturabilirdi belki ama Berke karakolda ifade verirse, herkesi susturamazdı. Berke'ye ifade vermek için acele etmemesini, kendisinden ve avukatlardan habersiz hiçbir şey yapmamasını tembihledi. İyice gözünü korkuttu.

Nahit Akman'ın krizi çözmek için çok az vakti vardı. Berke ifadesini verene kadar Meçhul Hacker ile temas kurmalı ve onu bertaraf etmeliydi. Her ne istiyorsa, verecekti. Belki de izini çabuk bulurlardı, böylece canına okurlardı onun. Şimdiye kadar kimse Nahit Akman'a böylesine küstahça

meydan okumamıştı. İşte en çok da bu yüzden Berke'ye çok kızgındı. Masum bir kızı kirlettiği için değildi duyduğu öfke. Aile itibarını zedelemeden bu konuyu örtbas edebilseler, azarlayıp geçerdi. Fakat iş hayatında itibar çok önemliydi, zor kazanılır, kolay kaybedilirdi.

"Süre bitti diyor ama hiç adım atmıyor. Demek ki bizimle bir pazarlığa oturmak istiyor" diye düşündü Nahit Akman. Emniyetin ifade talebinden dolayı zamanın kısıtlı olduğunu hacker da tahmin ediyor, büyük ihtimalle bu yüzden sessiz kalıyordu ve son dakikada sıkıştırıp, koparabildiğini koparacak, arkasından toz olacaktı büyük ihtimalle.

Nahit Akman için her şey güç ve para demekti ne de olsa. Meçhul Hacker'ın da kendisi gibi yalnızca para peşinde olduğunu sanıyordu.

Eğer Meçhul Hacker becerikli bir şantajcı değilse, yakında açılacak olan ihalelere katılmasına engel olmak için rakipleri de bir kumpas hazırlamış olabilirdi. Başka bir ihtimal gelmiyordu aklına. Bu saldırı mutlaka güç ve para için yapılmıştı. Emniyetin kayıp kızın yakınlarını, arkadaşlarını araştırıp soruşturmasını aptalca buluyordu bu yüzden. Yoksul bir öğrencinin çevresinden kim böyle bir işi yapabilirdi ki? Kimse...

Nahit Akman sürekli bunları düşünüp duruyordu ve "süre bitti" uyarısına rağmen Meçhul Hacker'ın sessizliğe gömülüp kalmasından dolayı iyice geriliyordu.

"Hiçbir yere gitmeyeceksin" dedi Berke'ye. "Hiç kimseyle konuşmayacaksın bundan sonra..."

"Bitki miyim ben baba? Ne yapacağım peki?" diye diklendi Berke. "Bari yurtdışına gideyim. Biraz gezeyim."

"Olmaz. İfade vermeden gidersen, kaçtığını sanırlar. Şu namussuzlar er geç arayacaklar. Onlar da çok fazla beklemeyecektir."

41.

Hasret, asi ruhluydu. Orduyla ilişiği kesildikten sonra, ömür boyu tek tabanca yaşamaya hazırlamıştı kendini. Hayatla barışıktı, doğayla barışıktı ama dünya düzeniyle barışık değildi, adaletsizliğe tahammülü yoktu. Öte yandan, tek başına dünyayı değiştirebilecek biri de değildi tabii. Kabuğuna çekilmeyi, keyifle yaşamayı tercih etmişti bu yüzden. Uzun yıllar askeri eğitim almış, orduda görev yapmış ve kahramanlık dürtüsü asi ruhuna işlemişti. Bir gün yazılım dehasını kullanarak o dürtünün harekete geçeceğini tahmin ediyordu. Gözüne kestirdiği açık bir hedef veya yapmaya değecek bir saldırı yoktu o güne kadar. Fakat Vuslat'ın birdenbire karşısına çıkması, aynı küpeleri taşıyor olmaları, çocukluğunda yaşadığı travma ve Berke... Bütün bunlar sıradan bir tesadüf olamazdı. Aşkı yeni alevlenen bir ateş gibi gelmiyordu ona. Sanki oldum olası Vuslat'a âşıktı ve yazgı ikisini karşılaştırana kadar bundan haberi yoktu. Aşk mı yoksa geçmişinde biriktirdiği intikam duygusu mu?

Buraya kadarı Hasret için gayet açıktı. Fakat Emniyet Amiri Sadık aklını çok karıştırmıştı. Herkes umutsuzca peşindeyken, Sadık nasıl bulmuştu izini? Vuslat kayıptı, onu arıyorlardı ve Hasret onu saklıyordu. Oysa şıp diye izini bulan Sadık, kızını denizde kaybeden kederli bir babaydı sadece. Vuslat da denizde boğulup gidecekti onu kurtarmasaydı. Aklı işte bu noktada çok karışıyordu.

Hasret ve Vuslat...

İsimlerinden de taşıdıkları küpelerden de belliydi kaderin bir gün onları buluşturacağı. Sadık da bu kaderin bir parçası mıydı? Şans faktörüyle kader arasında bir bağ var mıydı? İşte bunu çok merak ediyordu.

Vuslat'la bunları konuşmak isterdi aslında. Ama her şeyi anlatamazdı ona. Kız onun ne işler çevirdiğini bilmiyordu, bilmesini özellikle istemiyordu.

Kızın yanına indi sonra. Vuslat salonda müzik dinliyordu. Hasret mutfak tezgâhında filtre kahve hazırladı.

"Filtre kahve yaptım. Sever misin? İster misin?"

"Fark etmez."

"Peki. Sana da bir fincan koyuyorum."

Hasret iki fincan kahveyle Vuslat'ın yanına geldi. Vuslat koltuklardan birine gömülmüştü. Hasret kahvesini verdi, diğer koltuğa oturdu.

Vuslat "Müzik setin çok iyiymiş. Ses harika. Hâlâ bu aleti kullanıyor olman beni şaşırttı açıkçası" dedi.

"Müziği seviyorum. Ruhumu açıyor."

"Hasret, sen benim hakkımda ne biliyorsun?"

"Hem çok şey hem de hiçbir şey."

"Ciddi olur musun lütfen?"

"Ciddi yanıt verdim. Kaç yaşındasın, biliyorum. Nerede okuyorsun, onu da biliyorum. Nerede doğduğunu, aileni, bazı arkadaşlarını, hobilerini... Bunlar işte bildiklerim."

"Bilmediklerin daha çok gibi görünüyor ama bildiklerin de fena sayılmaz."

"Daha öğreneceklerim de var sanırım sırada."

"Neymiş onlar? Eski aşklarım falan mı?"

"Hımmm... Bunu hiç düşünmemiştim. İyi fikir bence... Ben eski aşkları değil de eskimeyen aşkları merak etmişimdir hep. Vardır senin de mutlaka..."

"Yaşanmış aşklar eskir. Eskimeyen aşklar yaşanamamış, yarım kalmış aşklardır bana göre."

Bu yanıt düşündürmüştü Hasret'i. Geçmişte kalan bir yarası olduğunu sezinledi. Vuslat'ınsa gözlerinden bir hüzün rüzgârı geçer gibi oldu o an. "Anlatmak ister misin?" diye sordu Hasret fısıltıyla.

"Dinlemek isteyeceğinden emin değilim ama."

"Dinlemek istiyorum... Bilmediklerimi daha çabuk öğrenirim belki."

"Yaşadığım şey anlatmaya değer mi bilmiyorum. Aşk mıydı değil miydi onu da bilmiyorum. Ergenlik

hezeyanları diyelim adına. Yaşadıklarını yaşayamadıklarınla ölçüştürdüğün yıllar işte bilirsin... İnsanlara verdiğin değerin kendi kıymetini belirlediğini çok sonra anlarsın. Ve bilirsin; bazı insanları değer verdikçe tanıdığını, bazı insanlarınsa tanıdıkça değerlendiğini. Ama en iyi insanların kendi kusurlarını örtmek için başkalarını yama olarak kullandığını öğrenirsin. Yaşın kadar tecrüben vardır ama tecrübenin işe yaramadığı tek yerin aşk olduğunu tecrübe edecek yere daha ulaşmamışsındır. Ve aşk kapını çalar bir gün. Belki daha önce de kalbinden vurulmuşsundur ama hiçbiri o kadar tatlı öldürmemiştir seni. İşin kötüsü seversin de o ölümü. Hayat öyledir çünkü; kimi daha iyi olmak, kimi daha iyi ölmek için yaşar. Sevdiğini seçtiğini sanırsın ama seçtiğini sevmişsindir aslında. Çok sonra farkına varırsın. Fotoğraflarını saklarsın uzun zaman. Ne atabilirsin ne bakabilirsin. Onlar çekmecende, 'O' içinde durur. Ne git diyebilirsin yaraladığı kalbinden ne de yaranı sarabilirsin. Yüreğine bir diken gibi batıp durmasını izlersin. Ayakların gitmek, kalbin durmak ister. Ne gidebilir ne de durabilirsin. Ne yârden geçebilirsin ne serden. Çıkarıp atamazsın onu acıttığı yerden, vazgeçemezsin katilinden. Varlığına sığınamadığının yokluğuna sığmaya çalışırsın. Zaman kanatarak akar. Aklın başına gelir çok sonra. Akılsız günlerine gülüp geçersin. Biraz eksilmiş ama çokça büyümüşsündür. Sana aşkı bir armağan gibi sunan hayat, unutturur aşk diye sarıldığın tüm yanılgıları. Yine geçer zaman; bu kez kanatmadan... Belki yeteri kadar unutamamışsındır onu ama fazla izi de kalmamıştır sende. Geriye dönüp baktığında sadece anımsarsın. Hatırlarsın demiyorum bak! Anımsarsın... Ne çok üzmüş ne de çok sevindirmiştir seni. Sadece acı acı

gülümsetip geçmiştir hayatının ona ayırdığın aralığından; verilmese de gocunulmayacak bir selam gibi... Silik bir ize, hatırlanmayacak bir resme bakar gibi bakmışsındır gözlerine. Unutacağını bildiğin bir şarkı gibi dinlemişsindir sözlerini. Ve çok uzun yollar olmuştur ona gitmeyeli. Ama kimse ölmemiştir sonunda. İşte bu yüzden hatırlamazsın; yalnızca anımsarsın. 'Şimdi seni anım sarsın' der, yaşarsın."

Hasret, şiir dinler gibi dinlemişti Vuslat'ı. Bir kez daha hayran olmuştu. Aynı anda kendisi de yaşamıştı sanki anlatılanları. Kızın dilinden kalbine akmıştı duygular. Kelimelerin içinden geçmiş, kelimelerin içinde kaybolmuştu. Karmakarışık olmuştu kalbi. Hiç ummazdı Vuslat'tan bu duygusallıkta ve bu derinlikte sözler işiteceğini. Büyülenmişti adeta. Çok şaşırmış, nasıl karşılayacağını, ne söylemesi gerektiğini bilememişti. Hiçbir şey diyemedi zaten. Sadece sustu, nemli gözlerini ondan kaçırarak... İkisi de duygusallaşmıştı bir anda. Vuslat, içine düştükleri bu duygusal atmosferden çıkmak ister gibi gülümsedi. Duygu geçişleri hayli hızlıydı... Buna da çok şaşırıyordu Hasret. Ayak uyduramıyordu çoğu kez.

"Eee? Bilmediğin bir şeyler öğrenebildin mi bari?" diye sordu Vuslat.

"Bilmediklerimden çok daha fazlasını öğrendim. Teşekkür ederim. Ne diyeceğimi bilemiyorum şu an. Mahvettin beni."

"Benim suçum yok. Kendin kaşındın."

"Haklısın. Cezama razıyım. Ama beni meraklandıran asıl şey ne biliyor musun?"

"Ne?"

"Ta antik zamandan kalma bir çift küpenin teki neden sende, öteki teki neden bende, o konuda hiçbir fikrim yok. Senin var mı?"

Birden yüzü değişti Vuslat'ın. Gözleri buğulandı. Anılar hücum etti zihnine. Babasının küpeleri ona hediye ettiği günü hatırladı. Vuslat'ın babası Foça'da herkes tarafından çok sevilen biriydi. Onun doyumsuz sohbetine bayılırdı bütün esnaf. Gününün büyük bölümünü çarşı esnafıyla birlikte geçirirdi. Çiçek almayanların çiçekçisi Necdet ve gümüşçü Furkan en iyi anlaştığı iki dostuydu. Furkan'ın gümüş tezgâhı denizin hemen kıyısında, tatilcilerin yürüme yolu üzerinde, iri bir çınar ağacının altındaydı. O ağacın gölgesinde oturup laflamayı çok severdi üçü de... Bir gün hep birlikte otururlarken Vuslat'ın babasının dikkatini gümüşçü Furkan'ın tezgâhında tek olarak duran o küpe çekmişti. "Bu küpenin eşi yok mu Furkan?" diye sormuştu. "O da benim gibi eşsiz" diye cevap vermişti Furkan gülümseyerek. Çiçek almayanların çiçekçisi Necdet hemen atılıp, "Sen bizim için her zaman eşsizsin Furkan kardeşim" deyip sarılmıştı ona sıkı sıkı "Kimi insanlar eşsiz oldukları için çok sevilir kimi insanlarsa çok sevildiği için eşsiz olur. Ama senin gibi evde kalmış bekârlar her zaman eşsizdir ve hep sevilir" diye devam etmiş, gülüşmüşlerdi. Sonra Vuslat'ın babası "Yahu küpenin neden teki yok diye sordum sen bana felsefe yaptın. Ne küpeymiş bu yahu" deyip tezgâha uzanıp almış, "Bunu Vuslat'ıma hediye etmek için alıyorum kaç para Furkan?" diye sormuştu. Furkan'sa "Bedava. Denizden avlanılan satılır, denizin verdiği değil. Ben balıkçı değilim. Aylar önce sahil yürüyüşü yaparken kıyıya vuran dalgalar o

küpeyi ayaklarımın dibine bıraktı. Ben almadım yani; deniz verdi, hediye etti bana. Yüzyıllar öncesinden gönderildi o bana. O günden beri tezgâhta durur öyle. Uğur olsun, şans getirsin diye koydum. Herkes sorar ama teki olmadığı için kimse devamını getirmez. Tek olarak almak isteyen biri çıksaydı bedava verecektim ama kimse istemedi. İlk soran sen oldun. Senin nasibinmiş. Gerçek sahibini bekliyormuş demek ki..." demişti. "Onun gerçek sahibi benim küçük prensesimdir Furkan..."

Vuslat babasının küpeyi ona verdiği gün dinlemişti bu hikâyeyi. O gün okul için İstanbul'a uğurluyordu kızını. Tam otobüse bineceği sırada vermişti. "Bu küpe çok özel bir küpe. Ona gözün gibi bak. Sana şans getirecek. Baktıkça babanı hatırla ve dua et" diye tembihlemişti. Vuslat babasının sözlerini düşünürken, yol boyunca küpesini incelemişti. Gömlek düğmesi büyüklüğünde, basit bir küpeydi. Nasıl bir madenden üretildiğini anlayamamıştı ama müthiş bir el işçiliği olduğu besbelliydi. Küpenin tam ortasında yer alan bir simge dikkatini çekmişti Vuslat'ın. Günümüzde mail atarken kullanılan kuyruklu a (@) simgesiydi. Antikçağdan kalan bir küpenin üzerinde böyle bir işaret olması çok şaşırtmıştı onu. Hemen cep telefonundan internete girip araştırma yapmış, simgenin 600 yıllık bir geçmişe sahip olduğunu, ticari taşımacılık yapan gemilerin gövdesinde bu simgenin yer aldığını, ilk olarak ortaçağın başlarında elyazmaları üzerinde çalışan keşişler tarafından kullanıldığını, "içinde", "tarafına doğru", "yanında" anlamlarına geldiğini öğrenmişti. Bu bilgiler Vuslat'ı çok etkilemişti. O günden bu yana zaruri

durumlar dışında kulağından hiç çıkarmamıştı. Babası hep yanındaydı o küpe sayesinde. Diğer eşinin Hasret'te olmasına ise hiçbir anlam veremiyordu ki o da bunu sorgulamıştı. Kafasından hızlıca geçen bu hikâyeyi anlatmadı Hasret'e...

"İnan benim de hiçbir fikrim yok. Sen de çok şaşırdın değil mi?"

"Evet şaşırdım. Büyük tesadüf. Bence karşılaşacağımız varmış."

"Öyle mi dersin?"

"Öyle dedim zaten. Sen ne düşünüyorsun?"

"Hiçbir şey düşünmek istemiyorum. Ama senin niyetini bilmek istiyorum. Beni kurtardın, evinde misafir ediyorsun, rahat bırakıyorsun, bunlar için borçlu hissetmeye başladım."

"Bana borçlu değilsin. Rahat ol."

"Hasret sen çok serinkanlı görünüyorsun, gizemlisin, mesafelisin ama bir kalbin var mutlaka. Ben kendimi geçtim fakat seni öyle geçemem. Ne hissettiğimi bilmek ister misin gerçekten? Hiçbir şey! Evet, hiçbir şey hissetmiyorum. Ben bir ölüyüm yani. Kurtardın beni sağ ol ama, ruhum ölmüş benim. Yaşamak istemiyorum. Kararım değişmedi. Fazla kalmayacağım. Bunu bilmeni istedim. Hiç umutlanma yani, öyle bir niyetin varsa. Beni kurtarmasan iyiydi demiyorum, köprüden atlayıp öfke içinde ölmektense, biraz ara verip huzurlu bir şekilde ölmek daha iyi. Sana bunun için teşekkür ederim. Bana huzurla ölme şansı verdin."

"Eyvallah. Rica ederim. Benim için zevkti. Atla tayın yanında mutluydun, o kadarcık bir şey bile yaşamaya değmez mi? Büyük bir hayat mı istiyorsun?"

"Hiç kimsenin yüzünü görmek istemiyorum. Kutupta penguenlerle hayat sürmek de yok planlarımda. Anladın değil mi? Bu konuda üzerime gelmezsen memnun olurum. Kahve güzelmiş bu arada eline sağlık."

"Afiyet olsun. Seni yalnız bırakayım istersen."

"Otur otur. İyiyiz böyle. Şunu demek istedim sana. Yarın ölür giderim. Arkamdan üzüleceksen, şimdi gideyim."

"Ha... Anladım... Sana bağlanmadım. Yok öyle bir şey. Denizde buldum seni, akvaryuma koyacak değilim. Can senin, hayat senin..."

"Orası öyle. Peki ecel? Niye ölmedim ben?"

"Ne bileyim? Karşılaşacağımız varmış demek ki. Demin de demiştim işte. Belki başka bir şey daha vardır."

"Ne mesela?"

"Ne bileyim Vuslat? Benim de aklım karıştı. Neyse. Boş ver. Benimle açıkça konuştuğun için teşekkür ederim. Dediğim gibi. Can senin, hayat senin... Konu kilit. Ama acelesi yok, öyle değil mi?"

"Niye sordun? Benimle planın mı var?"

"Hayır yok. Varlığın mutlu eder. Bunu bil, yeter."

"Ne çabuk yumuşadın sen? Soğukkanlıydın, ne bu şimdi? Ev sahibi moduna mı aldın kendini?"

"Ben doğayım dedim. Doğa değişkendir."

"Rüzgâr eser, diner, dalgalar kabarır, sakinler. Çiçekler açar, kapanır falan. Kişisel gelişim kitapları mı okuyorsun sen?"

"Kişisel gelişim kitapları mı? Dünyanın en saçma, en işe yaramaz kitaplarıdır onlar. İnsanın kendini geliştirirken başkasının aklına değil kendi zekâsına, gözlemlerine, hislerine ihtiyacı vardır. Evet kişisel gelişim kitapları çok satıyor doğru. E o zaman niye ortalıkta bu kadar sorunlu insan var? Demek ki hiçbir işe yaramamış o kitaplar. Psikiyatrların hasta sayısını artırmış o kadar. Neyse boş ver. Bunları çok takmıyorum kafaya. Bir tıkla fabrika ayarlarıma dönüyorum bak. Bir tık."

42.

Hasret "bir tık" derken aklına helikopter geldi. Vuslat'ı müzikle ve kahvesiyle baş başa bırakıp çatı katına çıktı ve bilgisayar odasından helikopteri kontrol etti. Akman malikânesini sinyal kesicilerle korumaya almışlardı. Holdinge gidip gelirken kullandıkları ve şu anda malikânenin pistinde duran helikoptere bir çip yerleştirilebileceği kimsenin aklına gelmedi tabii. Hasret, o çip sayesinde helikopteri kumanda edebiliyordu. Kamerasını açıp çevreyi taradı, sonra kapattı. Helikopter çalışınca, Hasret'in akıllı saatine sinyal gelecekti nasılsa. Tekrar kontrol edip aşağıya indi. Bahçeye çıkacaktı, Vuslat salonda yoktu.

Bahçeye çıkar çıkmaz, Vuslat'ın hamakta yattığını hissetti. Bulunduğu mesafeden hamağın dolu olup olmadığını bile fark etmesi güçtü aslında. Ama Vuslat'ın varlığını kolayca sezebiliyor, hatta onun yıldızlara baktığını bile tahmin edebiliyordu. Ona karşı derin ve anlamlı bir duyarlılık geliştirmişti. Hasret bir savaşçı olduğu için algısı çok yüksekti,

dikkati keskindi. Bazen otomatik açılırdı algıları. Vuslat'la aralarında telepatiye benzer bir ağ olmalıydı. Dövüş sporunda ustalaştığı için gözü kapalıyken bile gelen her darbeyi hisseder, bedeni otomatik olarak kaçınabilir, darbeleri savuşturabilir ya da karşılık verebilirdi. Tabii ki, antrenman veya müsabaka konsantrasyonu içindeyken. Oysa Vuslat'ın yerini dalgın bir ruh halindeyken bile sezmişti. Şimdi uzaktan ona bakarken, gözleri açık ve ruhen uyku halinde olduğunu biliyordu kalbinde.

Ağları kullanarak akıllı telefonlara, bilgisayarlara erişmekte uzmanlaştığı için Vuslat'la arasındaki erişime de dikkat kesildi. Kimseye bu denli güçlü erişememişti daha önce. Aşk mıydı sebebi? Başka bir şey mi?

"Bilmesem de olur..." dedi kendi kendine. *"Belki hiç öğrenemem."*

Doğada bir ağ vardı. Her canlıyla arasında bir bağ vardı. Frekansını biraz yükseltmek istese ya bir ağacın altında oturur ya da bir ağaca bakarak kendini ağacın yerine koyardı. Algısı değişiverirdi. Acaba atı ve tayı çağırabilir miydi o yürekle? Kalbin manyetik alanı zihnin manyetik alanından daha genişti, kalbin erişim potansiyeli zihinden kat kat fazlaydı. Gözü kapalı dövüşürken gelen bir darbeyi hisseden zihindi, oysa şimdi Vuslat'a kalbiyle erişiyordu. Bunu anladı, sistemi kapadı. Düşünmeyecekti.

Bir ağacın dibine oturdu, bağdaş kurdu, sırtını ağacın gövdesine dayadı ve ağacın enerji alanına kendisini teslim etti. Gözlerini hamağın kurulduğu ağaca dikti. Vuslat yıldızları seyrederken, üstündeki ağacın bir yaprağı olup, bakmak

istedi Vuslat'ın gözlerine... Mümkün müydü acaba? Ruhu kıpır kıpır oldu. O ince titreşimi hissediyordu, bir yaprak kadar incecik o titreşime bıraktı kendini. Derken gözlerinin baktığı yer buğulandı, iki gözün odağı birleşti, alnında hissettiği üçüncü gözle bir çift ışık gördü. Nefesini inceltti bir çift ışığı gözden yitirmemek için. Bir dalgıç olarak nefesini istediği gibi ayarlayabilirdi, hatta birkaç dakika tutabilirdi de. Işık berraklaştı ve bir çift göz oldu. Vuslat'ın gözlerini görebiliyordu artık. Demek ağaçların, yaprakların gizli gözleri vardı. Bunu keşfedebileceği aklından bile geçmezdi.

O kadar derinlere dalmıştı ki, hayatında ilk kez içinden gelen berrak sesi rahatlıkla işitti: *"Rabb'in birlikte andıkları yeryüzünde toplanır."* Hasret ürperdi, gözlerini yumdu. İlahi bir ses çınlamıştı içinde. Vuslat'ı unuttu, kendini bıraktı, sesin geldiği kaynağa ruhunu teslim etti. O sırada akıllı telefonu titreşti, sinyal vermeye başladı. Helikopterden sinyal geliyordu. Saate baktı, çok zaman geçmişti. Oysa birkaç saniye gibi gelmişti ona. Zaman bükülmüştü adeta.

43.

Berke ev hapsinden sıkılmış, arabasına binip dışarı çıkmak istemişti. Fakat Nahit Bey'in talimatı üzerine kapıdaki korumalar Berke'ye engel oldular, çıkmasına izin vermediler. Berke duruma çok sinirlendi, korumalarla tartıştı. Sonra geri döndü. Bir kapı daha vardı. Aşağıdaki kapı Boğaz kıyısına, yukarıdaki kapı üçüncü köprü yoluna çıkıyordu. Arazi çok genişti. Berke yukarıdaki kapıya gitti ama korumayı ikna edemedi. Bara gidip içki içecekti. Çok sinirlenmişti. Malikâneye geri dönerken, pistteki helikopter aklına geldi. Büyükçekmece Gölü'nün kıyısında bir çiftlikleri vardı, piste iner, çiftlikteki arabalardan biriyle giderdi. Helikopter kullanmayı biliyordu nasılsa... Hemen bindi helikoptere, çalıştırdı. O sırada Hasret'in akıllı saatine sinyal geldi. Hasret kalktı, çatı katına çıktı ve bilgisayarı açtı. Helikopteri çalıştıran kişinin Berke olduğunu görünce avcı dikkati devreye girdi. Pusudaki kaplan gibi anı dondurdu. Uçuş iznini alıp harekete geçen helikopterin rotasını izlemeye başladı. Helikopter Boğaz'ı geçti, Maslak

üstünden batıya doğru gidiyordu. Kâğıthane'ye yaklaşırken kumandayı kendi kontrolüne aldı Hasret.

Berke kontrolü kaybettiğini düşündü önce. Başkası tarafından kontrol ediliyor olabileceği aklına bile gelmedi o an. Helikopter güneye dönerek hızla irtifa kaybetmeye başladı.

Hasret kumandasını ele geçirdiği helikopteri Haliç'e çakacaktı ama köprüye yakın bir yere düşürmek istiyordu. Berke köprüye çarpacağını sandı bir an. Ama Hasret köprünün altından geçirerek Vuslat'ın intihar ettiği noktaya denk getirdi. Berke, Vuslat'ın köprüden atladığı yere çakılıverdi.

Nahit Akman, oğlunun helikopterle gittiğini öğrenince, öfkeden deliye döndü.

"Bardak doldu taştı artık!" diye bağırdı. "Benim evladım değil. Cehenneme kadar yolu var!" Büyükçekmece'deki çiftliğe gittiğini tahmin etmişlerdi. Batur çiftlik çalışanlarına haber verdi hemen. "İner inmez tutun. Hiçbir yere bırakmayın. Biz sabah geleceğiz" dedi.

Haliç'teki helikopter kazası flaş haber olarak bütün televizyon kanalarında anons ediliyordu o sırada...

44.

Berke ölmüştü. Babası da ağabeyi de şoktaydı. Nahit Akman son sözlerini hatırlıyordu sürekli. "Cehenneme kadar yolu var!"

Bu yüzden, karmaşık duygular içinde kalmış, afallamıştı. Doktorlar gelip iğneyle sakinleştirdiler Nahit Akman'ı.

Krizi Batur yönetmek zorundaydı artık. Kardeşinin acısını pek fazla çekmiyordu. Basını, kazayı sadece bir haber olarak geçmesi, son günlerde sosyal medyada çıkan haberlerle ilişki kurulmaması yönünde ikna etmeye çalışıyordu. Fakat sosyal medya çalkalanıyordu.

Bunun bir kaza olmadığını, helikopterin sabote edildiğini düşünüyordu herkes. Helikopter animasyonunun hesaptan hesaba paylaşılmasına engel olamazlardı. Helikopterin, İntikam Meleği tarafından sabote edildiği iddia ediliyordu. Herkesin gözü gelecek yeni mesajlardaydı yine...

Önce esrarengiz videolar, sonra animasyon, "SÜRE BİTTİ" uyarısı ve ardından derin bir ölüm sessizliği... Derken şimdi bu helikopter kazası.

Akman ailesine başsağlığı mesajları yağarken, İntikam Meleğine de sayısız övgüler geliyordu. Başta ekşi sözlük yazarları olmak üzere birçok kişi konuyla ilgili çeşitli senaryolar yazıyorlardı.

Yattaki partide her ne olduysa, Berke'den açık şekilde intikam alınmıştı. Herkes bu yönde konuşuyor, partide olan bitenlerle ilgili bir sürü şey uyduruyordu. Tecavüz ihtimali üzerinde de durulmuyor değildi tabii... Spekülasyonların ardı arkası kesilmiyordu.

Nahit Akman hem ünlü bir işadamı hem de siyasi geçmişi olan bir adamdı. Bu yüzden protokol bir cenaze töreni yapılması bekleniyordu. Ancak Batur konuyu babasına danışmadan, aile arasında sade bir tören düzenlemek istediklerini duyurdu. Cenazeyi basına kapalı yapacaklar, sonra "Yastayız!" diyerek sessiz kalacaklardı. Ayrıca Batur da çok korkmuştu bu olaydan. Helikopteri sabote etmek sıradan birinin ya da bir şantajcının işi olamazdı. Büyük bir düşmanları vardı kuşkusuz. Televizyonlarda yalnızca kaza ve ölüm haberi duyuruluyordu ama yazılı basın haberin sonuna şu notu düşüyordu mutlaka: Berke Akman provokatif bir şekilde gündeme gelmişti. Emniyet birimleri sabotaj ihtimalini araştırıyordu, teyakkuz halindeydi. Helikopteri geriye dönük olarak takibe almış, kamera kayıtlarını incelemeye başlamışlardı. Malikâneyi de plazayı da tarıyorlardı. O günlerde malikâneye yabancı kimse girmemişti. Plazanın çatısına kimler çıkmış, helikoptere kim binmiş, kim yaklaşmış inceliyorlardı. Görüntülerde helikopterin pilotundan ve korumalardan başka kimse yoktu teras kayıtlarında da. Belki de çok önceden hazırlanmıştı

bu sabotaj... Helikopterin bakımını yapan teknisyenler bile sorgulanıyordu şimdi emniyette.

Konu iyice çetrefilli bir hal alınca Sadık yeniden çağrılmıştı göreve. O da çok şaşkındı olan bitenler karşısında.

Hemen işe koyuldu. Sadık da olayın sabotaj olduğunu düşünüyordu ama o eski SAT komandosu da geliyordu aklına. Bu kadarını yapabilir miydi acaba? Hemen kamera kayıtlarını incelemeye aldı.

Plazanın terasına ve üst katlara kimlerin girip çıktığını taradı. Kafeteryada Hasret'i gördüğü an şüpheleri de onaylanmış oldu. Derhal takibe aldı görüntüyü. Terasa çıkmıyordu Hasret. Kafeteryaya geliyor, asansöre biniyor ve aşağıya iniyordu. Asansörle yukarı çıkışı vardı, kafeteryaya girişi vardı ama kafeterya katında asansörden inişi yoktu. Zaman dilimlerine baktı, işin içinde bir bit yeniği olduğunu sezdi. Hasret'in plazaya girişi ve asansöre binişi ile kafeteryaya girişini karşılaştırınca arada on dakikadan fazla bir zaman eksikliği olduğunu gördü.

O gün plazaya girenlerin isim listesini istedi. Hasret'in adı yoktu. Başka bir isimle gelmiş olabilirdi. Nitekim, Çetin Günel ile randevuya gelen Kerem Soysal'ın kimliğinin sahte olduğu araştırılınca hemen ortaya çıktı.

Hasret'in ne amaçla geldiği belliydi. Kameraların kaydına kısmen girmişti. Terasa çıkışını ve inişini kayıt dışı tutmak için önceden bir manipülasyon yapmıştı. Onu yakalamıştı Sadık. Elinden kaçırmamak için çok sessiz ve gizli hareket etmeliydi. Hasret bütün telefonları dinliyor olabilirdi.

Hemen emniyet merkezine döndü Sadık. Müdürün odasına girdi. Bay Mühim yine oradaydı. Onun yanında hiçbir şey söylenmezdi. Bay Mühim, sırtı kapıya dönük olduğu için Sadık'ın girdiğini görmedi.

"Bunu yapan mutlaka bir terör örgütü... Böyle söylemeliyiz" diyordu.

Adamın niyeti anlaşılmıştı. Kimse basın açıklaması yapmamıştı henüz. Mutlaka yapılacaktı ama. Basın bir açıklama bekliyordu nihayetinde. Sansasyonel bir iddia ortaya atarsa, herkes tanıyacaktı bay Mühim'i. Bir siyasetçi forsuyla çıkacaktı ortaya.

Müdür "Yanlış olur" dedi kısaca. Başka da bir şey söylemedi. Laf anlatma zamanı değildi, zaten işe yaramazdı.

Sadık kapıyı sessizce kapadı. Kantine indi, bir çay içti. Televizyon açıktı kantinde. Bütün kanallarda helikopter kazasının haberleri geçiyordu.

Sadık çayını bitirince yine müdürün yanına çıkacaktı. Bay Mühim gittiyse, konuşacaktı onunla. Çayından son yudumunu alıp kalktığı sırada telefonu titredi. Gelen mesajı okuyunca dondu kaldı:

"Kızın yaşıyor. Boğulmadı, kaçırıldı. Bir kanıt istiyorsan, şimdi peşimi bırak ve bekle."

45.

Hasret plazayı hâlâ gözetleyebiliyordu. Sadık'ı görünce onu da takip etti. Danışmaya yöneltilen sorular, Çetin Günel'in sekreteriyle yapılan görüşmelerden sonra Kerem Soysal ismine ulaşılmıştı hemen.

Teknenin izini sürerek Heybeliada'ya gelebilirdi polisler. Adadaki evde kaydı yoktu ama teknenin izini sürüp gelirlerse, evin tadilatını yapan işçilerden öğrenebilirlerdi evi. Ya hemen yer değiştirmeliydi ama Vuslat'a yer değişimi iyi gelmezdi, ya da Sadık'ı durdurmalı, bir şekilde oyalamalıydı. İzini bulduğu halde kimseye söylememiş olmasına şaşıyordu hâlâ. Sadık'ı iyice merak etmişti Hasret.

Denizde kaybolan kızı Gizem'le ilgili derin bir araştırma da yaptı tabii...

Gizem'in fotoğraflarını Clier web ve Tor sistemi üzerinden BigData'ya erişerek taradı. Açıklarda yüzen kızı, bir tekne alıp kaçırmış olmalıydı. Bu işi muhtemelen Suriye'den Türkiye'ye

kaçak göçmen taşıyan insan tacirleri yapmış olabilirdi. Suriye'de çekilmiş fotoğrafları da vardı çünkü kızın. Başka kızlarla birlikte çekilmiş toplu fotoğraflarda da görülüyordu. Kişisel iletişim akışında kızın birkaç fotoğrafı bir taraftan diğer tarafa gönderilmiş, üzerinde para pazarlığı bile yapılmıştı. Deepweb üzerinden satılmıştı kız büyük ihtimalle. Fakat hâlâ hayatta olup olmadığından emin değildi. Eğer izini bulursa, yerini tespit ederse Sadık'a bir kanıt gönderebilecekti o zaman. Kısmen yalan söylemişti. İçi rahat değildi bu yüzden. Gizem'in yaşıyor olması için dua ediyordu sadece.

46.

Sadık gelen mesajı defalarca okudu. Tecrübeli bir polis olduğu için kuşkuyla yaklaştı bu yüzden. Belli ki Hasret izini bulduğunu anlamıştı, onu araştırmıştı, acı dolu yüreğinde neler olduğunu öğrenmişti, belki zaafını kullanarak onu oyalamaktı niyeti. Belki bizzat kendisini kullanmak isteyecekti pazarlıkta. Temkinli olmakta yarar vardı ama kalbinin dua kapısı açılmıştı bir kere. Gizem yaşıyorsa, yaşadığına dair minicik bir umut bile varsa, Sadık hayata dönerdi. Amaçsız yaşayan, hayatının anlamını kaybetmiş bir adamdı ne de olsa... Kızı hayattaysa, bir ömür vermeye hazırdı. Onca yıllık mesleki tecrübesine rağmen, aldığı mesaj durdurdu onu. "*Bir nefes alayım*" diyordu. Bu umudu bir tutam da olsa taşımak istiyordu.

Hasret'ten bir kanıt gelse ve "Ben kızını bulup sana getireyim, sen de cinayetimi üstlen" dese, kabul ederdi hemen. Senelerce adalet peşinde koşmuş, canını hiç sakınmadan tehlikeye atmıştı. Ama Gizem kaybolduğundan beri mesleki başarısı bile teselli etmiyordu onu. Bir cinayete engel olmak,

bir can kurtarmak, suçluları yakalayıp adalete teslim etmek yüzünü güldürmüyordu. Gizem'in yasını bir ömür boyu tutmaya hazırlamıştı kendini. Şimdi denize atlayarak intihar eden ve kaybolan bir kızın izini sürerken, kendi kayıp kızının izini bulacaktı belki de. Etkisinden kurtulamadığı rüya, buna mı işaretti yoksa?

Bir çay daha aldı, emniyet müdürlüğünün bahçesine çıktı sonra. Başını gökyüzüne kaldırdı. Ne yapacağını düşünmek istiyordu ama aklı durmuştu. Hasret'ten kanıt beklese miydi acaba? Ama görevi suçlunun izini sürmeyi gerektirirdi. Oturup bekleyemezdi ki... Hedefini tespit etmişti, elbette yerini de hemen bulabilirdi Hasret'in.

Çayını bitirdi. İşine bakmaya karar verdi. Kimseye bir şey söylemeden, kendi başına arayacaktı Hasret'i. Elinde önemli ipuçları vardı. Onun bir dalgıç ve kaptan olduğunu, iki teknesi olduğunu biliyordu. Balat'tan başlayarak izini sürecekti. Arabasına bindi, Balat'a gitti. Hasret'in fotoğrafında hâlâ iki ayrı yüz görüyordu. Fotoğrafı balıkçılara gösterecekti önce.

Sadık arabasını kıyıya park etti. Teknelere bakarak yürüdü. İki balıkçıya yanaştı, selam verdi. "Kolay gelsin. Şu adamı tanıyor musunuz?" dedi, elini cebine götürdü. Fotoğrafı çıkaracaktı ama o sırada telefonu titredi. Mesaj gelmişti. Mesajın kimden geldiğini bilmediği halde, birden telaşlandı. Hemen baktı. İçindeki ses yanıltmamıştı onu. Hasret'ten gelmişti mesaj. Bir fotoğraf düştü ekranına.

Gizem kapalı bir yerde, yan yana dizilmiş kadınların arasında duruyordu. Hepsinin yüzü solgun ve mutsuzdu. Kızından başkasını tanımıyordu, fakat giyim kuşamlarından

diğerlerinin yabancı olduklarını anlamıştı. Gizem kaybolduktan sonra çekilmişti fotoğraf, hemen anladı. Her gün kızının fotoğraflarına bakan Sadık yeni bir fotoğraf görünce fenalaştı, kalbi duracak gibi oldu. Karşısında bir bilgisayar dehası vardı, fotoğrafın kurmaca olabileceği ihtimali de aklına geldi tabii. Buna rağmen, öz kızına baktığından emindi, çünkü kalbi ağlıyordu.

"Kimdi beyim? Kimi soruyordunuz?" dedi balıkçılardan birisi.

Sadık dalıp gitmişti uzaklara. O an kendini toparladı. Hasret'in fotoğrafını gösterdi. "Bu adam" dedi. "Bu adamı tanıyor musunuz? Hiç gördünüz mü?" diye sordu.

"Evet gördük. Gelir buralara. Teknesi var."

Öteki balıkçı "Sürat teknesi de var" dedi. "Balık tutar bazen."

Bu sırada Hasret adım adım izliyordu Sadık'ı... Hemen aradı... Sadık çağrıya baktı. Bir ikon vardı ekranda. Bir mühür. Sadık ikona baktı kaldı. Derken ayıldı ve çağrıya yanıt vermek için yeşil ikonu kaydırdı. Efektle dönüştürülmüş mikrofonik bir ses konuşuyordu.

"Ben sözümü tuttum. Sen de üstüne düşeni yap. Peşimi bırak şimdi. Bekle. Gerisi var."

Hasret telefonu kapattığında aklı iyice karışmıştı Sadık'ın. Balıkçılarla biraz konuşup evine döndü sonra.

47.

Hasret kaptan köşkü dediği bilgisayar odasına kapanmıştı yine. Sadık'ı şimdilik durdurmuş, yeterince vakit kazanmıştı. Cenazeden sonra yeni bir atak yapacaktı.

Gizem'in izini sürmeye devam ediyordu diğer yandan. Deepweb'deki trafiği de çözmüştü. Kızı satmaya çalışanlar Dubai'de yaşayan biriyle yazışmış, telefonlaşıp anlaşmışlardı. Beyrut'ta buluşacaklar, kızı teslim edeceklerdi. Sadece Gizem değil... Onunla birlikte dört kadın daha Beyrut'tan özel uçakla götürülüyordu. Kararlaştırılan günde yine telefon görüşmesi yapılmıştı. Yer Beyrut'tu. Ancak sonrasında bir daha haberleşilmemişti. Taramalarda Gizem'in başka fotoğrafı da çıkmıyordu. Beyrut'ta kiminle konuştularsa, orada kalmıştı. Muhtemelen uçağa kadar götürüp, bırakmışlardı kadınları.

Hasret o tarihte Beyrut'a gelen ve Beyrut'tan giden özel uçakları taradı, farklı ülkelerden üç özel uçak kalkmış, ikisi Dubai'ye inmişti. Gizem ile birlikte götürülen dört kadını

da araştırmaya koyuldu. Sadece bir tanesinin fotoğrafları çıkıyordu Dubai'de. Özel çekilmiş fotoğraflar değildi bunlar. Rasgele görüntülenmelere denk gelmişti kadın. Webde, açık sosyal hesaplardan paylaşılan çeşitli Dubai fotoğraflarında yer alıyordu. Bir caddenin panoramik fotoğrafında, limuzinden inerken yüzü açıkça görünüyordu. Bir otelin lobisinde çekilen "selfie"nin tam arka planında, çok yakından girmişti kareye. Profilden gayet netti. Otel fotoğrafında paylaşım tarihi de vardı. İki ay önce.

Beyrut'a teslim edilen beş kişiden biri Gizem'di. Belki iki ayrı uçakla, belki hepsi aynı uçakla gitmişlerdi. Belki birlikteydiler, belki başka yerlerde, fakat hiç değilse bu kadının Dubai'de olduğu kesindi. Gizem'in izini webde bulamasa bile, bu kadını bulup, kızın akıbetini öğrenebilirdi.

Vuslat hayatına girdiği andan beri her şey değişmişti. Hasret özgür ve tek başına bir hayat kurmuşken, neden şimdi Vuslat'ın intikamını alıyor, neden Gizem'in peşine düşüyor, sorgulamıyordu bile. Hasret asiydi, başına buyruktu ama keyfine de düşkündü aynı zamanda. Başkalarının hayatına sokulmaz, kimseyi hayatına sokmazdı. Önce Vuslat, sonra hiç tanımadığı Gizem içine dert olmuştu şimdi.

"Ne diye böyle kapıldım birden? Can sıkıntısından bir maceraya mı atıyorum kendimi, birisi bitmeden niye ötekinin peşine düşüyorum? Vazifeli gibi hareket ediyorum, vazifeli miyim sanki?" diye düşünürken beyninde bir ışık parladı.

Vazife!

Bu kelimeyi düşününce bir ışık çaktı zihninde. Ne olduğunu kendi de bilmiyordu ama içinden bir mantrayı

tekrar eder gibi, *vazife vazife vazife* diyordu. Her söyleyişinde başka bir şey hissediyordu. Anahtar kelimeyi bulmuştu adeta.

Ağacın manyetik alanına sığınıp, yaprak gözleriyle Vuslat'a bakarken içinde çınlayan ses her ne hissettirdiyse, şimdi de vazife dedikçe aynı şeyi hissediyordu.

"Rabb'in birlikte andıkları yeryüzünde toplanır."

Vuslat ve Hasret birlikte anılmışlar, o yüzden karşılaşmışlardı. Hasret'in bir vazifesi vardı. Belki ne olduğunu bilmeksizin doğruyu yapıyordu, belki vazifesini sonra öğrenecekti. Bekleyecekti bunu. Bekleyip görecek, bekleyip öğrenecekti ki, Sadık'a ısrarla bekle demişti. Bekle!

"Kızın yaşıyor. Boğulmadı, kaçırıldı. Bir kanıt istiyorsan, şimdi peşimi bırak ve bekle" yazmıştı ona.

Oysa Gizem'in yaşadığından hâlâ emin değildi. Boğulmadı, kaçırıldı derken doğru söylemişti. Fakat "Kızın yaşıyor" derken sınırı aşmıştı. Emin olmadığı bir vaatte bulunmuştu. Kızın hayatta olması için dua ediyordu ama Gizem öldüyse dualar onu geri getirmezdi ki. Hasret özgür yaşamayı seçmişti, ama asıl seçimi hiç yalansız yaşamaktı. Bu da özgür olmayı gerektirirdi. *"Acaba adama yalan mı söyledim ben?"* diyordu içinden. Bunu içine sindiremezdi.

Bekle demişti. Bekle! Bekleyip görecek, bekleyip öğrenecekti besbelli. Yalan konusunda son derece hassasken, şimdi elinde olmadan ortaya attığı sözlerle kirletemezdi ruhunu. Kız yaşıyordu, bunu hissediyordu belki de.

Bekle!

48.

Sadık evine girer girmez, telefonuna gelen fotoğrafa bir daha baktı uzun uzun. Gizem yaşıyordu. Kızı yaşıyordu. Acaba Hasret bu bilgiye nasıl ulaşmıştı? Kızını bilen biri miydi yoksa? İnsan kaçakçılığı yapan bir şebekeyle bağlantılı bir haydut muydu? Hiç sanmıyordu ama meslek hayatında neler görmüştü. Yeni dünyayı anlamaktan âcizdi zaten. Eski dünyası da Gizem'le birlikte kaybolup gitmişti.

İlk mesajı aradı ama bulamadı. Silinmişti kendi kendine. Hasret yapmış olmalıydı bunu. Acaba Gizem'in fotoğrafı da silinecek miydi? Kopyalamak istedi ama olmadı bir türlü. Kilitliydi dosya... Ekran resmi de alınamıyordu üstelik. Fotoğrafa baktıkça üzülmüş, bunu eşine nasıl söyleyeceğini düşünmüştü. Söyleyemezdi. Beklemeliydi biraz daha. Beklemeliydi.

Çay demleyip üstünü değiştirdi, takvim yaprağını koparıp günün sözünü okudu. İçi ürpermişti yine.

Allah evet derse, istediğini verir.

Hayır derse, daha iyisini verir.

Bekle derse, en iyisini verir.

Sadık aklını kaçıracak gibi oldu, korkuya kapılmıştı. Sakinleşebilmek için balkona çıktı. Bir süre açık havada kaldı. Rüyanın etkisinden kurtulamamışken, şimdi bu söz onu derinden sarsmıştı.

Bu sözle birlikte yeniden düşündü rüyasını. *"Ben rüyamda Hasret'i emrimdeki amiralim olarak gördüm. Hasret Deniz Kuvvetleri'nden ayrılmış bir subay, devam etseydi yine amiral olacaktı. Bunun bir anlamı olmalı. Vuslat'ı kendi kızım olarak gördüm. Onu amirale emanet ettim. İkisini birlikte gönderdim. Şu an ikisi birlikte olabilir. Acaba rüya ne anlatıyor bana?"*

Yine okudu takvim yaprağını:

Allah evet derse, istediğini verir.

Hayır derse, daha iyisini verir.

Bekle derse, en iyisini verir.

"Hasret bana bekle dedi. Kızım hayattaysa ve onu bulacaksam en iyisi beklemek" diye düşündü Sadık. *"Gizem'i bulmaktan daha iyi ne olabilir? En iyisi beklemek..."*

Salona döndü sonra. Telefonu masada duruyordu. Kızının fotoğrafına bakmak için mesaj kutusuna girdi. Bütün mesajlar alt alta sıralanmıştı. Hasret'ten gelen mesaj isim değil, ikon taşıyordu. Bir mühür...

Sadık fotoğrafa bakmak için mesajın ikonuna basarken, mühür birden tanıdık geldi. Rüyasında görmüştü bu mührü...

Bir fermana mühür basmıştı kral olarak, sonra fermanı amirale vermişti. Prensesi ve amirali uğurlarken geminin bandırasında da aynı mühür vardı.

Sadık'ın aklı karıştı yine. Neler olup bittiğini anlamak istiyor, ne yapacağını bilemiyordu. Hasret'in onu izlediğini, duyabildiğini tahmin ediyordu. Telefona bakarak seslendi ona. "Beni duyuyor musun Hasret?" dedi. "Seni görmeli, seninle yüz yüze konuşmalıyım. Cevap ver bana..."

Ne var ki beklediği cevap gelmedi.

49.

Akman ailesi cenaze törenini kendi aralarında, basına kapalı yaptı. Tören hayli sessiz sedasız geçti. Daha doğrusu geçiştirilmiş gibiydi. Aile fertleri dışında sadece Berke'nin birkaç arkadaşı daha katılmıştı törene. Yat partisindeki diğer erkekler gelmişlerdi. Kızların hiçbiri yoktu. Hepsi partide ne olduğunu biliyordu oysa. Seslerini çıkarmamışlar, sonrasında Berke tehdit edilirken de suskun kalmışlardı. Rezil olmaktan korkup, pusuya yatmışlardı. Partide yaşanan rezalet ifşa edilseydi, hepsi suçu Berke'ye yıkıp, kurtulmaya çalışacaktı. Kendilerini hedef olarak görmüyorlardı. Helikopterin düşmesi de kaza değildi onlara göre, düpedüz sabotajdı. Kim, nasıl yapmıştı, bilen yoktu. Cenazeye korku içinde gelmişlerdi. Batur'un ağzını arayacaklardı. Berke umurlarında bile değildi, tehditler ve saldırılar sona ermiş miydi artık, bilmek istiyorlardı. Partide olanlarla ilgili herkes soru soracaktı. Ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Susmuşlar, kenarda kalmışlardı.

Berke'nin kuşkulu ölümü yüzünden şimdi herkes partidekilerin konuşmasını isteyecekti. Sabotaj gözlerini öyle korkutmuştu ki, çoğu cenazeye özel korumalarla gelmişti. Sert bir kayaya çarptıkları kesindi. Belki Batur biliyor, gizli tutuyordu.

Oysa Nahit Akman da, Batur da kiminle karşı karşıya olduklarını bilmiyordu henüz. Bu zengin çocuklar arkadaştı ama babaları rakipti. Herhangi birisinin babası da yaptırmış olabilirdi. Batur da onlardan kuşkulanıyor, herkes birbirinin ağzını arıyordu. Buz gibi soğuk ve sahte bir tören oldu... Yüz kızartıcı ve kaygı dolu...

Meçhul Hacker'ın sessizliği onlara göre fazla sürmeyecekti. Kendisine İntikam Meleği diyordu ama hepsi onun büyük balık peşinde olduğunu düşünüyordu. Berke'yi öldürmüştü ama elindeki kozu kullanmamıştı daha. Tecavüzü ifşa etmemişti. Berke öldükten sonra ifşa ederse, Akman ailesinin itibarı tam anlamıyla yerle bir olurdu. Berke sağ olsaydı, sadece onun suçu olarak gösterilebilirdi. Oysa şimdi ölüp giden bir gencin günahı ailesine kalacaktı ve ailenin itibarıyla birlikte gücü de kalmayacaktı.

Batur herkesten sessiz kalmalarını rica etti. Berke'yi öldürenleri bulacaklar ve intikam nasıl alınır, göstereceklerdi. Cenaze sessizce dağıldı, herkes yoluna gitti.

Sabotajdan sonra Meçhul Hacker'ın sessiz kalması, Nahit Akman'ı iş dünyasındaki rakiplerinden kuşkulanmaya itmişti. Yattaki partiyle, sıradan bir kız öğrenciyle ilgili değildi mesele. Başkaydı... Büyük bir gövde gösterisi, bir meydan okumaydı adeta. Nahit Akman'a göre tecavüz unutulabilirdi, konu

kapanırdı. Ama bunu yapanlar ondan daha büyük bir şey koparmaya ya da iş dünyasında onu alt edip kenara itmeye çalışıyorlardı. Bir şahıs veya bir örgüt yoktu karşılarında, Meçhul Hacker falan yoktu... Parayla bu işi yaptırmışlardı. Yani Berke'nin hatası onlar açısından önemsizdi. Şimdi sessiz kalacaklar, gizlice temasa geçecekler, ne istediklerini söyleyeceklerdi. İş hayatında uzun sürecek bir ölüm kalım savaşı başlamıştı Nahit Akman'a göre. Emniyet birkaç kişiyi suçlu olarak ele geçirse bile, asıl düşmanları bulup ortaya çıkarmak ancak kendilerinin yapabileceği bir iş olacaktı.

Ne var ki sabaha karşı aile uykudayken, herkesin merakla beklediği ancak ailenin hiç hazır olmadığı bir mesaj daha geldi İntikam Meleği'nden:

"Berke susmayı seçti. Ben de onu sonsuza kadar susturdum. Partimiz devam ediyor."

50.

Parti Twitter'da TT olmuştu. İntikam Meleği isimli binlerce yeni hesap açılmıştı. Herkes mesajı birbirine "retweet"liyordu. Durmak bilmiyordu hesaplar. İntikam Meleği[1], İntikam Meleği[2], İntikam Meleği[3]... On binlerce hesap açılmıştı. Hepsi aynı anda aynı şeyi yapıyordu. Paylaşımları görenler de sessiz kalmıyorlardı. Onlar da aynı mesajı paylaşarak yayıyorlardı. Paylaşımlar ve yorumlar hızla çoğalıyordu.

Batur telefonun sesiyle uyandı, uzmanlarından biri Twitter atağını haber verdi. "'Tweet yağıyor adeta" dedi. Batur engel olmalarını istedi sadece. O kadar sinirlenmişti ki, ettiği küfürleri malikânede duymayan kalmadı. Deliye dönmüştü, iyice kaybetmişti kontrolünü. Eski bir gazeteci kadın marinaya gitmiş, Youtube'daki haber kanalı için yatı çekiyor, yatın önünde partiyle ilgili gelişmeleri anlatıyordu. Kaptan yattan indi ve zor kullanarak kadına engel oldu. Tabii bu hadise de kayda geçti hemen. Partideki olayın meraklısı çoğalmıştı

şimdi. Nahit Akman'ın tahmini boşa çıkmıştı. Kadın karakola gitmiş, elindeki darp raporuyla şikâyette bulunmuştu. Yat kaptanı ifade verecekti. Öncesinde ne yapması gerektiğini sordu patronuna.

Batur da "Git ifade ver, sonra da gözden kaybol" dedi.

Çok kızgındı. Arabasına atlayıp marinaya gitti. Ne yaptığını bilmez haldeydi. Yolda babasıyla konuştu, "Yatı gözden uzaklaştıracağım" dedi. Küfür saçarak konuşuyordu hâlâ.

51.

Sadık erken çıkmıştı yataktan. Bir türlü uyku tutmamıştı. Yatağa uzanmış, kalkmış, yine yatmış, dönüp durmuştu. İkide bir kalkıp Gizem'in fotoğraflarına, mesaj ikonundaki mühre bakıp durmuştu.

"Bekle..." diyordu kendi kendine. *"Bekle..."* Gizem için dua ediyor, gözyaşlarını tutamıyordu. Hem umutlu, hem sevinçli, hem de yaslıydı. Durmadan, "Hasret beni duyuyor musun? Konuşmamız gerek..." diyordu. Kulağı telefondaydı sabaha kadar. Bir sinyal bekliyordu ama gelmedi.

Güneş doğarken yatağını toplamış, çay demlemişti. Balkonda çayını içerken, telefonu çalmaya başladı. Ayhan'dı arayan.

"Amirim, size ihtiyacım var. Herkes tepemde" dedi Ayhan, kaygılı ve gergin bir sesle. "Bu iş başımı yiyecek benim. İlk kez elim ayağım tutuştu. Yanıma gelin."

"Geliyorum" dedi Sadık. "Hemen geliyorum..."

Apar topar hazırlanıp bir solukta çıktı evden. Arabaya binip bastı gaza.

Yolda giderken ne yapacağını düşündü sürekli. Hasret'in peşine düşecek, onun yerini hemen bulacak mıydı? Yapması gereken buydu aslında. O bir kanun adamıydı, mecburdu. Bir tarafta durum böyleyken, diğer tarafta kayıp kızı söz konusuydu. Acaba Hasret'i bulup yakalamak, Gizem'i yeniden bulma umudunu yok eder miydi?

Kırmızı ışıkta durduğunda "Ben bir polisim" diye geçirdi içinden. "Benim işim suçluyu yakalamak, bir suçluyla işbirliği yapmak değil..."

Yeşil ışık yandığında yüksek sesle tekrarladı düşüncesini...

"Ben bir polisim. Benim işim suçluyu yakalamak, bir suçluyla işbirliği yapmak değil..."

52.

Hasret sabah kahvesini içerken, kaptan köşkünde kayıtları dinliyordu. Gece Sadık'ın söyledikleri de kayıttaydı. Ona kısa bir sesli mesaj daha gönderdi:

"Sana bekle dedim."

Sadık otobanda hızla gidiyordu mesaj sinyalini duyduğunda. Telefonun ekranındaki mührü görünce Hasret'ten geldiğini anladı, dinledi hemen:

"Sana bekle dedim."

O sırada adamın biri bariyerin üstünden atlayıp, karşı tarafa geçmek isteyince olanlar oldu. Adama çarpmamak için şerit değiştirmek zorunda kalan bir araç Sadık'ın arabasına çarptı. Sadık'ın arabası takla attı. Zincirleme bir kaza oldu.

Sadık arabasında sıkışmış, başı yaralanmıştı. Ambulans geldi. Sağlık ve trafik ekibi onu arabadan çıkardı. Hemen hastaneye kaldırıldı. Yol boyu Sadık'ın kulağı çınladı durdu:

"Sana bekle dedim."

Sadık hastane odasındaki yatağında "Demek, böyle olması gerekiyor" dedi. "Her şerde bir hayır vardır. Hayırlısı böyle demek ki..."

"Her şeye rağmen görevime gitmeye karar verdim. Hasret'in sözünü dinlemedim, müdürümün sözünü dinledim. Ben bir polisim dedim. Ama babayım aynı zamanda. Gizem'le yaylaya çıkacaktık, acil görev çıkınca o pazar günü işime gittim. Gizem o yüzden arkadaşlarıyla denize gitti. Onu bir daha göremedim. Şimdi yine görevimi seçtim ama bu kaza bana engel oldu. Demek ki beklemem gerekiyor. Bu kez kızım için hareket etmeliyim. Bu rüyayı başka türlü yorumlayamam.

Bu rüya Gizem'le ilgili olabilir. Eğer hayattaysa, onu bulmam için bana yardım ediliyor olabilir. Allah'ın işine akıl sır ermez. Ya Rabbim, sen bana doğru yolu göster. Sana teslimim."

53.

Hasret atın sesini işitmişti. Kişniyordu. Terasa çıkıp baktı, onları gördü. Aşağıya indi, gidip kapıyı açtı hemen. At ve tay bahçeye girdiler. Hasret odasında uyuyan Vuslat'a penceresinin önünden seslendi.

"Vuslat. Aç gözünü. Misafirlerin var."

At da tay da selamlar gibi kişnediler yine. Vuslat gözünü açar açmaz işitti seslerini. Derin uykusu hemen dağıldı, gülümsedi. Perdeyi çekti, pencereyi açtı. Hasret'i atla ve tayla görmek kalbini sevgiyle doldurdu.

"Günaydın. Bu ne güzel sürpriz böyle."

"Sana gelmişler Vuslat. Seni özlemişler."

"Ah canlarım benim. Geliyorum yanınıza."

Vuslat odasından fırladı, bahçeye çıktı. Yanlarına gitti hemen. Tay Vuslat'a okşattı kendisini. Vuslat ikisini de okşadı bu kez. Başını atın yüzüne yasladı. Bebek gibi kucaklamak istiyordu ikisini.

Hasret "Siz keyfinize bakın, ben çatıya çıkıyorum" dedi.

"Sen de keyfine bak, Hasret. Sağ ol uyandırdığın için."

"Rica ederim. Zevkti."

Hasret yukarıya çıktı, kayıtları dinledi. Batur'un yata gittiğini öğrendi böylece. Öyle delicesine küfrediyordu ki babasıyla konuşurken, Hasret adamın giderek kontrolden çıktığını düşündü. Tıpkı kardeşi Berke'nin helikoptere kendi ayağıyla gitmesi gibi...

Hasret'te bir ışık daha yandı o an. Evet, Berke helikopteri nadiren kendisi kullanıyordu, çoğunlukla kullanan pilottu. O gece malikâneden çıkmak için ısrar etmese, ölmeyecekti. Başka zaman pilotla birlikte helikopterde olsaydı, belki pilot da ölecekti. Belki Hasret de pilottan dolayı helikopteri düşürmeyecekti.

"Rabb'in birlikte andıkları yeryüzünde toplanır."

İçinde çınlayan bu sözü mırıldandı kendi kendine. Hasret onu planlayarak öldürmüştü ama Berke'nin helikoptere yalnız binmesini, Haliç üstünden uçmasını kendi planlayamazdı. *"Allah tuzağını kurdu"* derler ya. O tuzaktan kimse kaçamaz. Berke, o tuzağa düşmüştü belki de.

"Vazife..." dedi kendi kendine. *"Vazife, vazife, vazife."* Bu kelimeyi söylerken hep ürperiyordu. Belki asker olduğu içindi, belki de aklının ermediği bir ağın içinde, vazifesini yerine getiriyordu. Bir bilgisayar oyunu karakteri olarak, başka birinin kumandası altında hareket etmek gibi.

Bir yandan oyunun karakterleri programa göre hareket eder, diğer yandan oyundaki bir karakteri gerçek bir kişi kumanda

eder. Bir oyuncunun avatarıdır o, oyuncunun komutlarına göre hareket eder. Fakat hareket kabiliyeti sınırlıdır. Bir bakıma cüzi irade ve cüzi kapasiteyle var olmuştur. Gerçek oyuncu ise programın dışındadır. Bunları düşünerek *"Vazifeliysem, sana teslimim..."* dedi. *"Neler olduğunu bilemiyorum. Vuslat ile sen karşılaştırdın beni. Bu kaderi sen yazdın bana."*

Hasret düşünmeyi bıraktı. Ne yapacağına sezgileriyle karar verecekti. Yata giden Batur'u öfkelendiren, bir gazeteci kadının çekim yapmasıydı. Youtube'dan kanalı buldu hemen. Gazeteci kadın yatın önünde konuşurken, yat kaptanı gelip tartaklayarak engelliyordu kadını. Kayıt burada kesiliyordu zaten.

Videonun altındaki yorumlarda, yattaki partiyle ilgili tahminler sıralanıyor, kızgın takipçiler *"parti"* hastagi ile açılan "tweet"leri kopyalıyorlardı. *"Partimiz devam ediyor."* Kopyalanan veya desteklenen bir tweet daha vardı. *"İntikam Meleği vazifesine devam ediyor."*

Hasret yorumları okuduktan sonra ne yapacağından emin oldu. Yat Zeytinburnu açıklarından Bostancı tarafına doğru geliyordu. Kalamış'a veya daha doğuya gidiyordu. Bostancı, Maltepe, Kartal, Pendik veya Tuzla... Adaların önünden geçecekti yani. Hemen bahçeye indi.

Vuslat, misafirleriyle geziniyordu ağaçlar arasında. Yanlarına gitti. "Benim İstanbul'da işim var. Bir yere kaybolma olur mu?" dedi.

"Sen işine bak. Ben burada iyiyim. Bir yere gitmeye niyetim yok şimdilik" dedi Vuslat.

"Peki. Kendine güzel bir kahvaltı hazırla. Misafirlerini aç bırakma. Şurada depo var, bak orada. Ambar orası, atların yiyeceği şeyler var."

"Tamam tamam, bakarım ben. Söylediğin iyi oldu."

"Hoşça kal."

"Güle güle."

Hasret atı ve tayı okşadı. "Vuslat'a iyi bakın" dedi ve gitti.

54.

Batur yatı Yalova'ya götürecekti. Kaptan ifade vermek için karakola gittiğinden, Batur kullanıyordu yatı. Yanında da iki koruması vardı. Kamarada veya güvertede bir delil varsa, yok etmelerini söyledi onlara Batur. İş kontrolden çıkarsa olay yeri incelemesi için yatı polise teslim etmek zorunda kalabilirlerdi. Şimdilik polisi yattan uzak tutmayı başarmışlardı ama neyin ne olacağı öngörülemez hale gelmişti iyice. Özellikle Vuslat'ın kan izi varsa, derhal temizlenmesi gerekiyordu. Adamlar nevresimleri, örtüleri, kamaradaki kumaşları değiştirdiler hemen. Kirlilerse denizin dibini boyladı.

Hasret sürat teknesine bindi, adanın arka tarafına geçti. Dalgıç kıyafetlerini giydi. Tabancasını sugeçirmez vakumlu torbaya koyup beline taktı. Bacağındaki kılıfa, av bıçağını yerleştirdi. Oksijen tüpünü taktı, suya daldı. Dipten yüzerek Burgazada'ya geçti. Burgaz limanındaki bir zodyaka gizlice bindi, yatın peşine düştü. Sedef Adası'nı geçmişti yat. Hasret

son sürat yata yetişti. Yatın filikasına atladı. Bir süre filikada gizlendi. Oksijen tüpünü çıkardı. Yüzüne maske taktı.

Kamaradaki temizliği bitiren iki koruma sigara içmek için güverteye çıktığında Hasret tabancasına sarıldı ve gizlice yaklaştı yanlarına. Birinin başına dayadı silahı.

"Ya denize atlıyorsun ya da beynini dağıtıyorum" dedi.

Adam elini refleksle beline götürdü ama Hasret namluyu doğrultmuştu bile. "Uslu dur lan. Yüzme bilmiyor musun? Kaldır ellerini" dedi.

Adam ellerini havaya kaldırdı.

Hasret "Önce sen" dedi. "Atla hemen. Şakam yok."

Adam denize atladı. Hasret yanında kalan adamın başını namluyla dürttü. "Sıra sende. Çabuk ol, arkadaşına yakın düş" dedi.

"Abi ben iyi yüzemem, boğulurum."

"Yüzdükçe açılırsın. Hadi lan. Nazlanma."

O da atladı denize. Hasret kaptan köşküne çıktı elinde tabancayla. Hışımla daldı içeri.

"Selam" dedi.

Batur onu görünce öyle korktu ki, dili tutuldu, eli ayağı boşaldı. Şuursuzca sağına soluna bakındı. Yardım istemek veya silahını almak için bakışlarıyla kolaçan etti ortalığı ama hiçbir anlamı yoktu bunun. "Ne arıyorsun lan? İçki mi?" dedi Hasret. "Partiye geldim. Kimse yok mu?"

Batur kekeleyerek "Ne istersen veririm" dedi.

"İntikam istiyorum. Nasıl vereceksin?"

Batur kekeleyerek "Lütfen beni öldürme. Ben bir şey yapmadım" dedi.

"Keşke dediklerimi yapsaydın" dedi Hasret. "Bir şey yapmadığını biliyorum. Size açıklayın dedim. Ama siz sustunuz. Ben de kardeşini sonsuza kadar susturdum. Şimdi sıra sende."

Batur karşısındakinin kim olduğundan emindi artık. Korkusu bir kat daha arttı. Sonunun geldiğini hissediyordu. Titremeye başladı.

"Anlaşabiliriz. Ne istersen veririz."

"Canını istiyorum. Ver hadi!" dedi Hasret.

Batur sustu kaldı.

"Madem vermiyorsun, ben alayım" dedi Hasret. Batur'un iki kaşının arasına mermiyi patlattı. Batur, çuval gibi yığıldı yere.

Kaptan köşkünde gemici ipleri, ince halatlar bulunuyordu. Hasret ince halatları alıp Batur'un cesedini kaldırdı. Bileklerini dümene bağladı. Rotayı İstanbul'a çevirdi. Sonra kaptan köşkünden çıktı, filikaya gitti, oksijen tüpünü yeniden taktı, denize atladı. Hasret su altından yüzerek adaya dönerken, yat Çınarcık ile Yalova arasında bir yere doğru gidiyordu.

55.

Sadık hastane odasında uyuyor, rüyasında prenses kızını düğüne götüren amiral gemisinin seyrini izliyordu.

Amiral, prensese öylesine aşkla bakıyordu ki, onu bir daha göremeyeceğini bilerek imparatorla evlenmek üzere götürürken kalbi acıyordu. Prensese kalbini açmak için yanıp tutuşuyor ama yapamıyordu. Çünkü anlamsız ve yararsızdı. Üstelik o bir amiraldi. Sorumlu bir subaydı. Bütün görevlerini layıkıyla yerine getirmiş, sadık ve güvenilir bir askerdi. Kral ona emanet etmişti prensesi. Vazifesi prensesi güvenle götürmek ve imparatora teslim etmekti. İşte bu yüzden aşkını belli etmek bile vazifesine ihanet sayılırdı onun için. Öte yandan susarak aşkına ihanet ediyordu aslında.

Amiral gemisi bir fırtına atlattı. Amiral fırtınadan gemiyi kurtarmak için o kadar çabalamıştı ki, tam gemi batıyor dedikleri anda fırtına birden dinmişti ve prenses "Tanrı bizi korumak için avucuna aldı" demişti amirale. Sarılmışlardı birbirlerine ve ağlamıştı amiral.

Bu sırada, fırtına yüzünden rotasından sapan ve yoğun sis içinde seyreden amiral gemisini korsan gemileri sardı ve top atışına tuttu. Sonra, korsanlar akın etti gemiye. Mürettebatı kılıçtan geçirdiler.

Korsanlar geminin bandırasındaki mührü tanımışlardı, prensesi ve çeyiz olarak götürdüğü hazineyi biliyorlardı. Amiral "Hazinemizi götürün, hepimizi öldürün ama prensese dokunmayın" dedi.

Korsanların şefi "Prensese dokunmayız ama seni öldürürüz" dedi alaycı bir tavırla.

Amiral hiç tereddüt etmeden "Öldürün!" diye haykırdı.

Amirali gemi direğine bağladılar. Hazineyi kendi gemilerine taşıdılar. Fakat korsanlardan biri prensese tecavüz etti. Amiral acıyla haykırıyordu. Yalvarıyordu ama herkes kahkahalarla gülüyordu ona.

Gemiyi ele geçiren korsanlar prensese sırayla tecavüz edeceklerdi. Prenses durumun farkındaydı. İlk tecavüzcünün elinden kendini kurtarıp gemiden atlayıverdi. Suya daldı ve boğulana kadar denizin içinde kalmak için nefsiyle mücadele etti.

Prenses boğulduktan sonra korsanlar gemiyi terk etti. Amiral direkte bağlı kalmıştı. Ağlıyor ve prensesin denize atladığı noktaya bakıyordu. İki korsan gemisi, amiral gemisini topa tutarak batırdı. Gemi ağır ağır sulara batarken amiral ruhunu teslim ediyordu. Eceline kavuşurken yüzünde bir gülümseme belirdi. Prensesin ruhunun şu anda derinliklerine doğru battığı sularda yüzdüğünü biliyordu. Ruhu bedeninden ayrıldığı anda bağlı olduğu direkten kurtuldu, üçüncü gözü

açıldı ve karşısında aşkını bir ömür kalbinde sakladığı prensesin ruhunu gördü. Saçları deniz dibi sularının raksına eşlik ederek dalgalanıyor, yüzü gülümsüyordu. Sanki amiralin beslediği o gizli aşktan haberi var gibi bakıyordu. Ruhları el ele tutuştu ve karanlık sularda kayboldular. İki yunus onlara eşlik ediyordu.

Prenses "Tanrı aşkımızı korumak için bizi avucuna aldı" dedi.

56.

Yarım saat sonra yat kayalıklara çarptı ve karaya oturdu. Sahil güvenlik ve Yalova polis ekipleri kaza yerine gittiler. Batur dümene bağlı bulundu, mermi yarası vardı iki kaşının ortasında. Nahit Akman haberi alınca deliye döndü. İki oğlu peş peşe öldürülmüştü. Bu cinayetten sonra helikopterin kaza sonucu düştüğüne kimse inanmazdı. Bir sabotaj sonucu düşürüldüğü apaçık ortadaydı. Düşman çok güçlüydü.

Nahit Akman ne yapacağını bilmiyordu. Karşılarında, öğrenci kızın intihara teşebbüsünü bahane eden para düşkünü bir şantajcı olduğunu düşünürlerken, gözünü budaktan sakınmayan bir intikam meleği ile karşı karşıya kalmışlardı.

Peki, şimdi sıra kimdeydi?

Nahit Akman'da mı?

İş dünyasındaki rakiplerinden biri mi yapıyordu bunları? İki oğlunun acısı henüz çok tazeyken, başka bir şey düşünecek

halde değildi. Berke'yi zaten gözden çıkarmıştı ama ona "Cehenneme git!" dedikten sonra ölüp gitmesi fena halde oturmuştu içine. Henüz bununla bile başa çıkamamışken, gözde oğlu Batur da öldürülmüştü. Üstelik İntikam Meleği çıngıraklı bir yılan gibi geldiğini duyurarak öldürmüştü oğullarını. "Kim bunlar?" diyordu Nahit Akman. "Ne istiyorlar?"

Sıradan bir kıza tecavüz edilmiş olması, bunca cinayeti işlemek için yeterli bir sebep olamazdı ona göre. Memleketin en zengin, en ünlü adamıydı birkaç gün öncesine kadar. Oysa şimdi her şey dökülüyordu parmaklarının arasından. Ne yapacağını bilemez haldeydi. Oğullarının yasını mı tutsun, basının sorularına cevap mı yetiştirsin?

Üstelik başsağlığı için arayanlardan da, katillerin bir an önce yakalanması için ne gerekiyorsa yapacaklarını söyleyenlerden de kuşkulanıyordu artık. Yapayalnız bir adamdı şimdi.

Berke'den sonra Batur'un göz göre göre öldürülmesi, partiye katılan gençlerin de gözünü korkutmuştu. Berke'nin garson kıza tecavüz ettiğini biliyorlardı. Hiç ses çıkarmamışlar, umursamamışlardı. Vuslat da yoktu ortada. Cesedi bulunamamıştı hâlâ. İntihar girişimi basından gizlenmişti. Katil herhangi biri olamazdı. Olsa olsa bir örgüt işi olabilirdi bu veya derin devlet, olağanüstü bir güç...

Bilmedikleri bir düşman vardı karşılarında. Acaba sosyal medyada parti devam ediyor demesi, partiye katılanların da öldürüleceği anlamına mı geliyordu? Hedef Akman ailesi miydi, yoksa partideki herkes miydi?

Kendisine İntikam Meleği ismini veren Meçhul Hacker ne dediyse, yapmıştı. İş Berke ve Batur'la kalmayabilirdi. Partide hazır bulunanların hepsi tehdit altında olabilirdi. Artık herkes çok korkuyordu.

"Parti devam ediyor."

Belki de uzun zamandır planlanan bir organizasyondu bu. Ülkenin zenginlerine karşı, hatta belki de ülkenin istikrarına yönelik bir saldırıydı. Alp, herkese mesaj çekerek toplantıya çağırdı. Vaniköy'deki yalısında toplandılar. Alp'in annesi ve babası jet sosyetenin saygın simalarıydı. Sülalenin soyağacında sadrazamlar, paşalar, valiler, sefirler bile vardı. Sanat etkinliklerine, bağış derneklerine destek verirlerdi mütemadiyen. Yattaki partide meydana gelen rezalete Alp bulaşmamış bile olsa büyük bir yüz karası sayılırdı bu olay ailesi için. Nahit ve Batur açıklama yapabilecekleri ihtimalini düşünerek aileden biraz çekinmişlerdi ve onları yatıştırmak için her gün arayıp konuşmuşlardı. Alp partiye katılanlara, "Berke ve Batur öldü. Biz de tehlikede olabiliriz" dedi. "İki seçeneğimiz var. Birincisi, Berke'nin kıza yaptığını açıklamak. Katiller belki bizim yakamıza yapışmazlar. İkincisi de, katiller yakalanana kadar, uzaklaşmak... Bir yere çekilmek. Ne diyorsunuz?"

Aslında hepsi kamuoyuna açıklama yapmaktan yanaydı fakat Nahit Akman korkusu ağır basıyordu.

"Adamın iki oğlu peş peşe öldürülmüşken, Berke yatta kıza tecavüz etti dersek, peki kız nerede diye soracaklar. Kız intihar etmiş ama Nahit Akman bunun gizli tutulmasını sağladı dersek, hepimiz başımıza bela alırız. Biz iki cinayet işlenmeden

önce bunları açıklasaydık, olurdu. Ama şimdi açıklarsak bizi de sosyal medyada linç ederler. Katiller belki peşimizi bırakır belki bırakmaz bilemeyiz. Yatta tecavüze sessiz kaldık dersek, bizim için sosyal intihar olur bu" diye düşündü gençler.

Uzun tartışmaların sonunda, bu ortak görüş ağır bastı. Çenelerini tutacak ve sessizliğe gömülecekler, ortalık yatışıp da bu tehlike geçene kadar her şeyden uzak kalacaklardı.

Alp'in İzmir'de küçük bir adası vardı. Adaya güzel bir villa yaptırmıştı ama tadilattan beri uğramamıştı bile.

"Benim adaya gidelim" dedi Alp. "Hem bir süre uzaklaşırız hem de İstanbul'a yakın oluruz. Gelişmeleri takip ederiz. Duruma göre döneriz ya da oradan dağılırız. Yurtdışına gideriz."

Öneriyi kabul ettiler. Alp'in deniz uçağıyla Kalamış Marina'dan İzmir'deki adaya gideceklerdi. Kızları da davet ettiler, ama onlar katılmak istemedi. Kızlar ne olursa olsun açıklama yapmaktan yanaydılar. Tartışmayı uzatmadan vedalaşıp ayrıldılar Alp'in yalısından. Belki de, her şeyi kızlar açıklardı sonra.

Alp annesiyle babasına arkadaşlarıyla birlikte adaya gitmeye karar verdiklerini söyledi. Bir süre buralardan uzaklaşacaklarını, şartlara bağlı olarak geri döneceklerini veya yurtdışına kaçacaklarını anlattı.

Alp'in annesi "Oğlum, bizim kimseden korkumuz yok. Arkadaşlarınla adaya gitmek istiyorsan git ama Nahit Akman'dan korkuyorsan bize açıkça söyle" dedi. "Bu ortak bir karar anne" dedi Alp. "Bağlı kalacağım..."

57.

Sadık gözlerini açmıştı ama hâlâ rüyasını yaşıyordu. Her şey o kadar gerçekti ki, rüyada hissettiği gerçeklik duygusu şimdi gözleri açıkken yaşadığından daha berraktı. Ruhu ürperiyordu. Hemen dua okudu, ellerini yüzüne götürdü. Bu rüyanın ilahi bir rüya olduğundan emindi. Daha önce gördüğü rüyanın devamıydı ve mutlaka ona bir şey anlatıyordu. Ama ne?

Kalbinin tam ortasında abide gibi duran, eskiyen ama hiç eksilmeyen bir yarası vardı Sadık'ın. Masum bir bebek gibi sükûnetle orada uyuyan, sessizlikte bile kendini asla unutturmayan... İşte yine uyanmıştı o bebek, ağlıyordu. Yine açılmıştı o yara, kanıyordu. Göğsünün denizinde yüzen bir gemi, kalbine doğru batıyordu şimdi. Tanıdık ve yüzsüz bir acıydı bu.

Geride hiç umut bırakmadan giden birini, dilinde bir gün dönecek diye sahte umutlar besleyerek bekleyen çaresiz birinin çektiği acımasız acıyı yaşıyordu.

Güneşin her doğuşunda filizlenen umudun her günbatımında incinmesiydi. Kurbanını okşaya okşaya öldüren katillerin yalancı gülümseyişi gibi doğardı o güneş. Çok iyi bilirdi bu duyguyu Sadık. Ne giden dönecekti ne de yerini başka biri alabilecekti. Çünkü giden kızıydı, canıydı... Gizem'iydi. Sadık'ın hayatı, kullandıkça eksilttiği, eksilttikçe daha çok kullanmaya zorlandığı bir zaman törpüsüne dönüşmüştü. Ne var edebiliyordu kendini kendinde ne de yok edebiliyordu. Beyhude bir çaba olduğunu bildiği halde, dokunmadan iyileştirmeye çalışıyordu, dokundukça kanayan bir yarayı...

Sadık hâlâ devamını gördüğü rüyanın etkisi altındayken, emniyet müdürü ziyaretine geldi, "Geçmiş olsun" dedi. Halini hatırını sordu. Biraz dertleştiler. Müdür yakındı. "Bu iş benim başımı yakacak" dedi. Batur Akman'ın yatta öldürüldüğünü söyledi. Basın ayağa kalkmıştı. Bakanlık enselerinde boza pişiriyordu.

Sadık televizyonu açtı, haberleri seyretti. Batur'un fotoğrafı ekrana gelince allak bullak oldu. Rüyasında gördüğü korsanlardan birinin yüzüydü bu... Amirali direğe bağlayan adam... Berke'nin fotoğrafı da ekrana geldi sonra. Prensese tecavüz eden korsanın yüzü...

Denize atılan iki koruma da gemiyi basan korsanlar arasındaydı. Adamların yüzlerine bakarken, rüyasında gördüğü korsanları izliyordu adeta.

Sadık rüyasında ilahi bir mesaj olduğundan emindi. Kimseye söylenemezdi böylesi bir şey. Emniyet müdürü cinayetlerle ilgili gelişmeleri anlatırken, Sadık rüyasına gömülüydü, sanki duymuyordu müdürü. İçinden *"Bu rüya gerçek. Amiral intikam alıyor"* dedi. Zaten İntikam Meleği'yim diyordu.

Emniyet müdürü Sadık'ın içinde kopan fırtınalardan habersiz konuşuyordu hâlâ. "İstifa edeceğim Sadık" dedi. "Partiye katılan kızlardan biri tecavüzle ilgili imada bulunmuş. Garson kız vardı. Berke ona ne yaptı bilmiyorum ama herhalde korkunç şeylerdi demiş. Şimdi o kızı soruyorlar. Gerçeği açıklayıp, istifa edeyim."

Emniyet müdürü konuşurken ekranda karaya oturan yat görülüyordu. Sunucu olayları anlatıyordu. Sosyal medya saldırıları, partiyle ilgili bilgiler hatırlatılırken, partiye katılan zengin çocuklarının da fotoğrafları geçmeye başladı. Sadık'ın gözleri ekrana kilitlenmişti. Amiral gemisine saldıran korsanlardı hepsi. Televizyon ekranından akan fotoğraflara bakarken, rüyasındaki yüzleri bir bir görüyordu.

Rüyasında yaşadığı duygular o kadar açık ve güçlü, o kadar gerçekti ki, gençlerin yüzlerine bakarken midesi bulanıyor, nefretle doluyor, buna engel olamıyordu. Kızına tecavüz eden, amiralini öldüren, askerlerini öldüren, hazinesini çalan alçak yağmacılardı bunlar. Ve onların ganimet kültürünün uzantıları aynı vahşilikle bugün de devam ediyordu yağmaya ve talana, yarın da devam edeceklerdi. Belki küçük bir ihtimal ruhunu bu günahtan arındırmayı başarıp insan olmayı seçenler değişecekti sadece.

Müdürü dinlememişti Sadık. "Başa çıkamıyorsan, istifa et gitsin" dedi. "Bence bu iş bizi aşıyor. Çok aşıyor. Ben de istifa edeceğim."

"Öyle mi?"

"Aynen öyle. Şimdi karar verdim. Bu kez kesin karar verdim. Eşimin yanına döneceğim. Yoruldum artık."

"Sen bilirsin. Hakkında hayırlısı olsun."

"Beni eve götürsene. Burada kalmak istemiyorum."

"Tamam" dedi müdür, Sadık'ı evine bıraktı sonra. Sadık eve girer girmez takvim yaprağına baktı. *"Rabb'in birlikte andıkları yeryüzünde toplanır"* yazıyordu bu kez.

Telefonu, kazada takla atan arabasında kalmıştı. Telefonu yanında olsa Hasret'e seslenecekti. *"Onu gidip bulmak farz oldu..."* dedi içinden. *"Acaba benim bildiklerimi o da biliyor mu?"*

58.

Hasret evine döndüğünde, İstanbul ve Yalova emniyetinden yüzlerce polis onu arıyor, sahilleri ve adaları tarıyordu. Denizde başıboş bir zodyak bulunmuş, Burgazada'dan kaçırıldığı öğrenilmişti. Nahit Akman kamera karşısına çıkıp meydan okumuş, "Bunu yapanlar mutlaka cezasını çekecek" demişti. Birilerine emir verir gibiydi sanki.

Sadık gelişmeleri evindeki televizyondan seyrediyordu. Hasret'i emniyetten önce bulması gerektiğini düşündü. Emniyet müdürü istifasını vermiş, fakat kabul edilmemişti. Failleri ortaya çıkarmasını söylemişlerdi ona. Sadık'ı ev telefonundan arayıp haberi verdi. "Sen de hemen istifa etme. Aklına ve sezgine ihtiyacım var" dedi.

"Beynim zonkluyor müdürüm" dedi Sadık. "Kaza fena sarstı beni. Kendime gelir gelmez, yanınızdayım..."

Sonra evden çıktı, Balat'a gitti taksiyle. Hasret'ten eser yoktu. Kimse görmemişti son zamanlarda. Adalara gidip

gitmediğinden de haberleri yok. Her yerde olabilirdi şimdi. *"Eğer zodyakı Burgaz'dan kaçırdıysa, o şimdi başka bir yerdedir"* diye düşündü. *"Hasret adalarda duracak kadar sersem olamaz."* Telefonu kaza yapan arabasının içinde kalmasa, şimdi seslenirdi, belki temas kurardı. *"Tüh!"* diyordu içinden.

Sahile indi, balıkçılara teknesini sordu. Yerini gösterdiler. Sürat teknesini günlerdir görmemişlerdi. "Bir yere gitmiştir" dediler. Sadık balıkçı teknesinde bir ipucu aradı. Belki sesini işitebileceği bir cihaz vardır diyerek konuşuyordu yüksek sesle. "Hasret, seni bulmam gerek. Seninle konuşmalıyım. Yüz yüze."

O kadar şaşkın ve telaşlıydı ki, yılların tecrübesine rağmen soğukkanlı olamıyor, sanki bir katili değil, kayıp kızını ona geri getirecek kahramanı arıyordu. Mutlaka bulmalıydı onu polislerden önce. Çünkü öldürülebilirdi. Gizem'e kavuşmak için tek umudu Hasret'ti. Belki telefonuna mesaj göndermişti ama göremiyordu, okuyamıyordu.

Teknenin dümenine çakılı armaya dikkat kesildi. Heybeliada Deniz Lisesi armasıydı bu. Hasret Deniz Lisesi'nden mezundu. Eğer adaların birindeyse ilk bakması gereken Heybeliada olmalıydı.

Cadde boyunca yürüdü, bir telefoncuya girdi, yeni bir telefon aldı. Hattını yeniledi. Hasret'in ağına düşmek için emniyet müdürünü aradı, "Ben Sadık. Bu benim yeni numaram" dedi. Kafasını açmak için çay bahçesine çıktığını söyledi, iz peşinden gittiğini gizledi. Ağa takılmak için polis arkadaşlarına mesaj attı. Yeni numarasını bildirdi onlara.

Sivil giyinmişti. Heybeliada'ya nasıl gideceğini düşündü. Vapurla, tekneyle gidebilirdi tabii ki ama bir adadan ötekine geçmesi gerekebilirdi. Şimdi polisler cirit atıyor olmalıydı adalarda. Ortalıkta görünmemeliydi. Hasret'in teknesini almak en uygun çözümdü. Kimseye görünmeden tek başına gidebilirdi. Hasret'in küçük balıkçı teknesine binip motoru çalıştırdı. *"Bismillah!"* dedi, yola çıktı.

59.

At ve tay bahçedeydi. Vuslat müziğin sesini açmıştı, verandada oturuyordu. Hasret geldiğinde huzur doluydu. Selamlaştılar. Hal hatır sordular. Vuslat keyifli ama biraz dalgındı. Dışarıda olup bitenlerden haberdar değildi.

"Bir filtre kahve hazırlayıp yukarı çıkacağım. Sen de ister misin?" diye sordu Hasret. "İsterim" dedi Vuslat. "Bir şeyler yedin mi dışarıda?"

"Hayır yemedim."

"Sen kahvelerimizi hazırla, sonra da ben sana yiyecek bir şeyler hazırlarım, ister misin?"

"Sonra yerim Vuslat. Önemli bir işim var, acil."

"Ne işin var senin ya? Ne iş yapıyorsun sen?" diye sordu Vuslat merakla.

"Buna yanıt vermiştim. Şu an ekstra bir iş kovalıyorum. Ve hemen yapmalıyım. Şimdi yapman gereken işi sonraya bırakırsan hiç yapmaman gerekenleri yapmak zorunda kalırsın."

"Sen işadamı mısın? Çok ciddileştin birden."

"Sorma şimdi Vuslat. Bana bir şey sorma. Sonra konuşuruz, oldu mu?"

"Peki peki... Sen çok *cool* takılıyordun, bazen romantik oluyordun, bu kadar ciddi bir hal görünce şaşırdım, o kadar. Gerginsin bir de."

"Evet öyleyim. Geçer. Tamam mı? Geçmesini bekle, sonra konuşuruz."

Salondaki Amerikan mutfakta Hasret kahve hazırladı. İki fincana kahve koydu. Vuslat'ın fincanını tezgâhın üstüne bıraktı. Elinde fincanla yukarı çıktı. Hemen bilgisayarın başına oturdu. Jaluzileri kapadı. Şifreyi girdi, bilgisayarını açtı. Sabotaj, cinayet ve yattaki partiye katılanlar gündemi işgal etmişti. Haber programlarının flaş konusuydu bu. Polis yatta inceleme yapıyordu, ellerinde zodyak dışında ciddi bir ipucu yoktu. "İyi" dedi. "İyi, güzel." Takibe aldığı numaraların son kayıtlarında Hasret'in adı hiç geçmiyordu. Zamanı vardı. Bu arada Sadık yeni numarasını bildirmişti, ağına düşmüştü isteyerek. Karşı mesajlar "Geçmiş olsun" diyordu ona sürekli. Trafik kazası geçirdiğini de öğrenmiş oldu böylece.

Hasret'in işi bitmişti artık. Derin bir nefes aldı. İçinin ferahladığını, ruhunun hafiflediğini hissetti. Birazdan Vuslat ile konuşacak, duygularını açacak ve ona birlikte çok uzaklara gitmeyi teklif edecekti. Belki açıklayacaktı yaptıklarını da, belki erteleyecekti. Kararını tam olarak vermemişti henüz. Duyguları ve aklı yer değiştiriyordu sık sık.

Bu arada, yattaki partiye katılanların fotoğrafları ekrandan geçerken, bir kızın partiyle ilgili açıklamasına denk geldi. "Partide garsonluk yapan bir kız vardı. Ona ne yaptı Berke

bilmiyorum ama herhalde korkunç şeylerdi" dedi. Garson kızın kimliği araştırılıyordu. Emniyetten bu konuda açıklama gelmemişti. Hasret hiç beklemiyordu bu gelişmeyi. Ne olmuştu da bu kız açıklama yapma gereği duymuştu merak etti. Olayla ilgili kişilerin çoğu numarasını değiştirmiş, ağını korumaya almıştı. Yattaki partiye katılanların çoğu bunu yapmıştı ama kızlardan bazıları gerek duymamışlardı.

Hasret açıklama yapan kızın telefon kayıtlarına girdi. Deniz uçağıyla Alp'in adasına gidileceğini öğrendi. Bunun dışında, toplantıdan sonra kızların kendi aralarında yaptığı telefon konuşmaları vardı. Kızlar hepsinin pislik olduğundan, onlarla arayı açmak gerektiğinden söz ediyorlardı.

Bu sırada özel bir sinyal geldi. Hasret, adı kayıtlara düştüğünde özel sinyalle bildirim alma komutu vermişti. Hemen kaydı açtı. Sadık sesleniyordu: "Hasret duyuyor musun beni? Yüz yüze konuşmamız gerek."

Hasret bu çağrıya herhangi bir karşılık vermedi. Bilgisayar odasından çıktı, aşağı indi. Vuslat tezgâhta sandviç hazırlıyordu. "Ben de yanına gelecektim. Bitti mi şu acil işin?" dedi.

"Ara verdim" dedi Hasret.

"Bu evde neden televizyon yok?" diye sordu Vuslat.

"Aşağıda var. Bodrum katta. Eski, siyah beyaz. Neden sordun?"

"Hiç. Merak ettim. Müzik setin eski ama on numara, uzay üssü gibi bilgisayar odan var, teknolojiyle haşır neşirsin diye, genellikle televizyon olur."

"Televizyon mu seyretmek istiyorsun?"

"Hayır. Dünya umurumda değil."

"Peki ben umurunda mıyım?" diye sordu Hasret.

"Uzaylıysan evet" dedi Vuslat. Sonra hazırladığı sandviçi göstererek, "Umurumda olmasan sana sandviç hazırlamazdım" diye ekledi.

Hasret tabağı aldı. "Teşekkür ederim. Biraz konuşalım mı?" diye sordu.

"Olur, konuşalım. Konuşuyoruz zaten."

"Oturup konuşalım. Bahçeye çıkalım mı?"

"Hayır, burası iyi... Koltuklara oturabiliriz. Benden sıkıldın mı yoksa? Yoluna git artık mı diyeceksin?"

"Senden sıkılmadım. Birlikte gidelim diyeceğim."

"Birlikte mi? Nereye?"

"Nereye olursa. Uzaklara mesela. Çok uzaklara."

Vuslat birden ciddileşti. "Sekreterin olarak mı? Asistanın olarak mı? Neden birlikte gidiyoruz? Ne yapacağız? Bir de, nereye olursa diyorsun. Bana âşık mısın yoksa? Lütfen evet deme."

Hasret'in dilinin ucundaydı. Ona âşıktı, söylemek istiyordu. Zamanı gelince söylerim diyordu. O kadar zamanı yoktu ama... Şimdi söylemeliydi ve dili tutulmuştu birden. Vuslat'ın "Lütfen evet deme" diye özellikle Hasret'in yolunu kesmesi, görünmez bir duvar örmüştü aralarına. Oysa Hasret rahattı, sözünü sakınmazdı, utanmazdı, reddedilmekten korkmazdı. Her konuda cesur bir adamdı, ama hayatında

ilk kez bir şeye cesaret gösteremiyordu işte. Aşk bu muydu? Bulmuşken yitirme kaygısı mıydı? Çıkılmış bir yolun daha ilk istasyonunda inmek korkusu muydu? Yoksa nedeni bambaşka bir şey miydi? Hiç bilemiyordu. Sustu kaldı.

"Benim gitmem gerek Vuslat. Biraz uzaklaşmam gerek. Sen de gel benimle, o kadar işte. Nereye istersen gideriz."

"Ben bu dünyadan gitmek istiyorum Hasret. Uzay gemin varsa, gidebiliriz. Sana bir sözüm, bir de teşekkürüm var, biliyorsun. Burada ölmeyeceğim. Başka bir yerde öleceğim. Buradan yalnızca ölmek için çıkacağım. Neden diye sorma."

"Sormadım. Sormuyorum. Sormayacağım Vuslat. Çünkü biliyorum."

"Nasıl yani? Nereden biliyorsun? Neyi biliyorsun?"

"Eğer bir cevap olacaksa şöyle bir yanıt verip konuyu biraz sulandırmak istiyorum. Sen şimdi birini seviyorsun ve aşkından vazgeçemiyorsun. Ama o sana ihanet etti ve sen şimdi arabesk takılıyorsun, intihar etmek istiyorsun. Tam bir ergen klasiği yani... Bak. ne kadar basit ve sığ değil mi? Ben de sana bu tip durumlarda kullanılan klişe bir cümle kurarak hem akıl hocalığı yapacağım hem de teselli veriyormuş gibi görüneceğim. Hazır mısın?"

Vuslat'ın hoşuna gitmişti bu oyun. Hasret'e katılmak istedi ve gülümseyerek "Alayım o zaman o aklı. Ama umarım vereceğim cevap kapak olmaz sana" dedi. Hasret de gülümsedi. Bilge kişiliğini abartarak, üçüncü sınıf oyuncular gibi rol keserek "Bak Vuslat, sen sen ol vazgeçemeyeceğin karakter yoksunu insanları hayatına sokma!" dedi. Konuşması bittiğinde kibir dolu bir bakış fırlattı Vuslat'a. Rolünün

hakkını vermiş olmanın rahatlığı vardı üstünde. Vuslat avını köşeye kıstıran bir avcı gibi atıldı.

"Vazgeçemeyeceğimi kestirebilecek kadar derin bir tecrübem olsaydı, karaktersizlerin hayatıma girmesine izin vermemeyi de becerebilirdim zaten!"

Cümlesi bittiğinde, sol elini yumruk yapıp sağ eliyle sol yumruğunun üzerine vurup o malum hareketi yaptı ve "Bu da sana kapak olsun" der gibi baktı Hasret'e... İkisi de gülmeye başladılar o an. İlk ciddileşen kişi Hasret oldu sonra.

"Şaka bir yana hakkında çok şey biliyorum. Ama sen benim hakkımda çok az şey biliyorsun."

"Ben doğayım demiştin. Fen ve tabiat dersi gördüm ben. Tabiatı biliyorum. Başka şeyler de mi vardı yoksa?"

"Dalga geçme Vuslat. Ölmekten bahsediyorsun, buradan yalnızca ölmek için çıkacağım diyorsun. Sonra benimle dalga geçiyorsun. Başka bir ülkeye gitmek ve yeni bir hayata başlamak istemez misin?"

Vuslat birden buz gibi oldu. Ayağa kalktı. "Hayır! Konu kapanmıştır" dedi ve bahçeye çıktı. Atların yanına gitti.

Hasret başını ellerinin arasına alıp düşündü. Ne yapsaydı acaba? Berke ve Batur'u öldürdüğünü söylese miydi? Hayır, bu çok büyük bir hata olurdu. Zaten kendisine yapılan kötülüklerden dolayı dehşet içindeydi zavallı, şimdi bir de güvendiği adamın katil olduğunu öğrenmesi, altüst ederdi Vuslat'ı.

60.

Hasret'in canı çok sıkılmıştı. Cinayetler işlemişti, yeterince ağırlığını taşıyordu bu yükün. Başı çatlayacak gibiydi. Bir süre boş gözlerle bakındı etrafına. Sonra kaptan köşküne çıktı, bilgisayar başına geçti. Partideki kızı merak ediyordu herkes. Kimdi o kız? Şimdi neredeydi? Ne olmuştu ona? Televizyonda bile konuşuluyordu. İntikam Meleği'nden açıklama yapmasını isteyenler çoktu.

Partidekiler de ortalıktan kaybolmak için hazırlık yapıyorlardı. Hasret emniyete karşı zaman kazanmak için uzun süredir yapmak istediği bir şeyi o an yapmaya karar verdi. Deniz Kuvvetleri'ndeyken, amfibi komandolar için güneydoğu görevi çıkarılacaktı. Hasret duruma itiraz etmişti. Dağ komandoları arazi şartlarına uygun cüssede olurlar, dağlardaki kayalıkların arasına saklanıp, hedef olmaktan kaçınabilirlerdi. Dağlık arazide küçük hedef olmak avantajdı, amfibi komandolar bu avantaja sahip değildi. Uzun boylu, iri yapılılardı. Kolay hedef

olurlardı. Hasret'in disiplin cezaları yeterince birikmişti zaten. Bu göreve de itiraz edince, komutanları kızmıştı. "Korkuyorsan gitme!" demişlerdi. Hasret'in cesaretinden yana kuşkusu yoktu. Herkes bilir, hatta fazla cesur olduğu için uyarılırdı. Hasret bu reste çok içerlemişti. Göreve gitmeyi kabul etmedi. Aklı da mantığı da karşı çıkıyordu buna. Ne var ki korktuğu şey gerçekleşti. Arkadaşlarının çoğu Hasret'in uyarıda bulunduğu sebepten şehit olmuşlardı.

Bu içinde bir yaraydı. "Keşke onlarla birlikte gitseydim, onlarla birlikte ölseydim" dediği çok olmuştu. Çoğuyla lise çağından beri arkadaştı. Onlar birlikte ölmüşlerdi, ama Hasret yapayalnız kalmıştı. Boşluğa düşmüştü, amaçsız yaşıyordu. Vuslat'ın çıkıp gelişi, ondaki boşluğu, amaçsızlığı silmişti. Askerlik duyguları tetiklenmişti. Şimdi tek başına bir savaş veriyordu ve karşısında ülkenin en zengin aileleri vardı.

Savaşları zenginler çıkarır ama hep yoksullar ölür. Hasret bunu çok iyi bilirdi ve bir asker olarak, zenginlere karşı asi bir tutum sergilerdi. Generallerin ve amirallerin zengin işadamlarıyla sıkı fıkı olmalarını, emekli olduktan sonra holdinglerde yeni bir kariyere başlamalarını yadırgardı. Türk ordusu bir halk ordusuydu. Evet yoksullar normal askerliğini yapardı. Ama zengin çocukları bedelini öder, hayatlarına bakardı. Zenginlerin ve askerlerin birlikteliği yoksullar için daima felaketler getirirdi. Şehitlerden kaç kişi zengin aile çocuğuydu? Kaç gazi varlıklı bir aileden geliyordu? Vatan için daima yoksullar can verir, ama o vatanın saltanatını, sefasını hep zenginler sürerdi. Oysaki devletin herkese eşit yaklaşması ve insanlarını şefkatli kollarıyla sarıp sarmalaması gerekirdi.

Kendi toplumunu sürekli inciten devletler vatandaşlarıyla barışık yaşayamazlardı. Bu düşüncesini her fırsatta dile getirirdi Hasret.

Vuslat hakkında bildiği bir şey daha vardı Hasret'in. Malulen emekli bir gazinin kızıydı o. Üstelik babası bir de kanserle mücadele ediyordu şimdi... Bursu kesilince, babasına yük olmamak için bir çıkış yolu aramış, Berke'nin teklifini kabul etmişti. Vuslat herhangi bir kız olsaydı, bir pislik tarafından kirletildiği için intihar etmeye kalkmaz, karakola gider, şikâyetçi olurdu. Ama Vuslat'ı çok iyi anlıyordu Hasret. Tekerlekli sandalyeye mahkûm kanser hastası bir gazinin kızı olarak, bunu asla içine sindiremezdi. Dünyaya küsmüş, hayata küsmüş, insana küsmüştü, tabii ülkesine de...

Bunları düşündükçe daha da hiddetlendi, klavyesinin başına geçti hırsla. Bankaların sistemine sızdı. Bir uygulama yerleştirdi. Gazilerin ve şehit yakınlarının hesap numaraları kayıtlarında vardı. Bankalar büyük hesap sahiplerinden işlem parası almaz, küçük hesap sahiplerinden, yani durumu çok da iyi olmayan, kıt kanaat geçinen müşterilerinden yüklü işlem paraları alırdı. İşte şimdi küçük bir hareketle her şey değişecekti. Uygulamayı hemen devreye soktu Hasret. Bankaların yaptığı her işlemin ücreti, şehit yakınları ve gazilerin hesaplarına otomatik olarak gitmeye başladı o an. Her harekette gönderici ismi Vuslat Asilsoy görünüyordu.

Ülke medyası partideki garson kızın kim olduğunu soruyordu ya, buyursunlar yanıt...

Bir saat içinde herkes Vuslat Asilsoy'un kim olduğunu soracaktı. Gazilerin ve şehit yakınlarının, vatana yeni evlatlar

yetiştirmesi için banka işlem ücretleri bile yeter de artardı. Zaten zenginlerden alınmayıp, yalnızca sıradan vatandaştan alınan haksız bir kazançtı bu. Bari yoksuldan yoksula gitsindi.

Berke ve Batur'u öldürdükten sonra işinin bittiğini düşünmüştü ama biraz önce Vuslat'ın tutumunu görünce canı sıkılmış, içi yanmıştı. Öfkesi parlamıştı ve görevini tamamlamaya karar vermişti. Atölyesinde yeni bir çip hazırladı.

Vuslat yine en sevdiği yerdeydi. Hamağa uzanmıştı. At ve tay da yanındaydı. "Ben İstanbul'a gidip döneceğim" dedi Hasret. "Çok sürmez. Ben gelene kadar ölme sakın." "Emredersin komutan" dedi Vuslat. Yüzünde buruk bir tebessüm vardı.

Hasret gülümsedi. Asker selamı verip gitti.

61.

Hasret gittikten sonra Vuslat hamaktan kalktı. Eve girdi. Uzun zamandır yapmak istediği şeyi yapacaktı. Vakit tamamdı. Hasret'in odasında bir dizüstü bilgisayar vardı. Bilgisayarı açtı. Şifre istiyordu. Vuslat 1 tuşuna bastı. Tabii tutmadı. 12345678 tuşlarına bastı sırayla, yine tutmadı. Ne olabilirdi? Şifrenin ne olabileceğini düşünürken, Hasret'i de düşünüyordu bir yandan. Yaşadıkları ve konuştukları film şeridi gibi geçiyordu gözünün önünden. Hasret'in şifresi ne olabilirdi? *"Bir hakkım var..."* dedi içinden. *"Tutmazsa zorlamayacağım."* Tek hak için şifre düşünerek, evi gezdi, Hasret'in odasına girdi, çekmecelerini kurcaladı. Nasıl da heyecanlıydı. Çocukluk günlerine dönmüştü. Ölüme giderken, çocukluk anıları canlanıyordu gözünde. Bilgisayarı açacak, bir video bırakacaktı geride kalanlar için. Yazılı bir not yerine, bir video. Babacığı yüzünü görsün, sesini duysun. Tabii arkadaşları da... Olmadı, bir not yazardı. Hasret'e bırakırdı. Ailesine ulaştırmasını rica ederdi.

Peki ne olabilirdi Hasret'in şifresi? Doğa mı? At mı? Deniz mi? Rakamlar mı yoksa? Hayır, rakam olamazdı. Yok, neden olmasın? Olabilirdi. Küpede rakamlar vardı mesela. Küpe olabilir mi? Bunları düşünerek çekmeceleri karıştırırken, iki diploma buldu. Deniz Lisesi ve Deniz Harp Akademisi diplomaları... Şaşırmıştı, bir asker kızı olduğu için ilgisini çekmişti. Hayatta aklına gelmezdi Hasret'in eski bir subay olduğu. Ya ordudan ayrılmıştı ya da istihbarat gibi bir işe geçmişti. Mademki hakkında çok şey biliyorum diyordu, istihbaratçı olabilirdi.

Birden aklına sürat teknesinin ismi geldi: Hür Amiral. Deniz Kuvvetleri'nde çok kullanılan bir sözdü bu. Terhis olan askerler, emekliye ayrılan subaylar, Hür Amiral derlerdi kendilerine.

Tekrar bilgisayarın başına gitti. Şifre kutusuna HürAmiral yazdı. Ve bilgisayar açıldı. Vuslat küçük bir kız gibi alkışladı kendini.

62.

Hasret sürat teknesiyle Kalamış'a giderken akıllı saatine yeni bir sinyal geldi. Birisi bilgisayarına girmişti. Tabii ki bilgisayarın kamerasından kim olduğunu görürdü. Vuslat olduğunu tahmin etmişti. Kameradan da görüyordu ayrıca. Gülümsedi, bu çok hoşuna gitmişti. Evinde bir hacker daha vardı. Hemen sesli mesaj gönderdi:

"Merhaba Vuslat. Ben Hür Amiral. Senin için ne yapabilirim?"

Vuslat sesi duyunca şaşırdı. Hasret'in o sırada tekneden bu sesli mesajı gönderdiği aklına gelmedi. Acaba tahmin etmiş ve önceden hazır mı etmişti bu sesli mesajı?

"Sen kimsin?" diye sordu.

"Âşığınım."

Vuslat dondu kaldı. "Ne zamandan beri?" diye sordu.

"Şifremi kırdığın andan beri."

"Beni yeterince tanımadan nasıl âşık olduğunu söyleyebiliyorsun anlamıyorum."

"Ben tanıyarak âşık olanlardan değilim. Aşk tanım tanımaz zaten. Üstünde doğup büyümediğin toprakları anayurdun bellemişsen âşıksındır."

"Hasret, sen mi konuşuyorsun? Yoksa bu bir program mı? Ne bu şimdi ya?"

"Geldiğimde konuşuruz Vuslat. Hür Amiral emrine amade. Fazla kurcalama lütfen."

Vuslat "Of olamaz! Sen de beni rahat bırak" dedi.

"Tamam sustum."

Vuslat bir süre ekran başında sessiz, hareketsiz kaldı. Ailesine ve arkadaşlarına söyleyeceği son sözü düşündü. Ağlamaya başladı. İçi boşaldı. Hayat ne kadar güzel başlamıştı onun için. İzmir'de ne kadar mutluydular. Ne de çok seviyordu ailesini... Ne kadar iyi arkadaşları vardı. Okulunu da çok severdi. Okumayı, müzik dinlemeyi, şarkı söylemeyi, dans etmeyi, gezip tozmayı severdi o da her İzmirli gibi. Hayatı çok seviyordu Vuslat.

Babasının tayini çıkmıştı o zaman. "Siz İzmir'de kalın" demişti. "Vatan bana, İzmir de size emanet. İyi bakın şehrimize" demişti.

Vuslat o kadar özlüyordu ki babasını, çocuk kalbiyle her gece "Babam artık geri dönsün ve bir daha yanımdan ayrılmasın" diyordu.

Ne var ki babası mayına basarak yaralanmış, iki bacağını kaybetmişti. Dünya Vuslat'ın başına yıkılmıştı. Duasına içi yanmıştı. Kalbinden korkmuştu. Söyleyememişti hiç. "Benim duamla mı geldi bu senin başına?" diyememişti o baldan tatlı

babasına. Sanki tam da duasını bilirmiş gibi, "Bak kızım, bacaklar koptu gitti. Artık hiç ayrılmayız sen gitmedikçe" diyordu. Biricik babası hayat doluydu her şeye rağmen. Vuslat'a hep moral vermişti. Sevgisini esirgememiş, bacaklarını kaybettiği için bir gün "ah" etmemişti. "Belki eskiden olduğu gibi seninle kol kola aynı yolda yürüyemeyeceğiz ama sen kendi yolunda yürümeye devam edeceksin yavrucuğum. Senin yolun uzun. Senin yolun kıymetli. Ama bil ki o yol ne sen yürüdün diye ne de takdir ediliyorsun diye değerli. O yolu değerli kılan uğruna harcadıklarındır kızım. Her şey istediğimiz gibi gitmeyebilir bazen. Ansızın kararabilir yürüdüğümüz yol. Hayatlar kararıyor kızım bu dünyada, yol kararmış çok mu? Aldırma. Sen kalbinin sesiyle yürümeye devam et. Yol karanlıksa gözlerine değil hislerine güveneceksin. Yolda yürürken arada bir etrafını kontrol etmeyi de unutma sakın! Yanında yürüyenleri değil, vazgeçenleri görmek için..."

İşte böyle bir babanın kızıydı Vuslat.

Üniversite sınavına girerken yalnızca İzmir'deki okulları tercih edecekti. Babasının yanından ayrılmayacaktı. Babası ısrar etmişti başka şehirlerden de tercih etmesi için. "Boğaziçi ve ODTÜ çok iyi üniversiteler, kazanıp gitsen ben mutlu olurum, sen en iyi üniversitelerden mezun olursan ben kendimle gurur duyarım. Hatta Koç ve Sabancı gibi özel üniversiteler de var artık. Ne yapar ne eder ben seni okuturum" demişti.

Kaydı başlattı.

"Harika bir hayat yaşadım. Çok sevdim ve çok sevildim. Annem babam harika insanlardı. Çok güzel arkadaşlarım

oldu. Hep onlarla sevindim, onlarla ağladım. Ama şimdi içimde kin var, nefret var, utanç var. Bunları hiç kimseyle paylaşamam. Yaşamak istemediğim, içimden atamadığım duyguları, kimsenin bilmesini istemiyorum. Bu duyguları taşımak istemiyorum. Dünya çok güzel, hayat çok güzel... Çirkin duygularla, zehirli ruhlarla, güzel dünyayı kirletmeye hakkımız yok. Ya temiz kalalım ya da arınmak için kendimizi terk edelim. Bu kadar. Beni özleyeceklere daima sevgimi yollayacağım. Ruhumu arındırmak üzere gidiyorum. Yine tertemiz olacağım. Sizi temiz bir kalple seveceğim ve sevgimi tertemiz göndereceğim. Hoşça kalın."

63.

Sadık tekneyle Heybeliada Limanı'na yanaştı. Balıkçılara Hasret'i sordu. Hiç kimse tanımıyordu. Sürat teknesinin ismini verdi. Değirmen tarafındaki kulübün oralarda sormasını tavsiye ettiler. Sadık bisiklet kiraladı, değirmen tarafına gitti. Kulübün marinasında birçok tekne vardı. Oradakilere de sordu. Biri Hasret'i tanıdığını söyledi. Deniz Lisesi'nde okurken tanışmışlar... Ara sıra karşılaşıyorlar, ayaküstü konuşuyorlarmış. Hasret'in adada bir ev yaptırdığını, ara sıra gelip gittiğini söyledi adam. Evi tarif etmesini rica etti Sadık da. Sonra bisikletini sürdü tarif edilen eve doğru.

Vuslat, bahçede atlarla vedalaştı, onlarla birlikte kapıya kadar yürüdü. Kapıyı açtı, atlarla birlikte çıktı, son kez sarıldı onlara. Sonra onları uğurladı, arkalarından el salladı. Şimdi kendi yoluna yürüyecek, son yolculuğa çıkacaktı. Bahçenin kapısını kapadı. Yola indi. Karşıdan bisikletle gelen Sadık gördü

kızı, birden durdu. Vuslat'ın yüzüne bakarken, rüyasındaki kızı da görüyordu. Rüyasındaki hisleri yaşıyordu adeta.

"Kızın yaşıyor."

Hasret böyle yazmıştı ona. Bir anda rüyanın şifresini çözdü. Vuslat onun kızıydı ve yaşıyordu. Hasret bu kızı söylemişti. Belki bilerek belki de bilmeden böyle söylemişti. "Kızın yaşıyor. Boğulmadı, kaçırıldı" dediği gibiydi. Aynen öyle olmuştu. Hasret kızı kurtarmıştı ve kaçırmıştı, hayattaydı. Sadık iki kişiyi görüyordu aynı yüzde. Hem Vuslat'ı hem de prenses kızı Gizem'i. Fakat rüyanın duygusu ağır basıyordu.

"Rabb'in birlikte andıkları yeryüzünde toplanır."

Şimdi takvimdeki kelamın gerçekleştiğini hissediyordu. Rüyasındaki kızı başka bir surette karşısındaydı. İşte yeniden karşılaşmışlardı. Başka bir hayatta ve yeniden... Sessiz kaldı ve Vuslat'ın dikkatini çekmeyi bekledi. Acaba Vuslat nasıl tepki verecekti onu görünce?

Vuslat ölüme gidiyordu. Kimseyi görecek halde değildi, gözünü karartmıştı. Bisikletli bir adam yolda duruyordu. Yol ıssızdı. Başka kimse yoktu. Özellikle ona bakmak, onunla göz göze gelmek istemedi. İnsan yüzü görmek istemiyordu. Kirli, lekeli hissediyordu kendini. Başını öne eğdi, yürümeye devam edecekti.

Fakat bisikletli adama bakmak için karşı koyamadığı bir merak vardı içinde. İster istemez başını kaldırıp baktı, adamla göz göze geldi. Umursamadan yürüyecekti, ama Sadık'a bakınca, tanıdığı birini görür gibi oldu. O yüzden bir an duraksadı. Hayır yanılıyordu, onu tanımıyordu. Herhangi

biriydi. Yoluna devam etmeliydi. Birkaç adım daha attı ki bisikletli adam arkasından "Vuslat" diye seslendi.

Vuslat şaşırdı, baştan aşağı ürperdi. Fakat kimsenin onu yolundan alıkoymasını istemiyordu. "Bakmayacağım" dedi içinden. Fakat adam yine seslendi: "Vuslat."

Vuslat durdu ama dönüp bakmadı. Sadece durdu. Yerinde kaldı. Bisikletten indi Sadık, kızın yanına geldi. Sivil kıyafetli olduğu için, Vuslat onun polis olduğunu aklının ucundan bile geçirmedi.

"Ben de seni arıyordum. Hayatta olduğunu tahmin ettim. Hasret nerede?"

Vuslat tedirgin oldu. "Pardon anlamadım. Siz kimsiniz?" diye sordu.

"Kayıp kızını arayan bir babayım. Hasret'i görmem gerekiyor."

Vuslat afallayıp kaldı. Kendisi kayıp bir kızdı, bu tanımadığı adam kayıp kızı için Hasret'i arıyor, kendisini tanıyordu. Demek ki, Hasret ona söylemişti.

"Gitti. Bilmiyorum yerini" dedi.

"Sen nereye gidiyorsun?"

"Bilmeseniz de olur. Sizi tanımıyorum. Siz beni nereden tanıyorsunuz?"

"Bu epey karışık bir hikâye. Aklımı karıştıran bir hikâye. Nasıl anlatsam, hiç bilemiyorum."

"Neyse. Anlatmasanız da olur. Hatta daha iyi olur. Bana müsaade."

"Dur Vuslat. Gitme. Hiçbir yere gitme. Yanımda kal. Tehlikedesiniz, ikiniz de."

"Ne tehlikesi? Benim hiçbir şeyden korkum yok."

"Herkes sizi arıyor Vuslat. Beni Hasret'e götür. Onunla konuşmalıyım. Çok önemli."

Vuslat adamı tekinsiz buldu. Onu başından savmak için "Hasret evde. Gidip görüşebilirsiniz" dedi.

"Evi burası mı?" diye sordu Sadık, yakındaki evi göstererek.

"Evet."

"Sizi arıyorlar. Haberin var değil mi?"

"Hayır, hiçbir şeyden haberim yok. Dünya umurumda değil. Hasret evde. O da birazdan çıkacak. Kendi yoluna gidecek. Tehlikeyi biliyor olmalı."

Vuslat onu başından savmak için yalan söylüyordu. Neler olduğunu bilmese de, arandığını tahmin ediyordu tabii.

Sadık tereddüt etti. Eve bakıyor ama yerinden kıpırdayamıyordu. "Hasret'le görüşmek istiyorsanız, elinizi çabuk tutun" dedi Vuslat. "Arkada bir kapı daha var. Oradan çıkıp gidebilir her an."

"Peki. Sen de benimle gel lütfen."

"Sizi tanımıyorum. Hasret çağırırsa gelirim yanınıza."

Sadık evin kapısına doğru yürüdü seri adımlarla. Vuslat yerinde kalarak, onun uzaklaşmasını bekledi. Sadık kapıyı çalarken, Vuslat adamın bisikletine binip asıldı pedallara, hızla uzaklaştı. Sadık peşinden koştu ama yetişemedi.

"Vuslat... Vuslat... Ben dostum!" diye bağırdı.

Vuslat umursamadı bile. Pedallara daha da kuvvetli basıp hızlandıkça hızlandı. Ulaşmak istediği yere varınca bisikleti bir kenara atıp koşa koşa tepeye çıktı, ormana daldı.

64.

Hasret sürat teknesiyle Kalamış Marina'ya yaklaşıp, oradan suya dalmış, her zamanki taktiğini kullanarak deniz uçağına dipten yüzüp ulaşmıştı gizlice. Çevreyi kolaçan etti. Rıhtımda iki adam konuşuyordu. Biri sigara çıkardı, ötekine ikram etti. Hasret o sırada uçağın kapısını açtı, adamlar rüzgârlı havada sigaralarını yakabilmek için eğilirken, içeri girdi. Paneldeki kumandaya yanında getirdiği çipi taktı hızlıca. Tekrar kapıya döndü, usulca araladı, adamları gözledi. Biri telefonla kısa bir görüşme yaptı. Öteki de can kulağıyla onu dinliyordu. Hasret, fırsattan yararlanıp kapıyı sessizce kapattı ve suya daldı, dipten yüzerek uzaklaştı. Hemen adaya dönecek, Vuslat'ı alıp gidecekti. Adaya süratle dönerken, akıllı saatinden gelen uyarıları taradı. Biri evine girmişti. Kalbi hızla çarpmaya başladı. Vuslat tehlikede miydi? Evin kamerasına bağlandı. Sadık'ın evde gezdiğini gördü. Vuslat'ı göremedi. Soğukkanlılığını kaybetti birden. Sakinleşmeye, sağlıklı düşünmeye çalıştı.

Karaya çıktığında avına odaklanmış yırtıcı bir hayvan gibiydi. Koşarak eve gitti. Yaklaşınca ormana saptı. Etrafta kimse yoktu. *"Sadık yalnız gelmiş olabilir"* diye düşündü. Terastaydı Sadık... Evin yukarısındaki duvardan bahçeye atladı Hasret. Kimse yoktu.

Sessizce hareket ederek, merdivenleri ağır ağır çıktı. Silahını çıkardı. Sadık terastan içeriye girmişti, bilgisayar odasındaki cihazlara bakıyordu.

"Hoş geldin."

Hasret'in sesini işitince irkildi Sadık. Hasret namluyu doğrultmuştu ama Sadık gerilmedi.

"Sen de hoş geldin. Seni bekliyordum" dedi.

"Kız nerede?"

"Gitti."

"Nereye gitti?"

"Bilmiyorum. Kaçtı gitti."

Hasret öfkelendi. "Ne işin var burada? Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Sadece konuşmak istiyorum. Seninle baş başa... Ne konuşmak istediğimi biliyorsun."

"Şu an Vuslat daha önemli."

"Ona dışarıda rastladım. Yolda. Biraz ileride. Gidiyordu. Seni sordum. Evde olduğunu söyledi. Ben kapıya geldim. O sırada kaçtı. Benim bindiğim bisikleti alıp gitti. Arkasından seslendim ama işe yaramadı."

Hasret derin bir of çekti.

"Üzgünüm. Gelmek zorundaydım" dedi Sadık. "Herkesten önce seni bulmak, yüz yüze konuşmak zorundaydım. Benim bildiklerimi sen de biliyor musun?"

"Neyi?" diye sordu Hasret.

"Şu an yüzüne bakarken iki kişiyi aynı anda görüyorum" dedi Sadık. "Biri sensin. Öteki yüz, rüyamda gördüğüm amiral... Sen bu konuda ne biliyorsun? Vuslat'la karşılaşmanız tesadüf mü sence? Beni kim olarak tanıyorsun?"

"Soru yağdırmayı bırak. Açıkça anlat şunları..."

"İzini bulmama şaşırdın, öyle değil mi?"

"Aynen öyle. Saygım sonsuz."

"Rüya, Hasret. Rüya... Vuslat'ı ve seni rüyamda gördüm. Ben bir kraldım. Vuslat da benim kızımdı, prensesti. Sen de amiralimdin. Kızımı sana emanet ettim. Rüyayı gördükten sonra Vuslat'ın intihar ettiğini öğrendim. Onun fotoğrafına bakarken, rüyamdaki kızımı da görüyordum yüzünde. Senin peşine de böyle düştüm. Seni kamera kayıtlarında gördüm. Sana bakarken rüyamdaki amirali de görüyordum. Şimdi de görüyorum. Bu rüya gerçek olmalı. Sana bir ferman verdim. Mührümü bastım. O mühür, beni aradığında ekrana çıkan ikonun aynısı... Bunlar tesadüf mü? Yoksa rüyam gerçek mi?"

Hasret silahını yavaşça indirdi.

"Bilemem. Ama Vuslat'la karşılaşmamız tesadüf değil. Bundan eminim."

"Ben senin peşinde değilim Hasret" dedi Sadık. "Rüyamın ve kızımın peşindeyim. Sana okutmak istediğim şeyler var..."

Cebinden takvim yapraklarını çıkardı sonra. "Rabb'in birlikte andıkları yeryüzünde toplanır. Bu kelamı bilir miydin?"

Hasret takvim yaprağını elinden alıp okudu. Ruhu ürpermişti. "Evet bilirim" dedi.

"Biz bu kelam üstüne toplandık. Bundan eminim. Sana gördüğüm ikinci rüyayı anlatmam gerekiyor" dedi Sadık.

"Peki" dedi Hasret. "Gel, aşağıda konuşalım o halde..."

65.

Bankalar Hasret'in yüklediği uygulamayı durduramıyor, her işlemden şehit yakınlarına ve gazilere para akıyordu. *Gönderici: Vuslat Asilsoy* yazıyordu. Herkes bu kızın kim olduğunu soruyor, basında Vuslat'ın fotoğrafları, kişisel bilgileri yer alıyor, sosyal medyada paylaşılıyordu. *İntikam Meleği*'nin yeni marifeti olduğunu tahmin ediyorlardı tabii. Ayrıca, partideki garson kızın Vuslat Asilsoy olabileceği de konuşuluyordu.

İki oğlunu peş peşe kaybeden Nahit Akman yıkılmış, çaresiz kalmıştı. Şehit yakınlarına ve gazilere banka işlemlerinden para akıtan dijital eylem öyle sempati kazanmış ve taraftar toplamıştı ki, eli kolu bağlanmıştı. Saldırıları yapan rakiplerinden biri olamazdı. Zenginlere yönelik bir eylemdi bu.

Partiye katılan diğer zengin çocukları da böyle düşünüyorlardı. Vuslat Asilsoy'un o partide olduğunu bilen kişi kimse, çok güçlü biriydi ve o gece teknede olan herkesin

peşine düşebilir, öldürebilirdi. Berke ve Batur öldürülmüştü ama belli ki, İntikam Meleği işine devam ediyordu. Bankalar üstünden yapılan gövde gösterisi, olayı bilenleri daha da korkuttu. Kalamış Marina'ya tek tek ve gizlice geldiler. Sessizce ortalıktan kaybolacaklardı bir süre.

O sırada herkesin merak ettiği, adını andığı, kişisel bilgilerini, fotoğraflarını durmadan paylaştığı Vuslat'ın bütün bu olanlardan haberi bile yoktu. Heybeliada ormanında bir ağacın altına oturmuş, bileklerini kesmişti.

66.

Sadık sonradan gördüğü ikinci rüyayı da anlattı Hasret'e. Fırtınadan kurtulan amiral gemisine ganimeti ele geçirmek için korsanlar saldırmıştı. Mürettebatı kılıçtan geçirmişlerdi. Amirali direğe bağlamış, prensese tecavüz etmişlerdi. Amirali bağlayan korsanın yüzü Batur, prensese tecavüz eden korsanın yüzü ise Berke'ydi.

"Diğer korsanların kimler olduğunu bilmek istersen söyleyeyim. Berke'nin yatındaki partiye katılan erkeklerdi. Ne diyorsun bunlara Hasret?"

"İzimi hemen bulmana çok şaşırmıştım ama şu an anlattıklarının yanında hiç kalır."

"Aynen öyle. Takvimde okuduğum kelamın hükmü bu. Birlikte anılmışız ve toplanmışız. Sanki her şey kaldığı yerden devam ediyor."

"Bu bir tecelli... Korsanlardan biri gemide prensese tecavüz etti. Ötekiler de edeceklerdi. Bu yüzden prenses denize atladı

ve boğuldu. Aynı şekilde Berke'nin yatında yine toplandı bunlar."

"Evet. Tarih tekerrür etti ve Berke ona yine tecavüz etti. Buna ne diyorsun? Rahatsızlık vermedi mi sana?"

"Bir de soruyor musun? Rahatsızlık verdi ki onu hiç tereddüt etmeden öldürdüm. Biliyorsun. Hatta ağabeyi Batur'u da gözümü kırpmadan öldürdüm. Fakat benim dikkatimi çeken başka bir şey var. Korsanlar kralın hazinesini almışlar. Aslında ganimet peşindeydi onlar ve gasp ettiler. İşte bu korsanların soyu, ülkenin en zengin ailelerinin çocukları olarak doğdu."

"Yani elde ettikleri zenginlik katlanarak devam ediyor."

"Gözleri doysun diyedir. Gözleri doysun diye bir imkân tanınmış bence. Bu servetle imtihana sokulmuş da olabilirler. Vuslat bir gazinin kızı, okulunu bitirip kendi hayatını kurmak için paraya ihtiyacı vardı. Berke o iş teklifini ve parayı adice bir niyetle değil, iyi niyetle verseydi, Vuslat'ı kirletmeseydi, kızın duasını alacaktı. Vuslat geçmişte olanları bilmeden onu bağışlayacaktı. Ama yine kirletti, servetin imtihanını veremedi. Ötekiler de sessiz kaldı. Çünkü hayatları tatlıydı, fakir kızın uğradığı haksızlığa karşı çıkmak yerine, tatlı hayatlarına devam etmek istediler. Haksızlık karşısında susan dilsiz şeytandır derler. Sustular ve o şeytana dönüşmeyi tercih ettiler. Oysaki isteseler değişebilirlerdi. Kirli bir soydan geliyor olmaları değişmelerine engel değildi. Seçimlerini iyi ve onurlu insan olmaktan yana kullanabilirlerdi."

"Senden duymam gereken buymuş. Çünkü rüya gerçekse, kelam üstüneyse, neden böyle oluyor diyordum. Ne garip

değil mi? Ben bir kanun adamıyım. Senin suçlu olduğunu düşünmem gerekir ki öylesin, cinayet işledin. Ama seni bir suçlu olarak görmüyorum nedense. İntikamını alıp ilahi adaletin tecellisini sağlamaya çalışan amiral olarak görüyorum. Anlıyor musun?"

"Yani beni yakalamaya gelmedin. Onu mu söylüyorsun?"

"Kendi kızım için geldim, bunu biliyorsun. Vuslat Asilsoy kayıptı ve boğuldu sanılıyordu. O kayıp kızın peşine düştüm, senin izini buldum. Sen de benim kayıp kızımın izini buldun. Bak takvim yaprağında ne yazıyor." Sadık takvim yaprağını cebinden çıkarıp okudu. "*Allah evet derse, istediğini verir. Hayır derse, daha iyisini verir. Bekle derse, en iyisini verir.* Sen de bana bekle dedin. Kızımı bulabilir misin? Lütfen yardım et. Ben de sana yardım ederim."

"Gizem yaşıyor mu, bilmiyorum. Onu başka kadınlarla birlikte Beyrut'ta bir özel uçakla Dubai'ye götürdüler, onu biliyorum. Kadınlardan birinin izini buldum. Bir şansımız var yani. Ama önce benim Vuslat'ı bulmam gerekiyor."

Hasret elini uzattı. Sadık'la tokalaştı. "Demek, kızını bana emanet ettin ama ben sahip çıkamadım" dedi Hasret. "Şimdi vazifem intikam almak. Sana karşı borcum varsa, kayıp kızını bulup getirerek ödeyebilirim. Öyle değil mi?"

"Şu hayatta bundan başka bir şey istemem. Sana bundan başka bir şey de diyemem."

"Öyleyse sen git. Helalleşelim ve görüşmek üzere diyelim."

"Sana son bir diyeceğim var Hasret. Rüyalarımla ilgili. Sen rüyada âşıktın o prensese. Sadık bir subay olduğun için

söyleyemiyordun. İmparatorla evlenecek, senden sonsuza kadar uzaklaşacaktı prenses. Ama o evlilik suya battı. Aynı yerde öldünüz ve denizin dibinde el ele tutuştunuz. Kader ayırmadı sizi. Prenses *'Tanrı aşkımızı korumak için bizi avucuna aldı'* dedi sana. Eğer Vuslat'a âşıksan, bil ki ilahi bir aşk sizinki. Allah yâr ve yardımcınız olsun."

"Eyvallah."

"Buraya senin teknenle geldim. Yardıma ihtiyacınız olursa, limanda bekleyeceğim."

"Peki. Bekle! Son ana kadar bizi bekle."

67.

Sadık tekneye gitti. Hasret hemen kamera kayıtlarını sildi. Vuslat'ı bulup götürmesi gerekiyordu. Evini bulmamalıydılar. Vuslat'ı da, Sadık'ı da kimse görmemeliydi. Evden giderken "Ben gelene kadar ölme" demişti Vuslat'a. Fakat o çıkıp gitmişti. Bir söz vermişti. Canına kıyacaksa, o evde yapmayacaktı bunu. Neden çıkmıştı? Söylediği gibi intihar mı edecekti?

Kamera kayıtlarını sildikten sonra, hemen aşağı indi. Tam salondan çıkıyordu ki, gözüne dizüstü bilgisayar ilişti. Vuslat şifresini çözmüş, bilgisayarı açmıştı. Bir kurt düştü içine. Dünya umurunda değilse, bilgisayarla ne işi vardı?

Hemen bilgisayarı açıp baktı. Masaüstünde video dosyasını gördü. "Vedam" yazıyordu üstünde. Dosyayı açtı ve videoyu izlemeye başladı.

68.

Hızla evden çıktı Hasret. Ormanda koştu durmadan, sonra ıslık çalmaya başladı. At ve tay ıslığını işitip geldiler çok geçmeden.

"Beni Vuslat'a götürün" dedi. Ata bindi. "Beni Vuslat'a götürün" dedi yine.

At yürüdü, tay da yanında... At hızlandı, hızlandı. Sonunda Vuslat'ı buldu. Yanına gittiler. Vuslat baygındı. Bileklerinden kanlar sızıyordu hâlâ.

Hasret hemen Vuslat'ı sırtlayıp ata bindi. Eve gelince hızla hareket ederek bileklerindeki yaraları sardı. Bir yandan da konuşmaya çalışıyordu onunla.

"Aç gözlerini Vuslat. Ben gelmeden ölme dedim sana. Bu evde ölme dedim. Söz verdin bana. Bu evde ölme. Lütfen gözlerini aç, hayatta kal. Benimle yaşa."

Vuslat gözlerini belli belirsiz araladı. Sayıklayarak "Amiral... Amiral... Tanrı aşkımızı korumak için bizi avucuna aldı" dedi.

Vuslat ölüyordu. Hem de eski ölümünü yeniden yaşayarak ölüyordu. Bilinci yarı kapalıydı. Bu yüzden bilincinin derinliklerinde saklı ölüm anı açığa çıkmıştı. Hasret anlıyordu, Sadık'ın anlattığı rüyaların gerçekliğine inanıyordu. Kendisi de sulara gömülen aşklarının son anını yaşıyordu Vuslat'la birlikte.

"Evet Vuslat" dedi. "Rabbimiz aşkımızı korumak için bizi avucuna aldı ve bizi birlikte andı. Şimdi yeniden hayattayız. Hepsini unut, her şeyi unut. Aşka ecel yok Vuslat. Aşka ecel yok."

"Aşka ecel yok. Ama bize var amiral."

Vuslat gözlerini yumdu, başı yana düştü. Hasret ne yapacağını şaşırdı bir an. Vuslat ölmemeliydi. Ölemezdi. Nabzını yokladı elleri titreyerek. Atmıyordu.

69.

Kaçaklar deniz uçağına binmiş, Kalamış'tan havalanmışlar, Çanakkale semalarından İzmir'e uçuyorlardı.

Hasret, Vuslat'ın nabzına bakarken, parmaklarını onun yaralı bileğinde tutuyor ve hayatında ilk defa ağlıyordu. Tam o sırada akıllı saatine deniz uçağından bir sinyal geldi. Gözlerindeki kederin yerini koyu bir öfke aldı. Yarım kalan işi bitirmeliydi.

Kendini toparladı, Vuslat'ın gözlerini öptü. Kaptan köşküne çıktı, çipi devreye sokarak uçağın kumandasını ele geçirdi. Alp ne olduğunu anlayamamıştı. Önce bir arıza çıktı sandı. Fakat uçak hızla irtifa kaybederek deniz seviyesine yaklaşınca, sabotaja uğradıklarını anladı ve "Eyvah bittik!" dedi. "Atlayabilen atlasın!" diye bağırdı.

Hasret konuşmaları dinliyor, uçağın konumunu ve irtifasını takip ediyordu. Deniz uçağı Foça'daydı. Haykırıyor, bağırıyordu Hasret. Gözleri öfke ve intikam ateşiyle yanıyordu

adeta. Vuslat'a verdiği küpeyi bulduğu yere çaktı uçağı... Paramparça oldular.

Bir süre hareketsizce kaldı yerinde Hasret. Alnından damlayan terler soğumuş, titremesi geçmişti. Yavaşça kalktı yerinden. Kaptan köşkündeki bütün makineleri kapattı. Artık her şey bitmişti.

70.

Ağır adımlarla aşağı indi. Gözlerinde yaşlarla Vuslat'ı kucakladı ve bahçeye çıkardı. Çardaktaki masaya yatırdı. Elini Vuslat'ın kalbine koydu. At ve tay da gelmişti çardağa...

Hasret kızın kulağına eğildi. "Harika bir hayat yaşadın. Çok sevdin ve çok sevildin. Annen baban harika insanlardı. Çok güzel arkadaşların oldu. Hep onlarla sevindin, onlarla ağladın. Ve hâlâ çok seviliyorsun. Tertemiz bir sevgiyle. Dünya çok güzel, hayat çok güzel ve sen de çok güzelsin. Şimdi veda ederken söz verdiğin gibi bana sevgini yolla. Seni en çok sevene ve şimdiden özleyene tertemiz sevgini yolla Vuslat. Ruhun arınsın, tertemiz dönsün geriye. Kalbinde sevgiden başka hiçbir şeye yer bırakmadan gel. Lütfen aç gözlerini prensesim. Dışarıda bir daha yüzünü görmek istemediğin kimse kalmadı" dedi.

Vuslat'ın gözlerini öptü yeniden. Başını prensesinin göğsüne gömerek son kez sarıldı sıkıca.

Sadık teknede onları bekliyordu hâlâ; içinde Gizem için büyümeye başlamış umutlarıyla...

SON